SUSAN RUNDE

Nimic nu ne va despărți

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS
Romance

Prolog

– Chelner! strigă Alex, întorcându-se spre barul unde o jumătate de duzină de consumatori își beau paharul rezemați de tejghea, încă un rând pentru prietenii mei!

Și își ridică paharul cu un gest larg, dar lipsit de entuziasm. Prietenul lui cel mai bun se va căsători cu singura femeie pe care o iubise vreodată și în zadar bea, alcoolul nu-i putea alina suferința.

Chelnerul clătină din cap, zâmbind.

– Un whisky, două Martini și o cafea, așa-i?

– Exact!

– Am impresia că sărbătoriți ceva...

– Câștigat!

– O aniversare?

Izbucnind într-un râs forțat, Alex se răsturnă pe scaun.

– Nu, o căsătorie!

Aceea a Micului Danny! În douăzeci și patru de ore, acest inconștient va fi cu ștreangul de gât!

La aceste cuvinte, Micul Danny își întinse cei un metru și optzeci de centimetri și se strâmbă.

– Nu ești obligat să anunți căsătoria mea la tot pasul!

– Totuși, pentru asta suntem aici! replică Alex.

Apoi, întorcându-se spre chelner:

– Sunteți căsătorit?

– Încă nu!

– Norocos bărbat! Nu vă cunoașteți fericirea!

– Oprește spectacolul, mormăi Micul Danny. Oricum, nu vei reuși să mă faci să revin asupra deciziei mele.

– Sper! exclamă tânărul așezat în stânga lui. Dacă ai de gând să frângi inima surorii mele, vei avea de-a face cu mine.

Micul Danny ridică din umeri.

– Nu te neliniști, Rick. Nimeni nu mă va împiedica să mă căsătoresc cu Lindsey. Nici chiar Alex.

– Bravo! întări Jon. Nu te lăsa impresionat. Alex, fermecătorul meu frate, este pur și simplu furios că ai cerut-o în căsătorie pe Lindsey înaintea lui.

Și aruncă o privire piezișă acestuia din urmă. Mai mic și mai brunet decât el, Jon îi semăna totuși în mod izbitor.

– Este adevărat? îl întrebă Micul Danny pe Alex.

Acesta avu impresia că inima i se prăvălește în stomac. Jon avea de o sută de ori dreptate, dar de ce se amesteca?

– Este ridicol. Jon este într-adevăr insuportabil.

Îi suport prezența toată ziua la lucru! Ce nevoie aveam să-l aduc aici în seara asta?

– Deoarece căutai o persoană cumpătată pentru a-ți servi de șofer până în zori, îi răspunse Jon ridicând ceașca de cafea.

Sosirea chelnerului îl împiedică pe Alex să-i răspundă. Își luă paharul cu whisky direct de pe tavă și-l duse la buze fără să mai aștepte. Lichidul îi arse gâtul și-i încețoșă privirea.

– Fiindcă ești atât de inteligent și singurul căsătorit din grup, spune-ne mai curând dacă într-adevăr este atât de strașnică după cum se spune.

– Nu atât cum spui tu, în orice caz.

Micul Danny bătu ușor umărul lui Jon, cu un aer satisfăcut.

– Bun răspuns. Dar, între noi fie vorba, care sunt efectiv avantajele?

– Să spunem că mâncarea este mai bună acasă decât la restaurant, răspunse Jon cu un aer ironic.

– Scutește-ne de remarcele tale facile...

Jon își depărtă brațele cu un aer depășit.

– Ce vreți să vă spun? Avantajele sunt multiple. De exemplu, când te întorci seara acasă nu găsești niciodată apartamentul gol.

Rick ricană.

– Nu este nevoie să te căsătorești pentru asta! Între prieteni, se alungă de asemenea singurătatea.

– Bineînțeles, continuă Jon, imperturbabil, dar este altceva.

El făcu o ușoară pauză.

– Este inutil să bați localurile de noapte pentru a găsi companii de-o seară, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Alex își privi fix paharul. Cum putea fratele lui să se arate atât de indecent? Ce-ar spune Rachel dacă l-ar auzi?

Micul Danny, în schimb, păru satisfăcut de răspuns și izbucni în râs.

– Dacă am înțeles bine, începând de luni, voi avea o viață frumoasă...

Dar Rick își puse paharul pe masă și-i aruncă o privire ucigătoare.

– Nu permit ca sora mea să fie amestecată în genul acesta de considerații.

– Calmează-te! exclamă imediat Jon cu un zâmbet amuzat. Sora ta este fată mare acum, și știe la ce să se aștepte căsătorindu-se cu Micul Danny...

Toată lumea izbucni în râs, în afară de Rick și de Alex.

– Dacă era vorba despre sora voastră mai mică, exclamă Rick ridicându-se de pe scaun, ați fi reacționat la fel ca mine!

Alex clătină din cap.

– Are dreptate.

Urmă o tăcere după această izbucnire, în cursul căreia doi consumatori părăsiră barul.

În fine, Jon reluă cuvântul.

– Dacă ne-am sfârși seara în altă parte? Aici, începem să ne plictisim!

– Unde am putea merge? întrebă Alex fără chef.

– Pe East River. Există localuri puțin mai animate...

Danny ezită.

– I-am promis lui Lindsey să nu frecventez astfel de localuri.

Jon îl prinse de braț.

– Săptămâna viitoare, vei face tot ce-ți va spune soția ta. Dar în seara asta ești cu noi. De acord?

– Nu. Mă va ucide dacă se termină rău.

– Cum vrei să se termine rău? Rick este prea serios ca să ne lase să facem prostii.

Micul Danny se întoarse atunci spre Alex.

– La ce te gândești, tu care ești cel mai bun prieten al meu?

Alex nu răspunse.

– Nu ești cel mai bun prieten al meu?

– Bineînțeles că da. Lindsey și cu tine sunteți cei mai buni prieteni ai mei și puteți conta oricând pe mine.

Micul Danny zâmbi slab.

– Sfântul Alex! Nu te-ai schimbat. Mereu cu inima bună.

Alex se încordă. Era mult timp de când făcea pe prietenul sincer față de excentricul Danny și față de nepăsătorul Rick, încât avea deodată chef să-i trimită la plimbare.

Această dorință apăruse în momentul când Micul Danny îi anunțase căsătoria lui cu Lindsey. În seara asta, Alex crezuse că leșină. Păreau atât de puțin făcuți unul pentru altul! Lindsey era atât de sinceră și Danny atât de ambiguu! Cum putuseră să se placă?

Alex își duse paharul la buze scuturând violent din cap.

El o iubea pe Lindsey dintotdeauna. De ce nu i-o spusese niciodată?

Apoi bău conținutul paharului dintr-o înghițitură. Oricum, era prea târziu pentru a-și pune întrebări.

Capitolul 1

Patru ani mai târziu.

. . . . . .

Splendida femeie avea privirea ațintită asupra oceanului. Înaltă, zveltă și brunetă, își oferea profilul perfect lui Alex, în timp ce vântul, jucându-se cu rochia roșie, îi evidenția conturul corpului.

Alex se opri, plin de admirație. Cum putea să existe o femeie atât de frumoasă? Întinzând mâna spre umărul ei, o puse peste mătasea ușoară a rochiei sale. Femeia întoarse încet capul spre el...

Dar răsună o sonerie și fața femeii dispăru.

Alex gemu și, fără să deschidă ochii, închise pe dibuite radioul cu ceas deșteptător. Apoi se ghemui sub cearșafuri cu un oftat de mulțumire. Mai avea zece minute ca să profite de visul lui.

Superba siluetă își regăsi contururile. Părul negru ca abanosul strălucea în soare...

Răsună o altă sonerie.

De data asta, Alex deschise ochii, scoțând o înjurătură. Nu era soneria ceasului deșteptător, ci a telefonului. Și cadranul luminos indica ora șase. Trebuia să fie o greșeală!

Soneria se auzi a treia oară.

Cu un oftat exasperat, întinse brațul spre aparat și ridică receptorul.

– Da?

– Alex?

Era o voce de femeie, caldă și senzuală, care s-ar fi potrivit perfect cu femeia din visul lui. Închise ochii.

– Alex? repetă vocea cu o ușoară nerăbdare. Ești acolo?

– Mmm...

– Dormeai?

– Da... nu. Cine este la aparat?

– Lindsey.

Alex fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie, dar se abținu. Chiar dacă o iubea pe această tânără femeie dintotdeauna, nu putea să i-o mărturisească.

– Bună...

– Este foarte devreme și am ezitat mult timp înainte de a te suna. Sper că nu te deranjez.

– Tu nu mă deranjezi niciodată.

– Mulțumesc, replică Lindsey cu blândețe.

Dar mă temeam să nu întrerup.... ceva.

– Dușul meu? răspunse Alex pe un ton nevinovat.

– Nu, ar fi putut fi.... în fine. Ești singur?

Alex nu se putu împiedica să nu râdă. Lindsey roșise probabil formulând această întrebare. O cunoștea atât de bine.

– Așteaptă să verific...

Apoi, după o pauză:

– Se pare că nu se află nimeni sub cearșafuri.

– Foarte bine.

Și Alex se întrebă confuz dacă-l felicita că este singur sau că este liber să vorbească, dar n-avu timp să întrebe mai mult. Deja, Lindsey relua:

– Voiam neapărat să te prind înainte să pleci la serviciu. Știi ce zi este astăzi?

– Doar nu mă suni la ora șase dimineața că să-mi spui ghicitori!

– Scutește-mă de glumele tale, te rog.

– Perfect, perfect... Ei bine, suntem în a treia vineri din noiembrie și Ziua recunoștinței nu mai este foarte departe. Dar este mai ales aniversarea finului meu.

– N-ai uitat! exclamă Lindsey.

– Cum aș fi putut? Îmi repet asta de două luni.

– Tocmai de aceea te-am sunat.

– Nu era nevoie. Îmi amintesc că organizezi o mică petrecere și voi fi acolo, puteți conta pe mine.

– De fapt, voiam să-ți spun că nu ești obligat să vii.

– Cum?

– Știu că Jamie este foarte încântat la ideea că împlinește trei ani și contează să primească numeroase cadouri. Oricum, ai cu siguranță ceva mai bun de făcut decât să-ți consacri vinerea fiului meu.

– Care este de asemenea finul meu.

– Acesta nu este un motiv să te lipsești de o întâlnire interesantă.

– O întâlnire?

Urmă o mică pauză.

– Cu o prietenă, de exemplu.

– Înțeleg... De fapt, ai prefera să mă știi într-o companie galantă decât cu Jamie. Mă consideri într-adevăr un naș jalnic...

– Nu este adevărat! Ți-am spus întotdeauna că ești un naș minunat! Chiar puțin prea mult.

– De ce?

– Fiindcă timpul pe care-l dedici lui Jamie împietează asupra vieții tale private.

– Ce vrei să spui exact?

Lindsey avu un mic râs jenat.

– Ei bine, vorbesc despre femei, îndeosebi.

– Dar... drept cine mă iei? Drept un seducător vulgar?

– În orice caz nu ești un model de virtute. La Saint Louis, care femeie nu și-a petrecut cel puțin o seară cu tine? Și nu vorbesc despre cele care au făcut mai mult...

Alex rămase fără grai.

Lindsey îi vorbea despre alte femei, când el n-o iubea decât pe ea.

– Lindsey...

– Scuză-mă, am mers prea departe. Știu că viața ta privată nu mă privește și intenția mea nu era să te critic. Cu atât mai mult cu cât apreciez gentilețea ta față de Jamie. Dar aș înțelege foarte bine dacă hotărăști să-l vezi mai puțin. Ocupațiile tale numeroase nu-ți permit cu siguranță să-i consacri atâta timp.

– Asta nu mi-a pus vreodată nici cea mai mică problemă.

– Nu pot să te cred. Ești în fruntea unei întreprinderi importante de articole de sport din Statele Unite și...

– Nu voi reveni asupra hotărârii mele. În această seară, finul meu nu-și va sărbători aniversarea fără nașul lui, și ai face mai bine să-mi spui la ce oră să vin.

– La ora nouăsprezece. Dar ești sigur că...

– Lindsey...

Se auzi un oftat pe fir.

– Foarte bine. Atunci, pe diseară.

Și întrerupse convorbirea. Alex închise ochii cu un suspin adânc.

De unde găsea Lindsey atâta energie? Cum putea să-l plângă în timp ce destinul se arăta atât de crud cu ea de doi ani?

Într-adevăr, exact după prima aniversare a lui Jamie, Danny murise în urma unei crize cardiace. Lindsey fusese cât pe ce să se prăbușească într-o profundă depresie, dar se ținuse bine pentru fiul ei, și numai pentru el. Câteva săptămâni mai târziu,

descoperise în plus că tocmai înaintea morții sale, Danny anulase asigurarea de viață ca să plătească primele rate ale noului lor cămin, la Kirkland și nu-i lăsase nimic.

Atunci, Lindsey se întorsese spre fratele ei și Rick o ajutase în măsura posibilităților lui. Dar, cum nu era suficient, Alex îi propusese la rândul lui ajutorul. Lindsey îl refuzase, preferând să se lanseze într-o viață activă, cu o energie sporită. Atunci, Alex se îndepărtase, refuzând să profite de descumpănirea lui Lindsey ca să se impună.

La amintirea acelei perioade, Alex se ridică și-și trecu o mână obosită prin păr. Lindsey ar fi putut să accepte totuși împrumutul pe care i-l oferise. Nu era Jamie finul lui? Și Danny nu fusese cel mai bun prieten al său?

Telefonul sună din nou și-l smulse din gândurile lui.

Lindsey...

Ridicând receptorul în grabă, declară cu o voce veselă:

– Din fericire, nu am o femeie în patul meu în această dimineață! Altfel, s-ar fi întors să-și încheie noaptea la ea acasă.

O lungă tăcere întâmpină remarca lui.

– Mulțumesc pentru această informație. Ar trebui să mă bucur său să mă întristez?

Alex făcu imediat ochii mari de groază.

– M... mamă?

– Am impresia că așteptai telefon de la altcineva.

– Da... în fine, nu, se bâlbâi Alex. Asta pentru că... este îngrozitor de devreme!

– Bineînțeles, dragul meu, este ora șapte.

– Nu, șase. Uiți mereu că există o oră de decalaj orar cu Florida.

– Voiam să-ți vorbesc înainte să pleci la serviciu.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nunta surorii tale are loc la sfârșitul săptămânii și te așteptăm miercuri.

– Dar bine mamă, știu... Am vorbit la telefon săptămâna trecută!

– Mă temeam să nu uiți.

– Cum aș putea să uit un asemenea eveniment?

– Cu tine, mă aștept la orice. Ești atât de ocupat! În fine, am reușit totuși să te găsesc. Fratele tău, în schimb, este mereu branșat pe robot. Mă întreb de ce nici el nici Rachel nu ridică telefonul niciodată.

– Pentru că Rachel se întoarce târziu acasă și Jon este pe coasta de vest până luni. Tocmai am obținut un important contract și...

– Apropo de Jon, când te vei hotărî să-l imiți să te căsătorești?

Alex fu cât pe ce să scape receptorul din mână.

– Ce tot spui?

– Inutil să iei acest aer uimit. Jon este căsătorit de cinci ani, și acum sora ta mai mică...

– Știu.

– Nu crezi c-ar fi timpul să te hotărăști în loc să alergi după fete ca un adolescent?

Alex se încruntă. Mai întâi Lindsey. Acum, mama sa. De ce oare acest interes subit pentru iubirile lui?

– Mă voi gândi la asta.

– Când?

– Atunci când voi întâlni femeia ideală.

– Bietul de tine, chiar dacă ți-ar suna la ușă, n-ai recunoaște-o. Ți-e atât de teamă să te legi!

Alex făcu o mică strâmbătură mută.

– Totuși, fetele frumoase nu lipsesc, continuă Louise Trent. Ți-o amintești cu siguranță pe Rosemary Plinkton. Ei bine, este din ce în ce mai încântătoare, și Stephanie i-a cerut să-i fie martor, cu tine, și domnișoara ei de onoare. În plus, este încă celibatară. Dar ar trebui s-o faci repede, deoarece bărbații încep să se învârtească serios în jurul ei.

Alex se încruntă, ghicind prea bine unde voia mama lui să ajungă.

– Nu atât de repede! N-am nici o intenție s-o iau în căsătorie pe Rosemary Plinkton! Și dacă încerci să profiți de faptul că este martorul Stephaniei ca să ne apropii, nu voi mai pune piciorul la Whisper Key Island!

Louise Trent nu păru câtuși de puțin impresionată.

– Ți s-a spus deja că ești îngrozitor de ursuz la trezire?

Alex își ridică ochii spre cer.

– Trebuie să sfârșim, ca să nu întârzii la birou...

– În acest caz, nu te reține. Dar să știi că tatăl tău și cu mine am fi foarte fericiți dacă miercuri ai veni însoțit.

La revedere, dragul meu! O zi bună!

Și închise.

Scoțând un oftat lung, Alex închise telefonul, branșă robotul și se vârî în cearșafuri. Hotărât lucru, ziua începea rău.

***

Lindsey Richards intră în biroul pe care-l amenajase la parterul locuinței ei și scoase un țipăt îngrozit. Creioanele ei de desen zăceau pe jos în mijlocul unei grămezi de foi cu schițe în timp ce Jamie, tăvălit în mijlocul încăperii și cu fața mânjită golea conștiincios dosarul la care ea lucra de zece zile.

– Jamie! Ce faci?

El ridică spre ea ochii lui mari râzători.

– Jamie se joacă.

– Unde este unchiul Rick? Trebuia să te supravegheze în lipsa mea.

Micuțul îndreptă un deget în direcția salonului alăturat. Rick, așezat în fața televizorului, urmărea un meci de fotbal. Lindsey ridică ochii spre cer. De câtva timp, fratele ei devenea imposibil. Petrecea ore în șir în fața televizorului și mormăia fără încetare.

– Lasă aceste creioane și vino imediat cu mine! îi spuse ea lui Jamie, încercând să-și stăpânească furia.

Micuțul se ridică și alergă spre ea întinzându-și brațele. Lindsey rămase mută de uimire. Fără să știe, Jamie adoptase una din atitudinile lui cele mai obișnuite ale tatălui lui.

Se opri în fața ei și lăsă capul în jos cu un aer încurcat.

– Iartă-mă, mamă.

Lindsey se ghemui în fața lui.

– Ți-am explicat deja că nu trebuie să te joci în biroul meu. Privește ce-ai făcut cu dosarele mele. Și uită-te la tine! Invitații tăi vor sosi și tu arăți ca un indian pe câmpul de luptă...

Copilul deveni stacojiu.

– Jamie n-a fost cuminte.

– Nu, n-ai fost cuminte.

Apoi, simțind că era gata să plângă, Lindsey îi ciufuli părul cu tandrețe.

– Să nu mai vorbim despre asta. Unchiul Rick ar fi trebuit să te oprească să intri în această cameră. Și apoi, n-o să te cert în ziua aniversării tale.

Repezindu-se în brațele ei, Jamie se strânse lângă ea.

– Și eu, exclamă o voce familiară în spatele lor, nu am dreptul la un pupic mare?

– Unchiul Alex! strigă atunci Jamie depărtându-se de mama lui ca să alerge spre el.

Se îmbrățișară cu efuziune.

– Unde este cadoul meu? întrebă Jamie fără menajamente.

Alex izbucni în râs.

– În sufragerie.

Copilul părăsi camera cât ai clipi, în timp ce Lindsey scotea consternată un oftat.

– Acest copil are un simț practic într-adevăr uluitor.

– Este normal. La trei ani, începe să se afirme. Asta nu trebuie să te neliniștească.

– Ai probabil dreptate... murmură Lindsey.

Și invidie aptitudinea pe care o avea Alex de a nu se alarma niciodată pentru fleacuri. În plus, degaja o asemenea tărie de caracter, încât doar simpla lui prezență o liniștea. Și apoi, cu înălțimea lui, cu ochii mari cenușii și corpul de atlet, avea un farmec la care era foarte sensibilă, ca oricare altă femeie.

– Cum ai intrat? îl întrebă ea forțându-se să-și ia ochii de la fața lui. N-am auzit soneria.

– Rick m-a văzut pe fereastră și a venit să-mi deschidă.

Lindsey își ridică sprâncenele, surprinsă.

– Rick ți-a deschis ușa? Ce mare noutate! Credeam că a devenit incapabil să facă ceva.

– Ești furioasă pe el...

Lindsey arătă biroul cu un gest furios.

– Am pentru ce. Privește ce dezordine! Jamie a făcut asta, în timp ce fratele meu îl supraveghea!

– Fiul tău are într-adevăr talente ascunse...

Lindsey răspunse printr-o grimasă elocventă.

– Și Rick, ce mai face?

– Mereu în fața televizorului. Dacă nu era fratele meu, l-aș fi trimis acasă la el.

– Nu fi prea severă, spuse Alex cu un zâmbet indulgent. Ruptura lui cu Alicia l-a doborât complet. Mai mult, este surmenat. Ar trebui să se odihnească.

El reflectă câteva clipe.

– Asta îmi dă o idee....

– Care?

– Familia mea are în Colorado o cabană care rămâne goală în cea mai mare parte a timpului. Dacă Rick dorește să profite, este binevenit.

Fața lui Lindsey se lumină.

– Ești într-adevăr foarte amabil! Sunt sigură că asta îi va face plăcere. Nu și-a luat concediu de doi ani!

– Și nu este singurul... De când n-ai mai părăsit Saint Louis? Pari epuizată.

– Asta pentru că am mult de lucru în această perioadă. Un anticar mi-a cerut șnururi și șireturi foarte sofisticate pentru a pune în valoare tapiserii vechi și Crăciunul care se apropie, afluența clienților...

– Cum poți să fii profesoară ziua, mamă seara și decoratoare la sfârșit de săptămână? Nimeni n-ar suporta un asemenea ritm. Vei sfârși prin a-ți ruina sănătatea.

Impresionată de grija lui, Lindsey îi atinse ușor obrazul, cu un aer emoționat.

– Îți faci prea multe griji pentru mine. Te asigur că totul este în ordine.

Alex îi prinse mâna.

– Trebuie ca cineva să se ocupe de tine, fiindcă tu însăți n-o faci.

Lindsey ar fi vrut să-i răspundă; dar nici un cuvânt nu ieși din gura ei. Mâna lui Alex era atât de caldă și atât de liniștitoare, încât ar fi vrut s-o strângă între ale ei. Da, era obosită. Da, de doi ani nu-și luase o zi de concediu și lucra până la șaisprezece ore pe zi. În plus, de câtva timp nu putea să doarmă fără somnifere. Dar nimeni nu știa. Mai ales Alex. Totuși, ar fi vrut să împartă povara cu cineva. Dar era imposibil. De la moartea lui Danny, învățase să nu conteze decât pe ea însăși.

În acel moment, se auzi soneria de la ușă. Profitând de diversiune, Lindsey își retrase mâna.

– Îți mulțumesc sincer pentru toată atenția pe care ne-o acorzi, dar au sosit primii invitați ai lui Jamie. Trebuie să mă duc să deschid.

Și se îndepărtă fără să se întoarcă, pentru a nu-și arăta jena. Alex fusese cel mai bun prieten al lui Danny, era nașul lui Jamie, și ea aprecia la justa valoare bunătatea lui față de copil. Dar n-avea nici un motiv să se ocupe de ea așa cum o făcea.

Capitolul 2

Două ore mai târziu, când invitații plecaseră și Lindsey rămăsese singură cu cea mai bună prietenă și cu Rick și Alex, se simțea la capătul puterilor.

– Din fericire, soțul meu a dus copii acasă și se ocupă de ei! declară Sandy aruncând o privire perplexă la vesela murdară care se îngrămădea în chiuvetă. O să te ajut să faci ordine.

Lindsey își înăbuși un căscat.

– Nimic nu te obligă. Pot foarte bine să mă descurc și singură.

– Asta m-ar mira, replică tânăra femeie privindu-și prietena cu neliniște. Cu mina pe care o ai...

Lindsey ridică din umeri.

– Este adevărat că am lucrat mult în ultimul timp.

– Asta nu explică totul. Cu ochii tăi încercănați, trăsăturile trase și tenul palid, s-ar spune că ești o fantomă.

Lindsey își ridică repede capul.

– Sincer, Sandy, exagerezi! Sunt în plină formă.

– Pe cine vrei să faci să creadă o asemenea enormitate? Ești complet epuizată, cum se vede nasul din mijlocul figurii. De altfel, între fiul tău, decorurile și elevii tăi, când o să-ți găsești timp să te odihnești?

– Nu începe și tu! Mai întâi Alex, și acum, tu! Dorm puțin, dar dorm bine.

– Asta m-ar mira...

Gândindu-se imediat la somniferele ei, Lindsey se tulbură. Sandy profită de asta imediat.

– Nu dormi bine când dormi tot timpul singură. Apropo, i-ai spus în sfârșit da?

– Cui?

– Nu face pe inocenta...

– Țipetele voastre se aud din sufragerie declară în acea clipă Alex, pătrunzând în bucătărie cu vreo zece farfurii de plastic. Ce se întâmplă?

– Se întâmplă, răspunse imediat Sandy, că Lindsey are un pretendent care a invitat-o la cină și ea refuză...

Farfuriile căzură pe jos.

– Atenție, Alex! exclamă Rick intrând la rândul lui, cu brațele încărcate. Din fericire, nu erau din porțelan!

Mormăind o frază de neînțeles, Alex se aplecă ca să adune stricăciunile, în timp ce Sandy continua, nepăsătoare:

– Găsesc că este o prostie. În locul ei, aș accepta fără ezitare.

– Să accepte ce? întrebă Rick.

– Întâlnirea ei galantă.

– Cine are o întâlnire de dragote?

– Sora ta, bineînțeles! Nu eu! Atunci, nu crezi că ar trebui să spună da?

– De ce nu?

Lindsey aruncă o privire descumpănită fratelui ei. De zece zile nu mai avea nici o părere despre ceva, și iată că se manifesta într-un moment nepotrivit.

– În fine, Rick! Ce tot spui? Știi bine că există Jamie!

– Și mai ales că Danny este mort de doi ani și că ar fi timpul să-ți refaci viața.

– În fine, un bărbat care nu vorbește degeaba! exclamă Sandy, încântată.

Și amândoi izbucniră în râs. Dar Lindsey întoarse capul cu un aer jenat. Toată lumea o credea fidelă memoriei soțului ei, dar adevărul era altul. Sentimentul de vinovăție și nu de loialitate o făcea să refuze să se angajeze într-o relație nouă.

– Eu găsesc că Lindsey are dreptate, declară atunci Alex. Ea nu poate lua o asemenea decizie cu ușurință.

Trei priviri uimite se îndreptară spre el.

– Este adevărat, urmă el fără să privească pe cineva. Cine-l cunoaște bine pe acest tip? Poate nu este decât un gigolo.

– Eu îl cunosc, replică Sandy cu un zâmbet amuzat, și te asigur că nu este un gigolo. Este vorba chiar de cineva demn de stimă. Peter Kincaine este anticar și are un șir de magazine dintre care cele mai prestigioase se găsesc la Clayton și la Chesterfield.

Voi adăuga, în plus, că este un blond frumos, foarte seducător.

Lindsey își strânse fălcile ca să nu strige. Cum puteau fratele și prietenii ei să vorbească astfel despre ea ca și cum nu era de față?

– În orice caz, reluă Alex, rămân la părerea să nu grăbească lucrurile.

Rick și Sandy îi aruncară din nou o privire uimită. Dar el nu se tulbură.

– Vorbesc în cunoștință de cauză. Sunt atâția oameni bine intenționați care mă împing să frecventez anumite femei, încât nu-i doresc același lucru lui Lindsey.

Rick izbucni în râs.

– Am impresia că scumpa ta mamă a încercat recent să te împingă spre altar...

– Încearcă! răspunse Alex cu o expresie comică. Vrei să spui că mama mă sună de două ori pe săptămână pentru a-mi prezenta lista celibatarelor care vor participa la nunta Stephaniei. Ultima de pe listă se numește Rosemary Plinkton.

– Dacă vrei să eviți asta, declară imediat Sandy, prezintă-te însoțit de o femeie! Este singurul mod de a o descuraja pe mama ta.

Alex scutură cu putere din cap.

– Să invit o prietenă la o nuntă? Nici nu se pune problema! Femeile sunt atât de sentimentale, încât este suficient să zărească un voal alb ca să se vadă dedesubt!

– Frecventezi într-adevăr femei ciudate! replică Sandy.

Lindsey își plecă ochii. Deși Alex nu-și ascunsese niciodată alergia față de căsătorie, se simțea ciudat de decepționată la ceea ce spusese.

– Oricum, reluă pe neașteptate Alex, nu este vorba de mine, ci de Lindsey. Nimeni nu i-a cerut părerea.

– Totuși.... murmură tânăra femeie.

Sandy se întoarse spre ea cu vioiciunea ei obișnuită.

– Este adevărat! De ce păstrezi tăcerea? Spune-ne ce crezi! Te simți în stare să te lansezi într-o nouă aventură?

– Nu doresc să vorbesc despre asta.

– De ce? Ți-e teamă să recunoști că te-ai săturat să-ți găsești patul gol? La urma urmei, ești la fel ca toată lumea, făcută din dorințe și din vise.

Lindsey izbucni într-un râs forțat.

– Vise! N-am timp pentru ele! Exceptând poate pe acela de a mă întinde comod pe o plajă la umbra unui palmier, sorbind cocteiluri. Dar nu-mi vorbiți despre legătură. Această simplă idee mă face să fug.

O tăcere grea întâmpină cuvintele ei.

– Știi la ce mă gândesc? întrebă deodată Sandy.

– Nu, dar sunt sigură că-mi vei spune.

– Că ar trebui să-ți iei concediu.

Lindsey își ridică ochii spre cer.

– Concediu...

– Neapărat. Am chiar o idee genială.

– Mă aștept la ce-i mai rău.

– Îl vei însoți pe Alex în Florida, la căsătoria surorii lui.

Lindsey rămase mai întâi tăcută. Apoi izbucni în râs.

– Numai asta nu!

– De ce nu? Ați împușca doi iepuri dintr-o dată.

– Poftim?

– Da! Pe Alex nu-l va mai bate la cap mama lui, iar tu vei putea să te odihnești.

Lindsey se tulbură. Ideea de a petrece un weekend prelungit cu Alex, chiar în compania lui Rick sau a lui Jamie, o stânjenea în cel mai înalt grad.

– Nici nu poate fi vorba! răspunse ea în cele din urmă. Trebuie să termin decorurile pentru Peter și apoi uiți că am cursuri.

– Ziua recunoștinței cade săptămâna viitoare, observă cu calm Sandy. Elevii tăi vor fi în vacanță.

– Ziua recunoștinței! exclamă Lindsey, vizibil ușurată. Rick și cu mine o petrecem întotdeauna împreună. Este o tradiție.

Dar fratele său scutură din cap.

– Dacă nu ești aici o dată, nu voi muri.

– Poate, dar Jamie are nevoie de mine. Nu pot să-l abandonez.

– Să nu exagerăm, replică Sandy. Nu este vorba să-ți abandonezi fiul, nici fratele. Doar să-i părăsești câteva zile. În plus, voi fi încântată să-i primesc pe amândoi de Ziua recunoștinței.

Jamie adoră să vină acasă la mine. Abia dacă va observa absența ta.

– Mulțumesc! răspunse Lindsey, înțepată.

Dregându-și vocea, Alex luă cuvântul.

– Găsesc că Sandy are dreptate. Dacă mă însoțești la căsătoria Stephaniei, ne vom face reciproc un serviciu. Tu ai nevoie de odihnă și eu trebuie s-o fac pe mama să-și uite bunele intenții. În plus, în Florida este foarte plăcut în noiembrie.

– Sunt de acord, îi întări Rick spusele.

Lindsey îi privi rând pe rând, foarte stânjenită.

– Poate că aveți dreptate, dar nu voi reuși să plec.

– Fă un efort! răspunse Alex. O asemenea ocazie nu se va mai prezenta atât de curând.

Și ochii lui mari cenușii străluceau cu o asemenea intensitate, încât Lindsey știu că nu va renunța.

În același moment, oboseala, pe care o ignora de bine de rău de luni de zile, se abătu pe umerii ei ca o greutate de plumb. Plecând cu Alex, va uita în sfârșit de responsabilitățile și de elevii ei. Cât despre Jamie, ar fi în perfectă siguranță cu Sandy.

Să nu-l însoțească ar fi o nebunie. Să-l însoțească, de asemenea!

Nu fusese cât pe ce să se ghemuiască la pieptul lui, exact înainte ca invitații să sune la ușă? Era atât de seducător! Și cu cât trecea timpul, cu atât o atrăgea mai mult. Dar era o nebunie. Ea se înșelase o dată acordând încredere lui Danny și n-o va repeta sub nici un pretext. Da, contrar a ceea ce credeau

apropiații ei, căsătoria nu fusese o reușită veritabilă și păstra despre ea o amintire foarte amestecată.

– Lindsey... murmură Alex pe un ton blând și convingător totodată. Suntem prieteni, nu-i așa?

– Bineînțeles...

– În acest caz, ce este rău să petrecem câteva zile împreună?

Întrebarea era pusă prost. Nu era nimic rău în asta, ci riscuri. Riscuri enorme.

– Dacă nu te odihnești, continuă Alex, te vei îmbolnăvi. Privește cât de rău arăți! Și apoi, parcă plutești în hainele tale.

– Are dreptate, întăriră împreună Sandy și Rick.

Lindsey plecă ochii. Sandy și Alex aveau dreptate cel puțin asupra unui punct: slăbise și se simțea epuizată.

– Foarte bine... șopti aproape fără voia ei. Îl voi însoți pe Alex la căsătoria surorii lui.

– Îți jur că nu vei regreta! exclamă el.

Dar Lindsey regreta deja...

***

– Nu pot să fac asta! murmură Lindsey oprindu-se după ce trecuse de poarta de îmbarcare.

Cinci zile trecuseră de la aniversarea lui Jamie. Cinci zile în care nu încetase să-și reconsidere decizia.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Alex cu o notă de nerăbdare.

– Este... este Jamie. Nu l-am părăsit niciodată și va fi bulversat. Va crede că l-am abandonat.

Și aruncă o privire în direcția sălii de așteptare, unde Sandy și băiețelul se găseau încă. Jamie, cu brațele întinse la orizontală, mima decolarea unui avion.

– Nu pare cu adevărat bulversat... observă Alex.

Lindsey scutură din cap.

– Asta este pentru a ne induce în eroare.

– Fără să vreau te supăr, cred că se amuză fără vreun gând ascuns.

– Este încă și mai rău. Mă va uita și și n-o să mă mai recunoască atunci când voi reveni.

Alex o luă ferm de braț și o conduse spre avion.

– Nu! replică el antrenând-o cu fermitate. Jamie nu te va uita și totul va fi bine.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Fiindcă este evident. Nu ești prima femeie care-și părăsește copilul pentru câteva zile. Așadar, încetează să te gândești la el, spune-ți că ai avut o șansă nemaipomenită să găsești un loc în avion în ajunul Zilei recunoștinței și gândește-te la tine măcar o dată.

Privind în gol, tânăra femeie nu răspunse.

– Ești în concediu, Lindsey! Și dacă ai uitat ce înseamnă acest cuvânt, îți amintesc: marea de culoarea turcoazei, nisipul alb, valurile...

Ea scutură din cap cu un aer necăjit.

– Mă simt foarte vinovată. Și apoi, nu este doar Jamie. Și Rick are nevoie să-l ajut. Este atât de bulversat, în acest moment.

– Nu vei ajuta pe nimeni în starea în care ești. Ai nevoie de odihnă și voi avea grijă s-o faci. Oricum, acum este prea târziu. Am sosit.

În aceeași clipă, un steward se înclină politicos în fața lui Lindsey, o ghidă spre interiorul aparatului și-i indică locul. Ea privi în jur cu un aer surprins, incapabilă să realizeze că se găsea deja în avion.

– Vă rog să vă legați centurile de siguranță, spuse tânărul, vom decola curând.

– Deja... șopti Lindsey.

– Vrei să spui "în fine", o corectă Alex.

– Ai idee de disperarea lui Jamie dându-și seama că am plecat și că nu se mai găsește nici măcar în casa lui?

– Nu-l părăsești decât pentru câteva zile, nu pentru un an!

– Asta nu-l va împiedica să sufere.

Alex se așeză alături de ea și o ajută să-și lege centura.

– Faci din țânțar armăsar. Sandy este vecina ta, nu uita. Cum se va simți Jamie pierdut la mai puțin de treizeci de metri de casa lui?

De-abia terminase Alex fraza și avionul se avântă pe pistă.

– Ai dreptate, zise atunci Lindsey. Scuză-mă, dar sunt atât de descumpănită! Și clienții mei! Când mă întorc, va trebui să muncesc de două ori mai mult decât de obicei pentru a recupera întârzierea.

– Poate, dar vei fi într-o asemenea formă încât abia dacă-ți vei da seama.

Scoțând un oftat de capitulare, își puse capul pe umărul lui Alex.

– Ce m-aș face dacă n-ai fi aici?

El nu răspunse. Nu era nevoie. Pentru Lindsey, va fi întotdeauna aici. Apoi își puse mâna peste a ei și rămaseră fără să se miște, cu inima bătând la unison.

Încetul cu încetul, totuși, o emoție stranie puse stăpânire pe Alex. De ce dorea s-o strângă în brațe pe Lindsey, de vreme ce-i propusese să plece ca prieteni?

Pentru că situația nu era simplă. Dacă Lindsey n-ar fi fost văduva lui Danny, Alex de mult s-ar fi lăsat în voia altor sentimente.

Deodată, ea se încordă. Aparatul ajunsese la capătul pistei în uruitul motoarelor înainte de a-și lua zborul.

– Este prima dată când luați avionul? întrebă în acest moment stewardul aplecându-se spre ea.

Lindsey, palidă, nu răspunse.

Tânărul se întoarse atunci spre Alex.

– Vreți să aduc un ușor sedativ soției dumneavoastră?

– So... ția mea? bâigui el.

– Nu sunt soția lui, spuse Lindsey redresându-se repede.

– Într-adevăr, întări Alex. Suntem doar prieteni și mergem la căsătoria surorii mele. Și cum doamna nu se simțea bine...

Dar se întrerupse. N-avea nici un motiv să se justifice astfel.

– Bineînțeles, răspunse stewardul, în timp ce privirea lui cădea pe verigheta lui Lindsey.

Apoi întorcându-se din nou spre Alex:

– Doriți să aduc ceva prietenei dumneavoastră?

– Nu, mulțumesc.

– Poate mai târziu?

– Da, mai târziu...

Tânărul clătină din cap și se îndepărtă.

– Imbecil... bombăni Alex printre dinți.

– Mi se închid pleoapele, declară Lindsey, mereu la fel de palidă. Nu te deranjează dacă dorm zece minute?

– Deloc.

Ea își plecă spătarul scaunului, întinse pătura pe genunchi și închise ochii.

Alex o privi câteva minute în tăcere și apoi întoarse capul spre hublou. După cum pălise când îi răspunsese stewardului, era clar că încă îl mai iubea pe Danny. Da, la doi ani de la moartea lui, Danny era încă singurul bărbat pe care Lindsey putea să-l iubească. Totul era să nu-l uite.

Capitolul 3

– Trezește-te, murmură vocea lui Alex la urechea ei. Am sosit.

Lindsey deschise ochii și Alex se redresă atât de repede, încât se întrebă ce se întâmpla. De ce această grabă? Îi reproșa oare gestul familiar, din momentul decolării, când își pusese capul pe umărul lui și când stewardul îi crezuse căsătoriți? Probabil. Dacă Alex refuzase să invite una din legăturile lui feminine la căsătoria surorii sale, nu era ca să suporte ieșirile necontrolate a celei mai bune prietene a lui...

Se ridică tratându-se drept proastă, în timp ce Alex aduna lucrurile lor și se angaja pe aleea centrală. Apoi își luă geanta și se strecură printre pasageri pentru a i se alătura în grabă, ca și cum se temea să nu-l piardă.

***

O oră mai târziu, își recuperaseră bagajele și luaseră în primire mașina pe care Alex o închiriase înainte de a părăsi Saint Louis.

Lindsey scoase un oftat de ușurare deschizând portiera vehiculului. Era atât de transpirată, încât pulovărul i se lipea de piele și era nerăbdătoare să ajungă mai repede ca să se schimbe.

– Uf! exclamă Alex scoțându-și haina cu o strâmbătură și aruncând-o pe bancheta din spate. Ce căldură! Nu s-ar crede că suntem în luna noiembrie!

Cravata lui urmă același drum.

Lindsey izbucni în râs. În fine, îl regăsea pe Alex cel pe care-l cunoștea, vesel și nostim. Și se strecură în mașină cu ușurința regăsită.

Părinții lui Alex locuiau la Whisper Key, pe una din insulițele care mărginesc golful.

Când mașina trecu de grilajul proprietății, Lindsey rămase uluită. Era o construcție superbă care o proiectă într-un univers necunoscut. Ea crescuse cu tatăl ei, într-un apartament modest de două camere în partea de sud a orașului Saint Louis și rămăsese acolo până la căsătorie. Alex, în schimb, crescuse în cel mai frumos palat din Ladue. Și doar după ce obținuse diploma emigrase în Saint Louis unde îi cunoscuse pe Lindsey, Danny și Rick. Manierele lui erau atât de simple, încât cei trei prieteni nu au aflat de mărimea averii lui decât din întâmplare, câțiva ani mai târziu. Apoi, Alex întemeiase firma lui de articole de sport cu fratele său și rămăsese la Saint Louis.

– Destinde-te, îi spuse el deodată lui Lindsey, oprind mașina în fața casei. I-am prevenit pe părinții mei de vizita ta și sunt încântați să te cunoască.

– Părinții tăi... repetă ea, devenind conștientă pentru prima dată că-i va întâlni. Ce le-ai spus exact?

– Că dorești să te odihnești câteva zile.

– Și altceva?

În clipa aceea, ușa locuinței se deschise cu zgomot și o tânără frumoasă alergă în direcția lor. Alex de-abia avu timp să iasă din mașină și ea i se aruncă în brațe.

– Bună ziua, frate mai mare! Iată-te în sfârșit!

El o ridică și o învârti în aer râzând.

– Stephanie!

Înaltă și zveltă, era replica feminină a fratelui ei.

– De ce nu m-ai sunat de la aeroport? Aș fi venit să vă aștept!

– Pentru că nu voiam să te deranjăm și oricum aveam nevoie de o mașină în timpul weekendului. Nu voi rămâne închis în casă timp de cinci zile!

Apoi se întoarse spre Lindsey.

– Nu cred că o cunoști pe sora mea. Stephanie, iat-o pe Lindsey, sora lui Rick.

Tânăra ridică ironic din sprâncene.

– Sora lui Rick? Asta nu este grav. Vă iert.

Și cum Lindsey făcea ochii mari, Alex ridică din umeri într-un fel comic.

– Nu trebuie să te superi pe Stephanie!

Ea n-a putut uita niciodată vremea când fratele tău o trăgea de păr, tratând-o drept o puștoaică.

Atunci, Lindsey izbucni în râs.

– Fii sigură de toată simpatia mea, Stephanie! În acea perioadă, Rick nu se oprea să mă tachineze și pe mine.

Cele două femei își strânseră mâna.

– Copii! strigă în acel moment o voce din ușa de la intrare. Ce s-a întâmplat cu bunele voastre maniere? Încetați să sporovăiți afară și conduceți-o imediat pe invitata noastră înăuntru!

– Da, mamă! răspunseră în cor fratele și sora.

Lindsey ezită, dar Alex îi puse o mână pe umăr și o conduse.

Louise Trent era o femeie scundă, a cărei vârstă nu-i alterase frumusețea și nu-i stinsese privirea. Își îmbrățișă fiul cu o vizibilă bucurie și o conduse pe Lindsey spre scara monumentală.

– Sunt atât de fericită să vă primesc, draga mea copilă! Ați mâncat, cel puțin?

– Ni s-a servit ceva în avion...

– Mai bine spuneți că n-ați mâncat nimic!

Și o conduse în salon.

Lindsey făcu ochii mari de uimire. Mahonul mobilelor se colora sub razele soarelui într-o nuanță delicată de roz, în timp ce curenții de aer creați în mod rațional răspândeau o răcoare plăcută.

– Vă voi pregăti o gustare puțin mai târziu, reluă doamna Trent.

Pentru moment, vreau să vă arăt camerele voastre. Trebuie să vă răcoriți după această călătorie.

– Într-adevăr, răspunse Lindsey aruncând o privire lui Alex și Stephaniei cufundați în conversația lor.

– Sper că vă veți simți bine la noi, continuă Louise Trent. Am fost atât de fericită când Alex m-a anunțat că-l însoțiți.

– Mulțumesc... răspunse Lindsey, întrebându-se ce-i spusese Alex mamei lui despre ea.

Ajunseră puțin mai târziu într-un culoar deservind mai multe camere.

– Alex, iată camera ta, declară mama lui împingând prima ușă.

Apoi, pătrunzând până în mijlocul camerei, îndepărtă o draperie care ascundea o ușă interioară, pe care o deschise. Tânăra femeie rămase stupefiată. Doamna Trent o găzduise aproape în aceeași cameră cu Alex!

– Unde trebuie să-ți pun valiza? întrebă el în acel moment, trecând în camera ei.

– Unde... unde vrei, bâigui ea.

Și observă în mod confuz că Stephanie urmărea scena cu un aer amuzat.

– Lindsey se va aranja mai târziu, interveni atunci doamna Trent. Pentru moment, dorește mai ales să se odihnească. Vă voi pregăti o gustare îndată ce veți coborî. N-aveți de ce să vă grăbiți.

Și ieși, luând-o cu ea pe fiica sa.

– Alex! exclamă Lindsey când rămaseră singuri.

– Da?

– Ce i-ai spus mamei tale despre noi?

– Că suntem prieteni. De ce?

– Adevărat? În acest caz, de ce ne-a atribuit camere comunicante? Sunt sigură că dormi, de obicei, în altă cameră.

– Am într-adevăr propria mea cameră. Dar este mai puțin frumoasă decât aceasta. Mama ne-a răsfățat.

– Te întreb de ce ne-a repartizat împreună.

Alex ridică din umeri.

– Nu știu. Poate și-a făcut idei.

– Cu ajutorul tău, presupun...

– Nicidecum. În pofida a ceea ce mă sfătuia Sandy, nu te-am prezentat drept iubita mea. Concluziile pe care mama le-a tras despre venirea ta nu mă privesc.

Lindsey îl studie mijindu-și ochii.

– Cât este de comod!

– Ce vrei să spui?

– Că preferi imprecizia și mie nu-mi place asta.

Alex își trecu un deget nervos pe gulerul cămășii.

– Se poate ca mama să fi făcut o ușoară aluzie când i-am anunțat de venirea ta și...

– ... Tu n-ai dezmințit.

– Tu n-o cunoști! Când are o idee în cap, nimeni nu poate s-o facă să și-o schimbe.

– Trebuie așadar s-o las să creadă că suntem în relații intime?

– Numai pentru câteva zile.

– Alex...

– Nu fi atât de severă, Lindsey! Îndată ce Stephanie va fi căsătorită, vom pleca și mama...

Tânăra femeie scutură viguros din cap.

– Nu, mama ta se arată foarte încântătoare față de mine pentru ca s-o înșel.

– Nu este vorba de a înșela. Doar să nu-i spui nimic.

– Te joci cu cuvintele și mă dezamăgești, Alex. De fapt, această confuzie te aranjează, deoarece, atâta timp cât mama ta ne crede legați, te va lăsa în pace. Mă înșel?

El scutură încet din cap fără a răspunde.

– Așadar, nu mă înșel. Încerci să mă folosești.

– Nu este adevărat. De altfel, pentru a-ți dovedi buna mea credință, o să-i cer imediat mamei să-ți dea altă cameră. Sunt destule.

Lindsey îl opri cu un gest.

– Nu-i nevoie. N-am intenția să-i complic viața. Are de făcut pregătirile pentru căsătorie. Problema privește mai curând ce-și imaginează în legătură cu noi.

– Vrei să-i explic exact cum stau lucrurile?

– Ar fi o stângăcie și nu va înțelege. Prefer să-și dea seama ea însăși de eroare. Privindu-ne, va sesiza imediat că doar prietenia ne leagă. Nu-i așa?

Alex avu o ezitare imperceptibilă.

– Bineînțeles.

– Perfect. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să-mi aranjez puțin ținuta.

El ezită, ca și cum voia să adauge ceva, apoi se răzgândi, traversă camera și ieși.

Lindsey se lăsă să cadă pe pat, reținându-se să încuie ușa de comunicare. Prezența lui Alex în camera vecină o tulbura mai mult decât ar fi vrut. Și se temea mai puțin de el decât de ea însăși.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Alex bătu discret în ușa de legătură.

Nici un răspuns.

Cuprins de o neliniște subită, bătu mai tare.

Nimic.

Atunci, fără să se mai gândească, împinse ușa și intră.

Camera era tăcută și perdeaua se mișca încet la ușa dinspre verandă. Alex înaintă și scoase un oftat de ușurare. Rezemată cu coatele de balustradă, Lindsey contempla noaptea. Îmbrăcată cu un tricou roz pal și un pantalon alb, cu părul desfăcut strălucind în noapte, niciodată nu i se păruse atât de dezirabilă.

La primul pas pe care-l făcu în direcția ei, ea întoarse capul și-i zâmbi. Atunci, Alex îi întâlni privirea strălucitoare și inima

încetă să-i bată. Lindsey nu simțea doar prietenie pentru el. În această clipă, era sigur de asta.

– Totul este atât de liniștit, murmură ea.

– Ești mulțumită că ești aici?

– Fericită, chiar. Este prima dată când îmi acord puțină libertate de la moartea lui Danny.

Alex își plecă încet capul auzind numele prietenului său.

– Jamie m-a acaparat atât de mult, încât aproape uitasem cine eram. Dar poate mă voi regăsi puțin în aceste câteva zile.

– Te voi ajuta, răspunse el blând, fără să tulbure calmul nopții.

Lindsey nu răspunse și se întoarse din nou spre mare. Alex o privi îndelung. Înțelegea oare că-i propunea susținerea lui, protecția lui și chiar mai mult? Simți deodată dorința s-o atingă, s-o facă să înțeleagă mai bine ce simțea el.

– Nu știu ce părere ai, declară el atunci ca să-și alunge emoția care-l copleșea, dar mor de foame. Dacă am organiza un mic raid discret în frigider?

– De ce "discret"? Mama ta ne propusese o gustare.

– Pentru că atunci când mama spune o "mică gustare", înseamnă o gustare enormă care ne va tăia pofta de mâncare până mâine dimineață. Prefer să mă adresez direct Janei, bucătăreasa. Ea ne va pregăti două sandvișuri bune care nu ne vor împiedica să savurăm delicioasa pulpă de berbec cu dovlecei din această seară.

– Cum de știi că va fi pulpă de berbec cu dovlecei?

– Fiindcă este mâncarea mea preferată și eu sunt preferatul Janei.

Lindsey zâmbi.

– Copil răsfățat...

Și-l precedă spre bucătărie cu impresia că regăsise prietenia lor de altădată.

Dar nu era decât o impresie. Deoarece inima ei bătea copleșită de emoție, cum nu i se întâmplase niciodată cu un prieten...

Capitolul 4

În dimineața următoare, la trezire, Lindsey deschise pleoapele dar le închise imediat, orbită de lumină. Totuși, trăsese draperiile duble, în ajun, înainte de a se culca. Își frecă ochii și observă atunci că lumina nu pătrundea pe fereastră, ci prin ușa de legătură dintre camera ei și cea a lui Alex.

– În picioare, leneșo! strigă el în acel moment, de cealaltă parte a peretelui.

– Lasă-mă în pace! răspunse ea trăgându-și cearșafurile până sub bărbie.

– Bineînțeles că nu! Soarele strălucește, sunt douăzeci și cinci de grade afară, în plină lună noiembrie. Ar fi rușinos să nu profiți!

Lindsey aruncă o privire morocănoasă ceasului deșteptător și tresări. Era ora unsprezece. Nu era posibil! De ani de zile nu se trezise atât de târziu. Oh, și apoi, la urma urmei, nu era în

vacanță? Întinzându-se și căscând cu delectare, se ridică fără să se grăbească. Atunci, îl zări pe Alex.

Sprijinit de pervazul ușii, o privea cu zâmbetul pe buze. Lindsey roși. Cu părul desfăcut și cu tricoul larg, trebuia să-i ofere un spectacol nostim!

– Ți s-a mai spus deja că arăți îngrozitor la trezire? spuse el deodată, ca și cum îi citea gândurile.

Lindsey oftă. Era imposibil să-i returneze complimentul. Cu șortul alb scoțându-i în evidență pielea bronzată, era și mai frumos decât de obicei.

– Ca să-mi spui asta m-ai trezit?

El râse.

– Nu. Doream doar să fac puțină mișcare. Ce-ai spune de o oră de jogging cu mine pe plajă?

Lindsey îl examină, tulburată. Alex avea corp de atlet, și nu din întâmplare. Ea, în schimb, nu frecventa piscina decât o dată pe săptămână! Și doar când îi permitea timpul.

– Nu voi putea niciodată să te urmez! Tu alergi o oră în fiecare dimineață, în timp ce eu...

El izbucni în râs.

– Nu te neliniști, glumeam. Mi-am terminat de mult joggingul. De fapt, voiam să-ți propun un picnic pe plajă. Și de ce nu, dacă ai curajul, puțin înot.

Lindsey își mușcă buza. Propunerea era tentantă.

– Este o idee bună, dar... familia ta?

– Mi-am petrecut dimineața cu părinții mei așteptând să te trezești. Și, oricum, suntem așteptați la ora douăzeci pentru petrecerea de Ziua recunoștinței.

– Totuși, ce va crede mama ta?

– Că a avut o idee excelentă sugerând acest picnic. De altfel, în timp ce noi vorbim, ea și Jane pregătesc coșul nostru. Și dacă nu ne grăbim, îl vor umple atât încât nu vom putea să-l ducem.

– Foarte bine, mă predau. Vino peste o jumătate de oră, voi fi gata.

Când rămase singură, Lindsey se îndreptă spre sala de baie, făcu un duș rapid, îmbrăcă un costum de plajă roșu, își prinse părul într-o coadă de cal, își strecură picioarele într-o pereche de sandale și aruncă în sfârșit o privire satisfăcută imaginii ei din oglindă.

După mai puțin de douăzeci și cinci de minute, îl aștepta pe Alex sub verandă.

El sosi aproape imediat.

– Incredibil, dar adevărat! O femeie care nu face bărbații să aștepte!

– Am o foame de lup...

– În acest caz, n-o să fii decepționată.

Și-i arătă panerul pe care-l ținea în mână.

– Înăuntru se află tot ce este necesar să hrănești o colonie de vacanță: brânză, mezeluri, pui, crudități, carne rece, suc de fructe și... o tartă cu mere pentru desert!

– Alex... spuse ea aruncându-i o privire malițioasă, te voi urma până la capătul lumii.

– Îți recunosc romantismul neînfrânat!

Câteva clipe mai târziu, coborau în grabă mica scara de lemn care ducea direct la plajă. Lindsey își scoase imediat sandalele și-și înfundă cu plăcere picioarele în nisipul cald.

– Jamie ar fi fericit ca un rege, aici.

– Îl vom aduce cu noi, data viitoare.

Lindsey nu răspunse. Alex vorbea fără chibzuință, era evident. N-avea nici un motiv să revină pe această insulă cu ea și cu Jamie. De altfel, ce-ar fi spus părinții lui?

Făcură în tăcere câțiva pași.

– Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

– Unde vei vrea. N-ai decât să alegi.

Ea închise ochii.

– Este minunat. Am impresia că este un vis. Nu lipsește decât șampania.

– Dumnezeule! exclamă Alex. Cum am putut să uit un amănunt atât de important?

Și schiță un pas spre casă. Dar Lindsey îl reținu de braț râzând și se înfioră fără voia ei la contactul cu pielea lui caldă și moale.

– Glumeam! Dacă vei lua în serios tot ce spun, voi deveni insuportabilă.

– Îmi asum riscul. După tot ce ai trăit în acești ultimi doi ani, ai dreptul să te relaxezi. Singurul meu regret este că nu am decât cinci zile ca să te ajut.

Lindsey își cufundă privirea în adâncul ochilor lui cenușii. Hotărât lucru, acest bărbat era un seducător înnăscut, numărul de femei pe care le sedusese era dovada și ea nu voia să facă parte din lot.

– Dacă am merge pe acolo? propuse ea arătând cu degetul spre vest.

Alex acceptă în tăcere și porniră la drum.

Zece minute mai târziu, întindeau pe nisipul alb fața de masă care acoperea coșul și se interesară pofticoși de conținutul acestuia.

Nimic nu lipsea din ceea ce pregătise Louise Trent și bucătăreasa.

– Odihnește-te, spuse Alex, mă ocup eu de tot.

Și goli coșul, în timp ce Lindsey se întindea pe spate, cu privirea pierdută pe cerul pe care se roteau pescărușii.

– Mă întreb dacă Jamie a dormit bine, noaptea trecută, spuse ea deodată, rostindu-și gândul cu voce tare.

– Bineînțeles, răspunse Alex. Altfel, Sandy te-ar fi sunat.

– Este adevărat. De altfel, la ora asta, micuțul trebuie să fie foarte încântat. Sandy va sărbători în mod excepțional Ziua recunoștinței la amiază și toată familia ei va fi reunită. Rick va fi de asemenea prezent, bineînțeles.

– Presupun că ești fericită.

– Bineînțeles, dar Jamie îmi lipsește. Este prima dată că-l părăsesc, de la nașterea lui.

– Nu te neliniști. Cu Sandy, nu riscă nimic.

– Știu, dar nu mă pot împiedica să-mi fac griji pentru el.

Alex zâmbi.

– Când sora mea și cu mine eram mici, și când mama se neliniștea fără motiv cu privire la noi, știi ce făcea?

– Nu.

– Își lua câteva zile de vacanță – fără noi, evident – și revenea când neliniștile ei se potoliseră.

Lindsey râse încet, cu tristețe.

– Eu nu am din păcate mijloacele financiare pentru așa ceva.

– Evident. Dar, ca să te liniștești, ne putem întoarce fără întârziere ca să-i telefonezi lui Jamie.

Lindsey scutură din cap.

– Nu, trebuie să învăț să-mi stăpânesc teama. Și apoi, așa cum ai remarcat adineauri, dacă ceva n-ar fi în ordine, Sandy m-ar fi prevenit.

Prânziră cu poftă, apoi se ridicară.

– Ce-ai spune de o mică plimbare? întrebă Alex scuturând fața de masă.

– Că ar fi o idee excelentă.

– Perfect. Dar mai întâi ne vom proteja împotriva arsurilor. Soarele de noiembrie este înșelător la aceste latitudini.

Lindsey își lovi fruntea cu palma.

– Am uitat să-mi aduc crema solară!

– Nici o importanță. Mama a avut grijă să pună tot ce trebuie.

Și-i întinse un tub lui Lindsey.

Ea se unse cu cremă, dar când ajunse la omoplați, gesturile ei deveniră mai stângace.

– Pot să te ajut? întrebă Alex aplecându-se spre ea.

Ea îi încredință tubul, ezitând.

– Dacă vrei.

Alex vărsă puțină cremă în palmă, își frecă mâinile una de alta și le aplică pe umerii ei.

Lindsey își ținu respirația în timp ce mâinile lui lungi alunecau, agile și blânde, în lungul spatelui ei.

– Gata, spuse Alex când termină. Nu te vor mai prinde razele solare.

Lindsey se întoarse. Gesturile lui Alex erau ușoare ca niște mângâieri. O făcuse oare expres? Imposibil s-o știe. Deja, el de agita în jurul coșului. Cu puțin prea mult zel, poate...

– Ceva nu merge? întrebă ea pentru a avea inima împăcată.

– Nu, de ce?

– Pentru că te ferești de privirea mea.

Alex o privi fără să răspundă, dar ochii lui vorbeau pentru el. Lindsey simți imediat dorința urcând în ea. Erau doi ani de când trăia singură, aproape solitară, înăbușindu-și dorințele și asta nu-i pusese niciodată probleme. De ce urcau deodată în conștiința ei? Și de ce încerca nevoia pasionată de a le satisface cu Alex, care trecea de la o femeie la alta fără să se fixeze vreodată?

Totuși, Alex nu era doar un seducător înveterat. De la moartea lui Danny, devenise confidentul ei, consolarea ei și unul

dintre cei mai buni prieteni. În plus, ocupa un loc preponderent în viața lui Jamie. Lindsey clătină din cap. Da, Alex era prețios și ea trebuia să-și înfrângă impulsurile dacă voia să-l păstreze.

– De fapt, declară ea pe un ton indiferent, știu de ce nu îndrăznești să mă privești.

– Ah, da?

– Pentru că ai mâncat prea mult și ești greu ca un hipopotam.

– Cum?

– Sunt sigură că nu mai ești capabil să înoți, așa cum ai propus.

– Nicidecum! Eu...

– Dacă tu crezi că nu te-am văzut că ai luat din nou tartă, pe ascuns! Și ciocolată...

– Eu?

– Absolut!

Alex roti ochii mari, indignat.

– N-am auzit niciodată ceva atât de ridicol!

Apoi, incapabil să-și păstreze seriozitatea, pufni într-un râs atât de viguros încât, timp de câteva clipe, Lindsey simți cum toate temerile ei se risipesc. Dorința ei pentru Alex nu era decât momentană, legată de circumstanțe. Prietenia lor va triumfa. Nu se îndoia.

– Vei vedea dacă sunt greu ca un hipopotam! exclamă el brusc, ridicând-o în brațe și alergând spre apă.

Lindsey se agăță de el.

– Ajutor! Ai milă! Retrag tot ce-am spus!

– Ah, am mâncat prea mult... Ah, am terminat ciocolata...

– Dă-mi drumul, te implor!

– Într-un minut! exclamă Alex, care avea acum apa până la genunchi.

Lindsey încetă brusc să se zbată.

– Cum asta "într-un minut?"

– Nu înțelegi?

– Prea bine, din contră! Într-un minut, apa îți va ajunge până la talie și... Ține-mă! Nu-mi da drumul!

– Ar trebui să știi ce vrei!

– Te implor, Alex! Apa poate fi înghețată. Suntem doar în noiembrie! La vârsta mea, nu voi supraviețui.

– La vârsta ta! N-ai nici măcar douăzeci și șase de ani!

Și continua să înainteze. În fața încăpățânării lui, Lindsey hotărî să schimbe tactica.

– Dacă nu te oprești imediat, mi-o vei plăti scump!

– Amenințări, acum?

– Alex, ești un monstru.

El scutură încet din cap.

– Tocmai ai pierdut o bună ocazie să taci.

Și-i dădu drumul.

Lindsey scoase un urlet căzând în apa rece.

Alex o ajunse imediat.

– Recunoaște că ești nedreaptă cu mine, îi porunci Alex râzând.

Dar Lindsey, furioasă, scutură din cap.

– Pentru nimic în lume! Ești un mâncău, ai luat de trei ori din tarta cu mere! Te-am văzut!

Alex se aplecă din nou spre apă.

– Ajutor! țipă ea. De acord, nu ești un mâncău, eu am golit coșul mamei tale. Dar ai milă, du-mă înapoi pe mal!

Fața lui Alex se lumină de un zâmbet larg.

– Înțelegi, când vrei...

– Ce copilărie, declară Lindsey când ajunseră la țărm. Crezi într-adevăr că mă convingi cu asemenea argumente?

– Toate argumentele sunt bune în dragoste... ca și în război.

Cu aceste cuvinte, Alex o lăsă jos. Lindsey se clătină, cu dorința nebună de a se cuibări la pieptul lui. Erau atât de aproape unul de altul! Un singur pas și s-ar regăsi în brațele lui. Niciodată nu fuseseră atât de izolați de restul lumii.

– Mi-e frig, murmură deodată, cu un lung fior.

Și alergă spre lucrurile lor. Acolo, scoase prosopul de baie, se frecă energic și se așeză cu genunchii strânși sub bărbie, cu brațele în jurul picioarelor.

Alex i se alătură din câțiva pași.

– Ce propui, acum?

– Nu știu. Este insula ta, o cunoști mai bine decât mine.

– Putem să ne continuăm plimbarea sau să ne încălzim în piscina casei. Dar nu vom fi singuri, bineînțeles.

– Părinții tăi au o piscină încălzită! strigă ea întorcându-și repede capul spre el. Dar este un vis!

De fapt, Lindsey era atât de tulburată, încât nu mai voia să rămână o secundă în plus între patru ochi cu Alex.

El îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, dar ea ezită.

– Nu te neliniști, declară el imediat. Nu te voi mai arunca în apă. Totuși, nu dorința îmi lipsește...

Lindsey își întoarse privirea. În ceea ce o privea, dorea altceva. Din fericire, el nu-și dădea seama...

– Lindsey...

Ea tresări și ridică ochii spre el. Se strâmbă în soare cu un aer ironic care-i aminti de prietenul pe care îl cunoștea atât de bine. Atunci, ea îi întinse mâna. Dar degetele lui erau atât de blânde și atât de calde, încât și le retrase brusc pe ale ei, ca și cum se arsese. Nu trebuia să se lase în voia magiei momentului. Numai viitorul lui Jamie conta. Și până la majoratul fiului ei, nu se va mai abate din drumul pe care și-l trasase.

***

Alex îi adresă o mulțumire tăcută lui Sandy, văzând-o pe Lindsey plonjând cu grație în piscină. Fără ea, n-ar fi avut niciodată ideea s-o aducă pe tânăra femeie în Florida. Și totuși! N-o văzuse atât de destinsă de ani de zile. Chiar și Stephanie o adoptase și râdeau împreună ca niște vechi prietene.

Totuși, prezența lui Lindsey îl tulbura atât de mult încât uita de sine. Nu numai pentru că era foarte frumoasă, ci și pentru că degaja un magnetism căruia nu-i rezista. Această atracție dura de altfel de la prima lor întâlnire și nu se dezmințise niciodată de atunci, chiar când Lindsey se căsătorise cu Danny, și chiar după ce acesta murise. Și această atracție irezistibilă îl făcea pe Alex teribil de vinovat.

Deodată, o umbră îi ascunse soarele. Ridică ochii și-l recunoscu pe fratele lui.

– Jon! Ai sosit în sfârșit! Ai fi putut să dai de știre! Mama s-a neliniștit toată ziua.

– De ce?

– S-ar spune că n-o cunoști! Se temea să nu întârzii la cina de Ziua recunoștinței, bineînțeles!

Jon se prăbuși pe șezlongul de lângă cel al fratelui său, își scoase ochelarii de soare și-și frecă ochii.

– Am avut o problemă.

– Cu noii noștri clienți de pe coasta de Est? întrebă Alex, îngrijorat.

– Nu, totul s-a petrecut bine la acest nivel.

Chiar în clipa aceea, Lindsey le făcu un mic semn din mână celor doi frați și înotă zâmbind în direcția lor.

Jon o privi cu un aer uluit.

– Lindsey este aici?

– Nu se vede?

– Scuză-mă, întrebarea mea era stupidă.

Ei bine, sunt încântat s-o văd. Îmi place foarte mult. În plus, câteva zile de vacanță nu-i vor face rău. Este atât de surmentată, de doi ani!

– Este cel mai puțin ce se poate spune. Am invitat-o așadar la căsătoria Stephaniei și a acceptat. Sfârșitul poveștii. Suntem prieteni, nimic mai mult.

Jon izbucni în râs.

– N-ai nevoie să te justifici. Cu atât mai mult cu cât nu cred un cuvânt din povestea ta.

– Cu ce drept îți permiți să...?

– Inutil să-ți ieși din fire. Sunt fratele tău și te cunosc mai bine decât oricine.

– Și ce-i cu asta?

– Ai iubit-o pe Lindsey din prima clipă și încă o mai iubești.

Alex roși violent.

– Ești nebun! Eu nu...

Se întrerupse brusc. Tânăra femeie ieșea din apă.

– Complet nebun! reluă el cu voce scăzută. Știi bine că Lindsey s-a căsătorit cu Danny după ce am cunoscut-o.

– Este lucrul pe care nu l-am înțeles niciodată.

– Ai face mai bine să-mi spui unde este soția ta, replică Alex, furibund.

Zâmbetul lui Jon dispăru.

– La Saint Louis, presupun.

– La ce oră sosește?

– Ea nu va veni.

– I s-a întâmplat ceva?

Jon nu răspunse.

– Jon...

– Fiindcă vrei să știi totul, m-a părăsit săptămâna trecută.

– Asta nu-i adevărat! exclamă Alex ridicându-se de pe șezlongul său. Rachel te-a părăsit! Le-ai spus părinților?

– Nu. Și n-am intenția s-o fac. În orice caz, nu înainte de căsătorie. Inutil să stric mariajul Stephaniei cu o asemenea știre.

Alex voia să-i răspundă când Lindsey se apropie. Arăta ca o nimfă cu corpul șiroind de apă și părul ud, semănând cu niște alge.

Alex își înghiți cu greu nodul din gât.

– Bună, Jon, spuse ea cu un zâmbet. Era timpul să sosești! Mama ta își făcea sânge rău.

– Asta-mi spunea și Alex. Sunt încântat să te revăd. Ceremonia va fi mult mai veselă cu tine.

– Lingușitorule! răspunse ea ridicându-și ochii spre cer.

Apoi se întoarse spre Alex:

– Se face târziu. Mă duc să fac un duș. Apoi îl voi suna pe Jamie.

– De acord. Te urmez imediat.

Ea își luă cearșaful de baie și se îndepărtă. Alex o urmări cu privirea până ce intră în casă. Apoi se întoarse, amintindu-și, puțin prea târziu, că Jon îl observa.

– Este frumoasă, nu-i așa? spuse acesta pe un ton puțin malițios.

Alex sări în picioare și, în graba lui, răsturnă șezlongul. Ridicându-l cu un gest nervos, îndreptă un deget autoritar spre fratele său.

– Pentru ultima dată, Lindsey și cu mine suntem doar prieteni! Așadar, păstrează-ți insinuările pentru tine.

– Cum vrei, răspunse Jon cu un aer nepăsător. Prefer asta, de altfel.

– De ce?

– Pentru că înseamnă că este liberă.

– Liberă?

– Să placă unui alt bărbat...

Alex deveni stacojiu.

– Îți amintesc că soția ta te-a părăsit de mai puțin de o săptămână și-ai face mai bine s-o recucerești în loc să te gândești s-o înlocuiești.

– Dacă nu eu o voi seduce pe Lindsey, va fi un altul...

– Ascultă, Jon, replică Alex exasperat, dacă ai ceva de spus, spune-o deschis. Altfel, taci.

– Foarte bine. Voi fi sincer. Ai lăsat-o pe Lindsey să-ți scape printre degete acum patru ani și Danny s-a căsătorit cu ea. Astăzi, mi-ar părea rău să faci aceeași greșeală.

Alex se simți brusc dat în vileag. Fratele lui nu fusese niciodată psiholog. Totuși, el ghicise adevărul. Și Danny? Bănuise oare ceva? Și Lindsey? Era atât de subtilă...

Cum Jon continua să-l privească, își strânse pumnii. Fratele lui începea să-l agaseze cu aerele de superioritate.

– Raporturile mele cu Lindsey nu mă privesc decât pe mine! Și acum, un sfat bun: las-o în pace. Viața ei este suficient de complicată ca să te mai amesteci și tu.

Și se îndepărtă fără să se întoarcă.

Capitolul 5

Era exact ora opt când Alex bătu la ușa lui Lindsey. Ea se duse să deschidă aruncând o ultimă privire imaginii ei din oglindă, întrebându-se cum o vor găsi membrii familiei Trent.

O veritabilă imagine de modă îi apăru în fața ochilor când deschise ușa. Acest bărbat superb era într-adevăr Alex? Părul lui îngrijit pieptănat spre spate îi punea în valoare ochii cenușii și costumul de mătase de culoare închisă îl făcea să pară și mai înalt, și mai zvelt.

– Bună seara, spuse el arătându-și dinții de o albeață strălucitoare.

Lindsey îi zâmbi la rândul ei și făcu un pas înapoi ca să-l lase să intre. Dar el rămase nemișcat, în timp ce privirea îi întârzia pe fața ei și coborî încet de-a lungul corpului ei.

Când își ridică ochii, fața lui reflecta cea mai profundă surpriză.

Lindsey își mușcă buza inferioară și trase mașinal de rochie. Poate era prea mulată și prea îndrăzneață cu mătasea ei roșie care prindea lumina și cu bretelele ei din strasuri?

– Nu-ți place ținuta mea?

Alex își duse mâna la cravată fără să răspundă.

– Înțeleg. Rochia mea este prea țipătoare... Am s-o schimb. Sunt gata în cinci minute.

Și schiță un pas spre interior. Dar Alex exclamă:

– Nu te mișca!

Lindsey rămase împietrită.

– De ce strigi așa? Ce se întâmplă?

– Această rochie... Deja am văzut-o în altă parte.

– Este imposibil, eu...

– Așteaptă... Gata, îmi amintesc! Am văzut-o pe femeia pe care am visat-o în dimineața când m-ai sunat pentru aniversarea lui Jamie. Este de necrezut!

Lindsey îl privea uluită.

– Preferi să mă schimb?

– Cu siguranță, nu. Ești superbă, absolut magnifică!

– Sigur?

– Sută la sută, răspunse Alex.

Și-i adresă un zâmbet atât de mângâietor încât roși. În ciuda hotărârilor ei, își petrecuse după-amiaza gândindu-se la el. Mai întâi pe marginea piscinei, apoi mai târziu, când din camera ei, îl auzise mergând încoace și încolo prin camera lui, făcând duș și pregătindu-se, în timp ce ea se rătăcea în meandrele dorinței.

Acum, trebuia să facă un efort teribil ca să-și păstreze o față impasibilă.

– Mergem? întrebă el deodată, oferindu-i brațul.

Ea își ascunse mâna în îndoitura cotului său și coborâră scara împreună, cu același mers suplu și grațios. Din când în când, fără să știe de ce, Lindsey avea impresia că-și pierde echilibrul și se strângea involuntar lângă Alex.

– Lindsey? întrebă el pe neașteptate, oprindu-se.

– Da?

– Te simți bine?

– Bineînțeles.

– Pari încordată. Este din cauza conversației telefonice cu Jamie? Nu mi-ai vorbit despre ea. Dacă-ți lipsește prea mult sau dacă este supărat pe tine, spune-mi. Vom lua avionul imediat.

Lindsey avu un zâmbet ambiguu.

– Jamie mi s-a părut foarte fericit. Se distra, mânca prăjituri, se juca mulțumit cu darurile primite și nu părea deloc marcat de absența mea. Ah, m-a rugat să te sărut și să-ți amintesc de colecția lui de scoici...

Alex zâmbi cu blândețe.

– Micul meu Jamie...

Lindsey rămase stupefiată. Degeaba îl adora Alex pe Jamie, acesta nu era al lui. Totuși... aerul lui înduioșat spunea mult. Da, de-a lungul lunilor, Alex căpătase o importanță excepțională în viața băiețelului. Cât despre Lindsey, nu făcea nimic fără să-l consulte.

Totuși, oricâtă alinare găseau amândoi la el, Alex nu era... Danny.

– Lindsey....

Ea tresări.

– Da?

– Unde ești?

– Dar... cu tine. Doar mintea mea deviază mereu și nu știu de ce.

El o examină cu atenție.

– Deviază aiurea sau spre Jamie?

– Hotărât lucru, nu pot să-ți ascund nimic... Mă cunoști prea bine.

– Este ciudat că-mi spui asta...

– De ce?

– Deoarece, începând de ieri, am impresia că te descopăr.

Lindsey rămase stupefiată. Ce voia să spună, Alex? N-avu timp să se întrebe mai mult. El deschidea deja ușa salonului unde întreaga familie Trent era prezentă.

Abia intrară în încăpere și cinci perechi de ochi se îndreptară spre ei.

Teribil de intimidată, Lindsey înaintă ca un automat, cramponându-se de brațul lui Alex.

– Draga mea Lindsey! exclamă imediat Louise Trent întinzându-i mâna. Sper că vă este foame. Avem destulă mâncare pentru a sătura o armată!

Lindsey încuviință din cap zâmbind, în timp ce un sexagenar elegant se înclina în fața ei.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară, și sper să scuzați absența mea din această după-amiază. Din păcate, am avut o întâlnire imposibil de refuzat.

Tatăl lui Alex... Lindsey își înclină cu grație capul.

– Bună seara, domnule.

Jon înaintă atunci la rândul lui și-i întinse lui Lindsey o cupă de șampanie.

– Ești superbă, astă-seară...

Ea luă paharul și vru să-i mulțumească lui Jon, dar Alex o conduse spre Stephanie. Tânăra ținea mâna unui bărbat puțin mai în vârstă decât ea și extrem de frumos.

– Lindsey, Alex, vă prezint pe logodnicul meu, Jeffrey Dolan. Jeffrey, iată-l pe fratele meu, Alex și....

Ea ezită.

– ... prietena lui, Lindsey.

Alex întinse mâna viitorului lui cumnat și schimbă cu el o scurtă strângere de mână.

Jeffrey se întoarse atunci spre Lindsey.

– Sunt încântat să vă cunosc. Sunteți minunată.

Și se aplecă asupra mâinii ei puțin mai mult decât era necesar.

– Fiindcă toată lumea este aici, declară atunci Louise Trent, propun ca să trecem la masă.

Și își conduse invitații într-o cameră splendidă pardosită cu marmură roz, unde era aranjată o masă acoperită cu un tișlaifer brodat cu flori.

– Lindsey, locul dumitale este aici, declară Louise Trent indicându-i un scaun. Cât despre tine, Alex, te voi așeza la capătul mesei.

Tânărul deschise gura să protesteze, dar mama lui nu-i lăsă răgaz.

– Știu... nu vei fi alături de Lindsey, dar vei avea tot timpul s-o regăsești mai târziu. Astă-seară, vreau ca toată lumea s-o cunoască pe fermecătoarea ta prietenă.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie se așeză între Jon și Jeffrey, căutându-l pe Alex cu privirea. Cu fața întunecată, el suferea să fie ținut deoparte.

În acel moment, exclamații de bucurie se ridicară din asistență. Jane și ajutorul lui de bucătar intrau cu două platouri mari cu fructe de mare.

– Ce faceți exact la Saint Louis? o întrebă atunci Jeffrey pe un ton aproape mângâietor.

– Sunt profesoară și-mi cresc fiul, domnule Dolan.

– Spune-mi Jeffrey, te rog. Saint Louis? Ce păcat că nu locuiți mai aproape! Am fi putut să facem o cunoștință mai amplă.

Lindsey îl privi pieziș. De ce logodnicul Stephaniei se exprima pe acest ton insidios? Stânjenită, își apropie ușor scaunul de Jon. Acesta își întrerupse imediat discuția cu tatăl său și se întoarse spre ea.

Cina continuă în mijlocul râsetelor și într-o atmosferă atât de plăcută, încât Lindsey avu impresia delicioasă că face parte din familie. Cât despre Stephanie, așezată în dreapta lui Jeffrey, radia de fericire.

Alex îi întinse o felie de pâine neagră.

– Iată o felie de pâine unsă frățește cu unt pentru adorabila mea surioară.

– Mulțumesc, Alex. Ești într-adevăr amabil. Asta nu datează de ieri, de altfel. Îmi amintesc de Ziua recunoștinței când aveam unsprezece ani. Jane tocmai scosese gâsca din cuptor și lipsea de câteva minute când reprezentanta unei opere de caritate bătea la ușa care da în bucătărie. Alex și cu mine eram singuri și voiam neapărat să-i dăm ceva, dar nu aveam nimic, bineînțeles. Atunci, Alex a avut ideea vieții lui. A luat tava pe care se găsea gâsca și i-a oferit-o!

Urmă un râs general. Lindsey era în al nouălea cer. Niciodată nu se simțise atât de bine lângă oameni pe care abia îi cunoștea.

După fructele de mare, se servi gâscă însoțită de salată, apoi sosiră deserturile sub aplauzele asistenței. Lindsey alese cremă de ciocolată.

În timp ce lua prima înghițitură, simți ceva urcând în lungul piciorului. Și acel ceva nu putea fi decât un picior. Rămase împietrită. Cine îndrăznea...? Alex? Imposibil. De altfel, el era prea departe. Întorcându-se spre dreapta, întâlni privirea lui Jeffrey și fu surprinsă de insolența pe care o citi în ea.

Logodnicul Stephaniei îi făcea semn cu piciorul. De surpriză, Lindsey lăsă să-i cadă linguriţa. Scuzându-se cu un zâmbet, își încrucișă picioarele sub scaun și se apropie mai mult de Jon.

Alex se încruntă.

Dar Jeffrey își continuă manevra.

Atunci, Lindsey se răsuci spre stânga pentru a-i întoarce spatele și ajunse aproape în fața lui Jon. Ignorând motivul purtării ei ciudate, acesta se aplecă spre ea cu un aer încântat și părul lor se atinse. Lindsey își retrase repede capul. De data asta, era prea mult! Trebuia neapărat să pună capăt acestor confuzii. Dar cum?

Ajunsese în acest stadiu al gândurilor când cotul lui Jeffrey îi atinse talia. Sărind de pe scaun, se trezi aproape în brațele lui Jon.

Urmă o profundă tăcere, în timp ce priviri jenate se încrucișau pe deasupra mesei.

– Te simți bine, Lindsey? o întrebă Jon cât mai blând posibil.

– Scuză-mă, eu... Mi-a venit brusc să strănut. Trebuie să fie un mic guturai fără gravitate. De altfel, deja a trecut.

– Biata copilă! exclamă Louise Trent cu solicitudine. Eu pățesc exact ca tine! De fiecare dată când mă duc să-mi văd copiii la Saint Louis, răcesc. Sper cel puțin că nu faci alergie la ciocolată!

– Alergia la cacao este într-adevăr mai răspândită decât se crede, întări Jeffrey fără cea mai mică urmă de jenă.

Lindsey se întoarse spre el fulgerându-l cu privirea.

Acest ipocrit merita o lecție bună. Și i-o va da imediat. Strecurându-și discret piciorul spre el, îi zdrobi laba cu tocul ascuțit al pantofului.

Jeffrey sări de pe scaun ca ars. Lindsey întoarse spre el o privire surprinsă.

– Ce vi s-a întâmplat domnule Dolan? Vă vine și dumneavoastră să strănutați?

Și se aplecă liniștită asupra cremei de ciocolată. Dar privirea lui Alex n-o mai părăsi până la sfârșitul mesei.

Cafeaua fu servită în salon, lângă focul care ardea în șemineu. Părinții lui Alex se instalaseră unul lângă altul în fața acestuia, în timp ce Stephanie se așeză cu Jeffrey puțin mai retrași. Dinspre partea ei, Lindsey luă loc pe canapea, între Alex și Jon. Dar cei doi frați nu schimbară un cuvânt și tinerei femei i se păru chiar că Alex îi tăia cuvântul de fiecare dată când se adresa lui Jon. Descumpănită, se hotărî să tacă și să profite până la sfârșit de această seară minunată.

Louise Trent trecea în revistă amănuntele ceremoniei, când Alex simți capul lui Lindsey alunecând pe umărul lui. Obosită și amorțită de căldură, Lindsey era pe punctul să aţipească. El nu mișcă, pregătit să petreacă noaptea așa dacă trebuia, dar tatăl lui privi deodată ceasul de pe cămin.

– Este târziu. Ar fi mai bine să mergem să dormim, ca să fim în formă pentru căsătoria Stephaniei. Alex, ce-ar fi s-o conduci pe prietena ta în camera ei?

Tânărul se desprinse cu blândețe și o ajută pe Lindsey să se ridice. Apoi își luară rămas-bun și urcară la etaj.

Dar când ajunseră în camera lor și Lindsey își reveni, Alex nu se putu împiedica s-o întrebe:

– Ce se întâmplă între tine și Jon?

Ea îi aruncă o privire uimită.

– Poftim?

– Ai auzit foarte bine. Păreați foarte... apropiați în timpul cinei.

– Despre ce vorbești? Ai înnebunit?

– În orice caz, nu sunt orb. S-a întâmplat ceva în timpul cinei. Nu încetai să-ți apropii scaunul de fratele meu și el n-avea ochi decât pentru tine.

Lindsey înțelese atunci că Alex îi atribuia lui Jon avansurile ridicole pe care i le făcuse Jeffrey.

– Ah, înțeleg... Vreau să-ți explic, dar n-o să mă crezi niciodată.

Alex n-o ascultă.

– Deși n-ai frecventat mulți bărbați după moartea lui Danny, nu poți ignora cât de provocatoare era purtarea ta.

Lindsey își ridică bărbia.

– Purtarea mea era provocatoare?

– Da. Și teribil de ambiguă.

– Fii atent la ce spui, Alex!

– Te-am adus aici ca să te odihnești. Nu pentru a-l ispiti pe fratele meu.

Lindsey deveni palidă.

– De data asta, ai mers prea departe! Cum mă poți bănui de o asemenea nerușinare? Îl cunosc pe Jon de mult și știu că este căsătorit. Drept cine mă iei?

Dezmeticit brusc, Alex își plecă jenat capul. Da, de ce îi dădea lecții, el care nu încetase s-o dorească, chiar când devenise soția lui Danny și chiar după moartea lui? El care o mințea de zece ani, asigurând-o de prietenia lui în timp ce o iubea și n-avea curajul să i-o mărturisească...

– Mai devreme, continuă ea, scoasă din sărite, mi-ai spus că mă descopereai și a fost cât pe ce să izbucnesc în râs, deoarece credeam că mă cunoști mai bine decât oricine. De fapt, aveai dreptate. Mă cunoști foarte puțin. Poate chiar deloc!

Și ieși trântind ușa de comunicare în spatele ei. Alex își duse mâna la gură cu un aer îngrozit. De data asta, distrusese definitiv ultimele lui șanse de a fi iubit de singura femeie care contase vreodată pentru el...

***

Două ore mai târziu, Lindsey nu-și găsea încă somnul. Cuibărită în pat în mijlocul pernelor, se întreba încă de ce acceptase să-l însoțească pe Alex în Florida.

Oricum, nu mai putea rămâne lângă el, acum.

Prea multe întrebări la care nu găsea răspuns se îmbulzeau în mintea ei. Ce-l apucase pe Alex? De ce această acuzație absurdă și mai ales de ce această criză ciudată de gelozie?

Lindsey se încruntă. Alex, gelos? Era imposibil. Și totuși... atâtea lucruri se schimbaseră la el după sosirea lor.

Și în ea la fel...

Își răsturnă capul spre spate, mai descumpănită ca niciodată. Cui să ceară ajutor? De doi ani, Alex era sfătuitorul ei. El singur știa s-o înțeleagă și s-o sprijine când avea nevoie. Și în seara asta, în câteva minute își pierduse confidentul, ghidul ei și totodată cel mai bun prieten.

Deodată, se bătu la ușa dinspre verandă. Lindsey rămase nemișcată. Era cu siguranță Alex. Sau, de ce nu, desfrânatul acela de Jeffrey. Și, în ambele cazuri, nu dorea să deschidă.

– Lindsey... șopti o voce de bărbat în spatele ușii.

Lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Era Alex.

– N-are decât să se ducă naibii! mormăi ea printre dinți.

– Știu că nu dormi, reluă el cu voce scăzută. Se vede lumina prin draperii.

– Pleacă! N-am nimic să-ți spun!

Îi răspunse doar tăcerea. Trase cu urechea, surprinsă că el nu insistă. Dar, în același moment, ușa dintre camere se deschise și el pătrunse în cameră.

Trăgând pernele spre ea, Lindsey îi ceru:

– Ieși imediat din camera mea!

– Trebuie să-ți explic ceva.

– Am vorbit destul!

– Într-adevăr. Ne-am spus chiar orice... în afară de ceea ce este important.

Lindsey îl privi surprinsă. Părea profund răvășit, cu cearcăne mari sub ochii cenușii. Își scosese haina și cravata, și-și ridicase mânecile cămășii până la coate.

Profitând de ezitarea ei, Alex înaintă până la pat.

– Am venit să-ți cer iertare, Lindsey. M-am purtat într-un mod odios cu tine și nu știu de ce...

Ea încuviință cu tristețe din cap. Puțin o interesau scuzele lui Alex. El stricase totul. Cum putuse să creadă, chiar pentru o secundă, că încercase să-l seducă pe Jon?

Cum nu răspundea, el se aplecă spre ea.

– Ești cea mai bună prietenă a mea, Lindsey. Nu vreau să te pierd.

Ea îl privi lung. Și, aproape fără voia ei, singurul răspuns posibil îi ieși de pe buze.

– Nici eu.

Un zâmbet radios lumină fața încordată a lui Alex.

– Mulțumesc, Lindsey! Mi-a fost atât de teamă!

Și, înainte să aibă timp să înțeleagă ce se întâmpla, el o strânse în brațe.

Cu inima bătând de emoție, Lindsey rămase fără să se miște. Alex își apropie atunci fața de a ei și-i depuse un sărut foarte nevinovat pe frunte. Genul de sărut pe care i-l dăduse lui Jamie pentru a-i ura noapte bună.

– Vrei să vorbim puțin? întrebă el ridicându-se.

– Nu în seara asta. Am nevoie de puțin timp pentru ca să uit ce s-a petrecut între noi.

– Încă îmi porți pică?

– Puțin. Dar oricine poate face o greșeală.

– Mulțumesc, Lindsey, te voi lăsa acum. Ziua noastră a fost atât de lungă... Prea lungă. Înainte de a pleca, aș vrea totuși să te întreb. În legătură cu Jon... Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat în timpul cinei?

Lindsey își ridică încet capul. Ar fi fost momentul să lămurească situația și să-i explice lui Alex cine se ascundea cu adevărat în spatele măștii politicoase a lui Jeffrey Dolan. Dar n-avu curajul. Dacă Alex crezuse că vrusese să-l seducă pe Jon, își va imagina că încurajase avansurile lui Jeffrey, sau, mai rău, că le provocase. Și oricum, cădea de oboseală.

– Aș prefera să nu discutăm asta acum.

– Cum vrei. Mai târziu?

– Vom vedea.

Alex schiță un zâmbet trist și făcu un pas înapoi.

– Bine... În cazul acesta, nu-mi mai rămâne decât să-ți urez noapte bună.

Și ieși. Lindsey rămase atunci multe minute fixând ușa, ca și cum se închisese peste ultima pagină a poveștii lor.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, Lindsey se trezi cu o migrenă teribilă. Petrecuse aproape toată noaptea răsucindu-se în patul ei și, când în sfârșit adormise, vise ciudate veniseră să-i bântuie somnul.

Vise care-l priveau toate pe Danny.

În ziua când Lindsey aflase de moartea soțului ei, o încercase mai întâi un sentiment teribil de vinovăție. În ajun, Danny îi mărturisise că avusese mai multe aventuri extraconjugale, rugând-o să-l ierte. Dar ea refuzase, amenințându-l chiar că divorțează. Danny plecase trântind ușa, pe cât de furios, pe atât de bulversat. Fusese ultima dată când Lindsey îl văzuse.

Chiar a doua zi, Rick o anunța că Danny murise într-un accident de mașină. Nebună de durere, Lindsey crezuse mai întâi că soțul ei se sinucisese. Dar ancheta stabilise precis că nu fusese așa ceva. Un șofer beat trecuse pe roșu, ciocnise două mașini în viteză și-l omorâse pe Danny pe loc. Totuși, Lindsey rămânea

convinsă că, fără atitudinea ei intolerantă, ar fi încă în viață. De altfel, din ziua aceea, îi bântuia zilele și nopțile și retrăia cu regularitate ultima lor conversație, revăzând fața palidă a soțului ei când îi anunțase intenția ei de a divorța.

Noaptea trecută, totuși, pentru prima dată de la dramă, Danny îi apăruse așa cum îl cunoscuse înaintea căsătoriei lor, lăudăros, sigur de el, teribil de îndrăgostit.

Lindsey împinse ferm cearșafurile. Zorile abia se iveau și cerul începea doar să se coloreze în roșu, dar să rămână în pat și să frământe mereu aceleași gânduri din seara trecută nu mai era posibil.

Îmbrăcă un tricou lung, încălță espadrile albe, își puse o haină pe umeri și se strecură afară din cameră pe ușa verandei.

Vântul marin îi biciui fața. Își lăsă capul pe spate și respiră adânc aerul iodat. Apoi, reținându-și haina fluturată de vânt, coborî mica scară de lemn zâmbind de plăcere.

Imediat ce picioarele ei atinseră nisipul, își scoase sandalele și se îndreptă fără ezitare spre ocean. Vântul îi biciuia picioarele goale, dar nu simțea decât fericirea de a alerga, dimineața, pe una din cele mai frumoase plaje care-i fusese dat s-o vadă. Ajunsă la malul apei, își continuă cursa gâfâind, cu impresia că-și lasă în urmă grijile și frământările.

Se opri în sfârșit, cu plămânii încinși, și se prăbuși pe nisipul alb. Cerul strălucea într-o lumină roșie, în timp ce pescărușii se învârteau deasupra apei pentru a-și căuta hrana.

Lindsey închise ochii.

Nu era decât la cinci sute de metri de casă, dar avea impresia că se găsește pe o insulă pustie.

Apoi, exaltarea dispăru. Situația în care se găsea după cearta cu Alex părea fără ieșire. Acest bărbat o atrăgea, era de netăgăduit, dar nu știa ce simțea exact pentru el. Ca să nu mai spună că nu putea să se elibereze de umbra lui Danny. Noaptea asta îl visase din nou. Dar era ciudat de calm și părea să-i spună: "Uită trecutul, gândește-te la viitorul tău".

Lindsey clătină din cap. De doi ani, mergea singură, gândindu-se doar la binele fiului ei. De ce aspira deodată la altceva? După ce-l pierduse pe Danny, se aruncase cu energia disperării în muncă și nu cedase nici neliniștii, nici descurajării.

Nu, nu era adevărat. Când venea noaptea, un teribil sentiment de singurătate o copleșea, somnul o ocolea și se regăsea disperată, căutând în zadar odihna. Zorile o găseau așezată la birou sau culcată pe pat, fixând tavanul fără să-l vadă, pradă unor migrene violente. Doar atunci se cufunda în somn. Câteva ore mai târziu, se trezea tresărind și pornea la drum pentru o zi lungă. Munca n-o speria. Dimpotrivă. Era aliata ei. Datorită ei supraviețuise.

Cum putuse acest echilibru atât de greu obținut să se prăbușească doar din cauza prezenței lui Alex? Astăzi, pentru prima dată după doi ani, nici cerul strălucitor, nici promisiunea unei zile frumoase nu reușeau s-o liniștească. Avea nevoie de altceva. Sau mai curând, de altcineva. De un însoțitor, de un suflet pereche. De cineva care s-o iubească.

Se ridică și se instală în poziția ei favorită, cu genunchii strânși sub bărbie și brațele în jurul picioarelor. Tocmai atunci vântul îi aduse o șuviță de păr în fața ochilor. Ridicând mâna ca s-o respingă, Lindsey văzu verigheta strălucind în soare. Își mușcă buza. De ce purta încă acest inel? Pentru că simboliza ultima ei legătură cu Danny? Fără îndoială. Dar poate și pentru că verigheta o lega de trecut, servind ca apărare împotriva viitorului.

Împotriva lui Alex?

Imaginea frumoasei fețe a prietenului ei apăru în fața ochilor ei și inima i se înflăcără. Seara trecută, când o sărutase pentru a-i mulțumi că-l iertase, încercase o dorință irezistibilă să se cuibărească lângă el, să savureze căldura pielii lui și gustul buzelor lui.

Da, îl dorise nebunește.

Și n-avea de ce să-i fie rușine.

Ridicându-se brusc, Lindsey își scoase verigheta cu un gest hotărât și își privi mâna cu impresia că o vede pentru prima dată. Apoi o îndesă în fundul buzunarului, fără regret. Îi trebuise doi ani pentru a găsi curajul să facă acest gest, să-i spună adio lui Danny și să se întoarcă spre viitor. Acum, intra într-o nouă perioadă a vieții ei. Ce rol va deține Alex? După sărutul cast pe care i-l dăduse în ajun, mai curând acela al unui frate mai mare. Și se va mulțumi cu atât. Deoarece dacă Alex n-o iubea, la ce bun să nutrească false speranțe? Cu atât mai mult cu cât nu știa natura exactă a sentimentelor ei față de el.

Privind casa, simți că ceva se maturizase în ea și asta o liniștea. Acum, va putea... Dar se opri brusc, recunoscând silueta înaltă a logodnicului Stephaniei. Ce făcea Jeffrey, la o asemenea oră, aproape în fața camerei ei, cu părul în dezordine și privirea strălucitoare?

– Bună, Lindsey, declară el cu o voce suavă înaintând spre ea.

– Credeam că aseară v-ați întors acasă la dumneavoastră, domnule Dolan, replică ea cu răceală.

El zâmbi, descoperind un șir de dinți ireproșabili.

– Într-adevăr, era prevăzut să mă întorc în sânul familiei, dar viitoarea mea soacră a insistat atât de mult să-mi petrec noaptea între pereții ei, încât n-am putut refuza. Am făcut rău, de altfel, deoarece am petrecut o noapte execrabilă. Poate din cauza patului prost. Sau poate deoarece camera mea se găsea prea aproape de a dumitale.

Lindsey nu răspunse nimic, dar se felicită în tăcere că încuiase ușa după plecarea lui Alex.

El o observă cu un aer ironic.

– Am impresia că nu mă placi deloc.

– După purtarea dumitale de ieri seară, contrariul ar fi surprinzător...

El se apropie câțiva pași, cu ochii pironiți în ai ei.

– Am totuși argumente solide în favoarea mea. Dacă vrei să ți le expun...

– Domnule Dolan, replică Lindsey fără să-și ascundă iritarea, singura promisiune pe care v-o acord este să vă întoarceți în cameră și să mă lăsați în pace!

– Păcat... Nu știi ce pierzi.

Lindsey scutură din cap cu un aer dezgustat.

– Cum puteți să vă purtați astfel în ajunul nunții?

– Unele persoane au o viziune foarte liberă asupra căsătoriei.

– Nu sunteți singur în cauză. Stephanie vă împărtășește opiniile?

Jeffrey făcu o mutră indiferentă.

– Nu știu. Dar este o tânără fermecătoare, cu mintea deschisă, care se va adapta.

Lindsey se încruntă. Bărbații erau oare toți atât de superficiali și de vanitoși?

Nu exista oare unul care să ia dragostea în serios?

– Dacă înțeleg bine, Stephanie se va căsători ignorând concepția dumneavoastră foarte... personală despre căsătorie. Cel puțin eu o să mă străduiesc să-i deschid ochii.

Fața lui Jeffrey deveni amenințătoare.

– Dacă faci asta, voi tăgădui totul. Și va fi cuvântul dumitale contra cuvântului meu.

– Ești dezgustător.

El izbucni în râs.

– Și dumneata teribil de scorțoasă. Destinde-te puțin, ce naiba! Viața este scurtă! Trebuie să profiți!

Tânăra femeie scoase un oftat iritat. Ce să facă? Să riposteze? N-ar face decât să atâțe furia acestui depravat. Cu atât mai mult cu cât Dolan mânuia excentricitatea cu o artă desăvârșită. Și apoi, avea și ea destule probleme dinspre partea ei.

Ocolindu-l așadar pe Jeffrey fără să adauge nimic, se îndreptă foarte repede spre cele patru verande identice care priveau plaja, încercând s-o recunoască pe a ei. Nu era momentul să intre din greșeală în camera lui Jeffrey!

***

Alex ieși din baie ștergându-se energic cu prosopul. Acest duș rece fusese teribil, dar era singurul mijloc pe care-l găsise pentru a se debarasa de amintirea fierbinte a viselor lui erotice din timpul nopții...

Și o revăzu pe Lindsey cea din ajun, în mijlocul pernelor, în cămașă de noapte, cu părul lung desfăcut. Ar fi vrut s-o strângă în brațe, dar părea atât de înspăimântată, încât o sărutase doar pe frunte după ce-și ceruse iertare. Cât timp va mai putea oare să se stăpânească?

Alex era în acest stadiu cu gândurile lui când Lindsey intră în camera sa prin verandă. Părea tulburată și trânti cu zgomot ușa în spatele ei. Cum el o privea în tăcere, uluit, ea privi în jurul ei cu ochi mari și roși brusc până în vârful urechilor.

– Alex? întrebă ea cu o voce confuză.

– Da. Ce se întâmplă?

– Scuză-mă, nu voiam să... De fapt, credeam că intru în camera mea. Nu într-a ta.

Și aruncă o privire peste umăr în timp ce pleoapele băteau ca aripile unui fluture.

Apoi, se întoarse din nou spre el:

– Ce părere ai despre viitorul tău cumnat?

– Jeffrey?

Lindsey încuviință cu un semn din cap.

– Ei bine, eu... Mărturisesc că nu m-am gândit prea mult la el de ieri, dar pare simpatic. Chiar dacă nu corespunde genului de soț pe care mi-l imaginam pentru Stephanie.

Lindsey îl asculta cu atenție, cu ochii larg deschiși.

– Ah? Și de ce? El o privi câteva momente fără să răspundă. Situația era cel puțin ciudată. Faptul că Lindsey greșise camera n-avea nimic extraordinar. Ceilalți invitați confundaseră deja cele patru terase strict identice. Dar de ce alesese tocmai acest moment pentru a-l întreba despre Jeffrey? Și de ce era atât de speriată?

– Jeffrey mi se pare un indolent pentru Stephanie, răspunse el fără să-și arate surpriza. Am impresia că este lipsit de caracter.

Lindsey clătină din cap cu un aer atât de distrat, încât Alex se întrebă dacă îl auzise.

– Ce facem astăzi? întrebă ea deodată.

– O vom ajuta pe mama. Au rămas atâtea lucruri de făcut înainte de căsătorie, încât nu le va termina niciodată singură.

– Foarte bine... răspunse Lindsey, încă la fel de absentă.

Și continuă să vorbească fără tranziție despre minunata plimbare pe care o făcuse. Din ce în ce mai surprins, Alex se întrebă unde voia să ajungă. Și apoi, începea să-i fie frig în

prosopul ud, fără să pună la socoteală că Lindsey era extrem de dezirabilă cu obrajii îmbujorați de vânt, picioarele goale și părul despletit. La ce bun să facă duș rece ca s-o alunge din gândurile lui dacă intra în camera lui, fără să bată, în zorii zilei?

Deodată, ea se opri din vorbit și-l examină cu atenție.

– Ce se întâmplă? întrebă el imediat.

– Nu mă asculți.

El scoase un suspin iritat.

– Sincer, Lindsey, aș fi mai în largul meu pentru a continua această conversație dacă aș fi îmbrăcat cu altceva decât un prosop umed!

Lindsey îl privi cu surprindere, ca și cum abia acum își dădea seama că era pe jumătate gol. Apoi se retrase până la ușa de legătură.

– Eu.... nu te văzusem, scuză-mă. Vom vorbi despre toate astea mai târziu.

Și trecu în camera ei. Alex rămase plantat în mijlocul camerei, fără să se miște. Hotărât lucru, Lindsey nu înceta să-l uimească după sosirea lor la Whisper Key. Dar un lucru era sigur: era îndrăgostit de ea și i-o va spune îndată ce va fi posibil. Deoarece, chiar dacă era puțin cam târziu pentru a-i declara dragostea, era totodată prea târziu pentru a păstra tăcerea. De acum înainte, numai Lindsey putea face ca lucrurile să se schimbe.

***

– Fără proteste! exclamă Louise Trent, câteva ore mai târziu, în timpul micului dejun. Decizia mea este luată. Alex și Jon mă vor ajuta să fac cumpărăturile, în timp ce Lindsey o va însoți pe Stephanie la ultima probă la croitor. Sunt atât de nervoasă, încât mi-e teamă să nu fiu o rea sfătuitoare.

Alex aruncă o privire dezolată spre Lindsey, pe deasupra mesei. Dar tânăra femeie, în schimb, își înăbuși un oftat de ușurare. Dacă Alex părea să-și fi revenit după cearta lor din ajun, lucrurile nu stăteau la fel pentru ea. Și aceste momente de despărțire vor fi binevenite. Da, în ciuda eforturilor sale, simțea că cearta compromisese serios prietenia lor. Și dorința pe care o încerca pentru el nu aranja nimic.

***

Câteva ore mai târziu, se prăbuși în același timp cu Stephanie pe canapeaua din salonul de frumusețe cel mai elegant din oraș. După trei ore petrecute prin magazine după accesorii, nu-și mai simțea picioarele.

– Dumnezeule, cât sunt de obosită! Cred că voi rămâne pe această canapea până la căsătoria ta.

Stephanie izbucni în râs.

– Am o idee mai bună.

– Acceptată dinainte.

– Să cerem transportarea acestei canapele până acasă. Și cu noi deasupra, bineînțeles...

În acest moment, o tânără se apropie cu un zâmbet complice.

– Și dacă v-aș propune un masaj delicios care să vă pună pe picioare în mai puțin de o oră?

Stephanie sări în picioare.

– Crystel, ne salvezi viața!

***

– Mama ta a avut într-adevăr o idee minunată să stabilim această întâlnire, declară Lindsey în timp ce două tinere le masau spatele.

Stephanie întoarse capul spre ea cu un mic zâmbet.

– A fost absolut perfectă. Și tu te-ai arătat deosebit de docilă.

– Ce vrei să spui?

– Că te-a luat sub aripa ei ocrotitoare din prima zi și ți-a ușurat întru totul viața. De fapt, sunt sigură că i-ar fi plăcut la nebunie să ne însoțească, dar voia să-ți lase ție locul.

Lindsey făcu ochii mari.

– Mie... De ce?

– Mama are întotdeauna încredere în instinctul ei. Și o privire i-a fost de-ajuns ca să te aprecieze, mi-am dat seama imediat. Și apoi, păreai atât de epuizată în ziua sosirii tale!

– Serios?

– Și chiar mai mult, i-o întoarse Stephanie cu blândețe. S-ar fi spus că nu dormiseși de trei zile. Este ușor de înțeles, de altfel. Moartea lui Danny trebuie că te-a șocat teribil. De altfel, Alex ne-a spus adesea cât de dificili au fost ultimii doi ani pentru tine.

Lindsey ridică din umeri cu un aer fals degajat.

– Recunosc că n-a fost ușor la început. Dar acum totul este în ordine.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Stephanie. Numai că, nu trebuie să fie ușor să găsești un serviciu și să crești singură un copil după o asemenea dramă.

– Nu sunt singură. Îl am pe fratele meu. În plus, Alex a fost de un mare ajutor pentru Jamie.

– Și pentru tine, desigur... Nu l-am văzut niciodată atât de îndrăgostit.

Lindsey roși.

– Te înșeli. Alex și cu mine nu suntem cu adevărat... angajați unul față de altul. El frecventează alte femei. Cât despre mine... munca și fiul meu îmi ocupă din plin timpul.

Stephanie o privi cu un aer neîncrezător.

– Vă vedeți totuși destul de des.

– Cam de două ori pe săptămână. Uneori mai mult. Dar nu este ceea ce crezi. De fapt, vine pentru Jamie.

Stephanie scutură din cap.

– Îmi cunosc fratele. Are o inimă de aur, dar nu este un sfânt. Și apoi, nu trebuie decât să vezi felul în care te privește.

– Pe toate femeile le privește așa.

– Nu. Cu tine este ceva special.

– Nu cred. Are poate o privire aparte pentru fiecare femeie pe care vrea s-o seducă, dar este incapabil să se atașeze.

– Îl cunoști într-adevăr rău! exclamă Stephanie cu vehemență. Eu știu că în ziua când va întâlni femeia vieții lui, va fi cel mai atent și cel mai fidel dintre soți.

Lindsey o privi pieziș.

– Apropo de soț, cum stau lucrurile între tine și Jeffrey? Sunteți siguri că vreți să vă angajați pe viață?

– Bineînțeles! Jeffrey și cu mine împărtășim același țel: să reușim în carieră și să întemeiem o familie. Nu există deci nici un motiv pentru care căsătoria noastră să nu fie o reușită.

Lindsey rămase stupefiată. Stephanie vorbea despre Jeffrey ca și cum urma să devină partenerul de afaceri și nu soțul ei.

– Sper din toată inima că veți fi fericiți... murmură ea.

Și știu că tocmai lăsase să treacă ocazia de a-i povesti cine era cu adevărat Jeffrey. Dar asta îi amintea prea mult de suferința ei în ziua când Danny îi mărturisise infidelitățile lui.

– Vom fi, răspunse tânăra cu siguranță.

Apoi tăcerea se așternu între cele două femei. "Nu l-am văzut niciodată pe Alex atât de îndrăgostit...." Fraza Stephaniei persista în urechile lui Lindsey, în timp ce mâinile agile ale maseuzei alergau în lungul coloanei vertebrale. Ar fi fost atât de minunat s-o creadă! Dar tânăra se înșela. Numai din prietenie Alex se ocupase de Jamie. Și atitudinea lui mai atentă din ultimile două

zile nu se datora decât circumstanțelor. Natura încântătoare de pe Whisper Key Island sporise senzualitatea lor și căzuseră amândoi în capcană.

Și totuși... Stephanie își cunoștea bine fratele și n-avea nici un motiv să mintă. Și dacă văzuse corect? Cercetându-și amintirile, Lindsey încercă să le privească din punct de vedere al tinerei.

Foarte repede, unele amănunte i se părură destul de revelatoare. Alex o vizita adeseori după ce Jamie era culcat. Pe de altă parte, de fiecare dată când suna ca să afle vești despre finul lui, conversația devia asupra ei. În fine, nu pe Jamie îl invitase la părinții lui, ci pe ea singură. Și apoi, se arătase curios de critic cu privire la Peter Kincaine. Fără să-l fi văzut vreodată...

Ce însemnau toate astea? Că Stephanie avea dreptate? Și dacă da, de cât timp sentimentele lui Alex se schimbaseră față de ea? De două zile? De două luni? Sau de doi ani...?

Și totuși, de ce nu-i mărturisise niciodată că o iubea?

Capitolul 7

Lindsey păli auzindu-l pe Jeffrey rostind jurămintele cu o voce emoționată. Desigur, nu era vorba decât despre repetiția ceremoniei, dar, în douăzeci și patru de ore, acest ipocrit va deveni soțul Stephaniei. Tânăra femeie își încrucișă cu nervozitate picioarele. Nu era posibil! Nu putea s-o lase pe Stephanie să se mărite cu acest impostor!

Ca pentru a se face ecoul indignării ei, pastorul luă atunci cuvântul.

– Imediat ce veți rosti jurămintele, voi pune întrebarea rituală: "Dacă cineva din adunare, are motive să se opună acestei căsătorii, să spună imediat sau să tacă pentru totdeauna".

Inima lui Lindsey îi sări în piept. Era momentul să vorbească. După, va fi prea târziu. Dar cuvintele i se opriră în gât, în timp ce pastorul relua zâmbind:

– Bineînțeles, nimeni nu se va opune la unirea voastră. În douăzeci de ani, am căsătorit sute de perechi și nimeni n-a întrerupt vreodată o ceremonie.

Izbucniră râsete și umerii lui Lindsey se prăbușiră. Dacă îl acuza pe Jeffrey fără cea mai mică dovadă, cine ar fi crezut-o, din această asistență în care nimeni, în afară de Alex, n-o cunoștea?

"Voi tăgădui totul, spusese Jeffrey. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului dumitale".

– După aceea, continuă pastorul, vă voi declara soț și soție și veți schimba sărutul ritual. Apoi vă veți întoarce spre asistență și vă voi prezenta tuturor drept domnul și doamna Dolan.

Lindsey se foi pe scaunul ei, din ce în ce mai stânjenită. Oare n-avea nici un mijloc să facă tuturor cunoscut că Jeffrey era un mincinos?

– Numai atunci, continuă pastorul, vă veți îndepărta spre fundul bisericii. Martorii voștri, adică Alex Trent și Rosemary Plinkton vor merge în spatele vostru. Va fi apoi rândul familiei și al invitaților să se alăture cortegiului. Să mergem, vă rog.

Stephanie și Jeffrey se îndepărtară braț la braț, în timp ce frumoasa Rosemary se întorcea spre Alex. Dar el o căuta cu privirea pe Lindsey și, scuzându-se rapid față de Rosemary, se îndreptă spre ea.

Lindsey îl privi cum își face drum prin asistență ca să ajungă la ea și simți că i se strânge inima. Nu-i trebui mult să înțeleagă că Stephanie spusese adevărul. Îl atrăgea pe Alex, poate chiar mai mult. Și nu înțelegea cum putuse atâta timp să nu remarce

această evidență. Pentru că Jamie îl acapara tot timpul? Probabil. Fără să mai vorbească despre grijile și de cele două slujbe cărora trebuia să le facă față.

De câteva ore, în schimb, situația evoluase mai mult decât în timpul ultimilor doi ani. Dar cum să facă să avanseze lucrurile dacă Alex nu spusese nimic?

– Am crezut că nu voi reuși niciodată să ajung la tine, spuse Alex prinzând-o de braț. Mergem?

– Unde?

– La "Iaht club", cu Jon. Pentru repetiția dineului de căsătorie.

– Minunat...

– Ce spui despre această ceremonie? întrebă Alex când ajunseră în fața bisericii.

Lindsey nu răspunse. Cu fața ridicată spre cer, nu auzise nimic.

– Ce minunat! Privește... S-ar spune că este paleta unui pictor. N-am văzut niciodată un asemenea degrade de roz. Și aceste lungi dâre sinuoase! Imposibil să fie vorba de simpli nori!

Alex îi luă mâna într-un elan absolut firesc.

– Sunt foarte emoționat că apreciezi cerul Floridei. Eu însumi sunt un frecvent admirator al lui.

Lindsey se înfioră la contactul cu mâna lui caldă. Era oare sincer sau doar un mijloc de a o cuceri? Pentru a se lămuri, întoarse brusc capul spre el. Și ceea ce văzu, o copleși de

bucurie. Nu, Alex nu trișa. Era într-adevăr emoționat. Atunci, parcă timpul se opri în loc.

– Sunteți gata, amândoi? întrebă pe neașteptate Jon pe un ton nu prea amabil, agitând legătura de chei.

Lindsey coborî brusc pe pământ. Piațeta din fața bisericii era aproape goală. Ce se întâmplase cu invitații? Cât timp rămăsese să-l privească pe Alex? Câteva secunde sau o eternitate?

În clipa următoare, se așeză puțin amețită între Alex și Jon, în partea din față a Cadillacului Louisei Trent.

Dar nu putu să se bucure de confortul mașinii, atât de repede conducea Jon.

– Ce te-a apucat? întrebă deodată Alex pe fratele lui. Dacă mergi așa, putem ajunge în golf!

Jon încetini, dar purtarea lui rămase nervoasă.

– Unde se găsește exact "Iaht clubul"?

– În spatele casei mamei și tatei. De cealaltă parte a plajei.

Jon clătină din cap rigid și recăzu în mutenie. Ce se petrecuse oare între cei doi frați? Pentru a destinde atmosfera, Lindsey încercă să intervină.

– Repetiția căsătoriei a fost perfectă. Sper ca mâine, totul să se desfășoare la fel de bine.

– Nu se știe niciodată, mormăi Jon. Cele mai frumoase planuri se prăbușesc uneori lamentabil.

– Am impresia că te înduioșezi de propria ta soartă, replică Alex iritat.

– Nu, pentru cea a Stephaniei.

Pentru mine este prea târziu. Dar ea...

Alex făcu ochii mari.

– Prea târziu pentru ce?

– Pentru a descoperi înșelătoria căsătoriei. Mica noastră surioară va pierde ani prețioși înainte de a înțelege că am înșelat-o și că nu este decât o himeră.

– Ceea ce ți s-a întâmplat ție nu i se va întâmpla în mod obligatoriu și ei.

– Oricum, formulele ca "până ce moartea ne va despărți" sunt complet anacronice. În zilele noastre, moartea nu mai separă oamenii. Alte evenimente o fac mai bine.

Lindsey se chirci în scaunul ei.

– Pentru Dumnezeu, exclamă Alex, nu vorbi așa în fața lui Lindsey!

Și își puse cu blândețe mâna peste cea a tinerei femei.

Jon îi adresă o privire jenată.

– Scuză-mă, Lindsey. Sunt într-adevăr de neiertat. Cum am putut să uit că Danny și cu tine....?

– Nu-ți port pică, răspunse ea imediat. Ai vorbit fără să te gândești, dar știu că n-ai vrut să mă rănești.

– Ești prea amabilă. Aș merita o săpuneală bună.

– Va veni mai târziu. Deocamdată, sunt nerăbdătoare să ajung la acel faimos "Iaht-club". Stomacul meu țipă de foame!

Izbucniră în râs toți trei și restul drumului se desfășură fără incident.

Când ajunseră în fața restaurantului, Lindsey se pregăti să iasă cu regret. În ciuda foamei care o chinuia, ar fi rămas ore întregi cuibărită lângă Alex.

El coborî și-i ținu portiera deschisă.

Aerul era încărcat de iod și stelele străluceau pe cer.

– Ce noapte minunată... murmură ea.

Și era foarte destinsă când pătrunse, la brațul lui Alex, în "Iaht-club".

Familia Trent li se alătură imediat, urmată curând de cei doi Dolan.

Deodată, mama lui Jeffrey se întoarse spre asistență.

– Vă rog, puțină atenție! Fiindcă toată lumea a sosit, vă propun să descoperim fără să mai așteptăm salonul privat care va fi pus la dispoziția noastră mâine și unde vom bea imediat aperitivul. Apoi, vom lua masa. O masă puțin mai ușoară decât cea care se va servi la căsătorie!

Și deschise drumul pe lungile culoare pe care se pare că le cunoaște pe dinafară. Lindsey și Alex se amestecară în mulțimea veselă care o urma pe doamna Dolan. Dar înainte de a intra în salonul unde îi aștepta șampania, atenția lui Alex fu trasă de un chelner în vestă albă care-i înmâna discret Stephaniei o scrisoare. Tânăra se scuză față de prieteni și Alex o privi cum se îndepărtează pentru a-i afla conținutul. Fără să știe de ce, se încruntă, cuprins de o rea presimțire.

Șampania și numeroasele și variatele antreuri își așteptau comesenii. Alex se străduia cât putea să răspundă solicitărilor

prietenilor lui, dar nu se putea împiedica să nu arunce frecvent priviri lui Lindsey.

După vreo șase minute, cineva se miră de absența prelungită a Stephaniei și a lui Jeffrey, în timp ce Louise Trent și doamna Dolan rămâneau cu ochii ațintiți asupra ușii de la intrare. În cele din urmă, tatăl lui Alex fu cel care părăsi salonul ca să se ducă să vadă ce se întâmpla.

El reveni după cinci minute, cu un aer întunecat. Alex ajunse atunci la Lindsey, luând-o de braț.

– Ce se întâmplă?

Domnul Trent scutură din cap.

– S-ar părea că sora ta și Jeffrey au părăsit clubul.

– Au părăsit clubul? repetă soția lui cu un aer neîncrezător. Nu este posibil!

– Știu că pare de necrezut, dar chelnerul șef mi-a raportat că s-au certat și au părăsit împreună localul.

– Asta nu-mi place... murmură doamna Trent încruntându-se.

– Nici mie. Ce vom face?

– Nu știu. Oricum, nu ne putem lipsi de miri!

Jon făcu un pas înainte.

– Insula nu este atât de mare. Cu mașina, îi voi găsi curând!

– Excelentă idee! exclamă imediat doamna Dolan.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Alex pe fratele lui.

– Nu, mulțumesc. Este preferabil ca unul din noi doi să rămână aici pentru a liniști invitații. Și oricum, nu voi lipsi mult.

Și se îndepărtă.

Lindsey se apropie atunci de Alex.

– Această dispariție este totuși ciudată. Sper că nu i s-a întâmplat nimic surorii tale.

– Nu-ți face griji, răspunse el luând-o de umăr. Nu există motiv de îngrijorare. Stephanie și Jeffrey au avut nevoie de câteva momente de intimitate, asta-i tot.

– Sper să nu fie decât asta...

– Ba da. O cunosc pe sora mea. Uneori este puțin capricioasă.

***

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, viitorii soți rămâneau de negăsit și cercetările lui Jon, la care se alăturase domnul Dolan și una din verișoarele lui Jeffrey, rămăseseră zadarnice. Tensiunea creștea printre invitați, și Lindsey era din ce în ce mai neliniștită.

– Ei nu revin, murmură domnul Trent întorcându-se spre soția lui. Ce sugerezi?

– Să găsim o explicație plauzibilă față de invitații noștri și să servim masa fără întârziere.

Doamna Dolan scutură din cap descurajată complet.

– În orice caz, eu plec acasă. Într-adevăr, nu mă simt în stare să petrec în timp ce Jeffrey a dispărut!

– Nu face asta! exclamă Louise Trent. Invitații noștri sunt suficient de neliniștiți și așa. Dacă nu însuflețim ambianța, mâine nunta va fi un fiasco.

– Dar... dacă se întorc acasă în timp ce noi suntem aici?

– Verișoara lui Jeffrey se va duce să-i aștepte acolo. Vom găsi o explicație pentru plecarea ei. În schimb, ceilalți rămân aici și nu vor mai face mutrele astea de înmormântare.

– Foarte bine, replică domnul Trent. Dar cum să justificăm absența mirilor?

– Spune invitaților că au preferat să-și petreacă între patru ochi ultima seară dinaintea căsătoriei.

– Nu mă vor crede niciodată.

– Dimpotrivă. Nu se spune că îndrăgostiții sunt întotdeauna singuri pe lume?

Domnul Trent scoase un oftat adânc și ciocăni paharul cu o linguriță de argint.

– Dragi prieteni, vă rog...

Alex se aplecă atunci foarte repede spre Lindsey.

– S-o ștergem.

– Nici să nu te gândești. După cele spuse de mama ta...

– Nu mai pot. Mersul ne va face cel mai mare bine.

– Dar... și părinții tăi? Și Stephanie? Va avea nevoie de tine, dacă revine!

– Asta m-ar mira mult. Nu cunosc natura exactă a problemei ei, dar dacă s-a certat cu Jeffrey, ceea ce n-ar fi deloc uimitor după o zi atât de epuizantă, nu-și va rezolva diferendul în familie.

– Acesta nu este un motiv să plecăm.

– Atâta timp cât Stephanie și Jeffrey nu vor reapărea, nu vom putea face nimic.

Lindsey îi aruncă o privire de reproș.

– Foarte bine, spuse atunci Alex oftând. Îi voi spune mamei că prefer s-o aștept pe Stephanie acasă. Și dacă refuză, vom rămâne aici.

***

– Mama este un înger! declară el pe un ton triumfător, revenind un minut mai târziu. Ne va telefona dacă are nevoie de noi. Deocamdată, putem pleca.

Ieșiră pe o ușă ascunsă, care ducea direct pe plajă, în timp ce mulțimea invitaților se instala în jurul meselor cu o ușurare vizibilă. Luna strălucea din plin, aureolând noaptea cu o lumină argintie. Lindsey își strânse brațele în jurul taliei, tremurând sub briză. Alex o privi în tăcere admirându-i puritatea feței și perfecțiunea formelor sub rochia de mătase neagră. Apoi își scoase haina și i-o puse pe umeri.

– Mulțumesc, spuse ea ghemuindu-se înăuntru.

Alex zâmbi.

– Soarele Floridei ți-a dat obiceiuri proaste. Ce vei face regăsind cețurile din Midwest?

– Mă voi transforma probabil într-un sloi, răspunse ea cu un mic râs.

El rămase s-o privească fără să se miște, dorind-o atât de mult încât i se tăia respirația.

– Te voi încălzi, murmură el apropiindu-se.

Dar ea făcu un pas înapoi.

– Să mergem puțin, dacă vrei.

– Bineînțeles...

Și se îndreptară în tăcere spre casă.

La jumătatea drumului, Lindsey se opri.

– Tocurile mele se înfundă în nisip. O să-mi scot pantofii.

Se sprijini de el și se execută. Apoi își eliberă dintr-o mișcare părul din clamele care-l rețineau și-și scutură capul cu bucurie.

Alex o privea fascinat. Lindsey era atât de surprinzătoare, atât de neașteptată. Acum îndepărtată și rezervată, puțin după aceea, senzuală și firească. Dar oricare ar fi fost fațeta pe care o arăta, el era din ce în ce mai grăbit să-i spună c-o iubea. Cum rămânea nemișcat, incapabil să se smulgă din contemplarea lui, buzele lui Lindsey se întredeschiseră, ochii i se încețoșartă și brațele i se întinseră.

Atunci, Alex o luă în brațe și o strânse cu pasiune. Lindsey începu să tremure, în timp ce un foc arzător se insinua în venele ei.

– Casa este încă departe?

– Prea departe, răspunse el lângă buzele ei.

În clipa aceea, un zgomot de voci îi făcu să tresară.

Un grup de prieteni intra în restaurant.

– Am uitat că nu suntem singuri, declară Lindsey cu o voce albă. Am face mai bine să mergem acasă.

Alex încuviință din cap, ridică haina care alunecase în timpul îmbrățișării lor și o puse pe umerii lui Lindsey. Înaintară încet, oprindu-se adesea pentru a schimba sărutări profunde și, când ajunseră la scara care ducea pe veranda lui Alex, corpurile lor păreau sudate.

Intrară în cameră fără un cuvânt, și stimulați de o dorință de nestăpânit, traversară alergând camera până la pat.

– Cât ești de frumoasă! murmură Alex cu o voce răgușită.

Lindsey avea impresia că visează. Nu cunoscuse niciodată un moment atât de perfect, nici măcar în timpul primelor luni de fericire cu Danny.

– Vreau să faci dragoste cu mine, Alex. Să mă faci în fine să retrăiesc.

– Doream de atâta timp să aud aceste cuvinte... șopti el cu o voce tremurătoare.

– Și nu mi-ai spus-o niciodată...

– Este adevărat, am fost nebun! De zece ani te iubesc și sufăr în tăcere...

Lindsey își ridică brusc capul.

– Zece ani! Ce vrei să spui?

– Că te-am iubit chiar din clipa când te-am văzut...

Lindsey avea impresia că visează.

Capitolul 8

– Ce... ce-ai spus? întrebă Lindsey, încremenind.

– Că te iubesc dintotdeauna.

– În cazul acesta, n-aveai dreptul să taci până astăzi, replică ea cu un aer scandalizat.

Alex înghiți cu greu. Era atât de fericit, încât îi spusese adevărul lui Lindsey! De ce îl privea cu acest aer glacial? O luă în brațe și încercă s-o sărute. Dar ea se feri și-l forță s-o privească.

– Alex, de ce nu mi-ai spus nimic în toți acești ani?

– Pentru că niciodată n-a fost un moment potrivit.

– Îți dai seama ce ești pe cale să-mi spui? Dacă înțeleg bine, te atrag de ani de zile, dar tu n-ai găsit niciodată mijlocul să mi-o spui?

Alex își cufundă privirea în ochii ei.

– Este adevărat. Erai atât de tânără, pe vremea aceea. Și eu eram deja major. Cunoști expresia "corupere de minor"?

Lindsey oftă, exasperată.

– N-am rămas o fetiță. Am crescut. Și, într-o zi, am avut optsprezece ani. Atunci, nu mai aveai motiv să taci.

– Ba da, zeci de motive. Pentru început, ai părăsit colegiul și te-ai îndepărtat. Începând de atunci, n-am încetat să-mi amân confesiunea pentru mai târziu și apoi...

El se opri.

– Și apoi?

– ... Danny a început să se intereseze de tine.

– Danny.... repetă Lindsey, chircindu-se.

Alex se cutremură. Lindsey era îngrozitor de încordată. Totuși, trebuia să continue. Era singurul mod de a sparge abcesul și de a alunga umbra lui Danny.

– Lindsey... Nu uita că Danny era cel mai bun prieten al meu, că avea încredere absolută în mine și nu-l puteam trăda oricare ar fi fost motivul.

– Înțeleg, dar este mort de doi ani! De ce ai continuat să păstrezi tăcerea și să-ți petreci timpul... alergând după alte femei?

– A fost, recunosc, o reacție stupidă din partea mea. De fapt, nu știu de ce nu ți-am spus nimic. Poate din pudoare, sau din fidelitate față de Danny.

– Sau fiindcă nu voiai să renunți la rolul tău de seducător incorigibil.

– Nu este adevărat! De altfel, nu era decât un rol. Asta în cazul cel mai rău.

Lindsey se ridică și-și strânse nervoasă lucrurile împrăștiate.

– N-o să mă faci să cred asemenea baliverne. La Saint Louis, toată lumea te considera un seducător redutabil.

Alex își ridică ochii spre cer.

– Un "seducător".... Asta mai trebuia să aud!

– Nu face pe inocentul! De doi ani, nu două sau trei femei ai sedus, ci zeci. Poate chiar mai multe.

– "Seduse"... Exagerezi! Nu neg că am avut câteva aventuri, dar de aici până să mă tratezi drept un donjuan, e o diferență!

– Pe cine încerci să înșeli, Alex? Aproape toate femeile din Saint Louis s-au îndrăgostit de tine într-un moment sau altul. Nu spune că nu-i așa.

Alex rămase tăcut. Lindsey era atât de sigură de ea, încât n-avea nici cea mai mică șansă s-o convingă că preferase să multiplice cuceririle mai curând decât să-i declare iubirea lui cu riscul de a se vedea respins.

El părăsi patul la rândul lui și făcu față tinerei femei. Așteptase această explicație atâta timp! Și iată că toate speranțele lui se prăbușeau. Acum, nu mai avea nimic de pierdut.

– Lindsey, draga mea...

– Nu sunt draga ta!

– Foarte bine, iartă-mă. Dar ascultă-mă, te rog.

– De ce s-o fac? Știu prea bine ce-mi vei spune.

Alex își plecă ochii, distrus. O rănise profund pe Lindsey. Poate într-un mod iremediabil.

– Îmi pare rău....

Ea avu un râs amar.

– Ce vrei să fac cu asta?

Alex nu îndrăzni să replice. Lindsey avea dreptate să-i poarte pică. N-ar fi reacționat ca și ea dacă i-ar fi spus că este îndrăgostită de el dintotdeauna, dar nu îndrăznise niciodată să i-o mărturisească?

Totuși, chiar dacă ea avea toate motivele să-i poarte pică, nu voia s-o piardă.

– Așteaptă...

– Am așteptat destul! Dacă mă iubeai cu adevărat, mi-ai fi spus-o de mult!

– Lindsey, te implor...

Ea îl măsură cu privirea.

– Încetează să te tângui! Refuz să ascult un bărbat care timp de zece ani n-a găsit un moment potrivit să-și declare dragostea. Este prea ridicol!

Și se înapoie în camera sa.

Alex auzi cheia întorcându-se în broască.

Acest zgomot se propagă la nesfârșit în capul lui, ca și cum, închizându-i ușa, Lindsey îi interzicea de acum înainte accesul în viața ei.

Atunci, cuprins de o furie teribilă, traversă camera, strânse pumnii și se pregăti să bată cu toată puterea în peretele despărțitor.

În momentul acela, auzi hohote înăbușite.

Lindsey plângea.

Furia lui Alex se topi ca zăpada la soare. Își sprijini fruntea de ușă și închise ochii, în timp ce degetele i se încleștau pe clanță. S-o grăbească pe Lindsey nu servea la nimic. Dimpotrivă. O hărțuise destul. Era preferabil s-o lase în pace până dimineața.

Se duse până la noptieră și aprinse veioza, dar dezordinea patului îi aminti imediat că doar puțin înainte Lindsey ardea de dorință în brațele lui. Stingând lumina, se lăsă să cadă greoi pe pat.

Cum să-i poarte pică lui Lindsey? Furia și ostilitatea ei erau justificate. Da, se purtase ca un laș. Și ca un nebun! Cum se putea să fii îndrăgostit de o femeie și s-o lași să se căsătorească totuși cu un alt bărbat? Era de neconceput! Totul era din vina lui. Și când se gândea că a trebuit să aștepte seara asta ca să-și dea seama! În plus, Lindsey fusese aceea care-i deschisese ochii.

Își prinse capul în mâini și începu să tremure violent. O făcuse să sufere pe Lindsey, stricase prietenia și condamnase dragostea lor. Cum să repare un asemenea dezastru?

Deschise ochii în întuneric și sări în picioare, incapabil să mai rămână o clipă în această cameră. Ieși și se îndreptă spre salon. Înainte de a lua aer, un întăritor îi va face cel mai mare bine.

Împinse ușa salonului și încremeni, stupefiat. Toată familia Trent era adunată în jurul mesei.

– Stephanie, draga mea, spunea doamna Trent, explică-ne cel puțin ce s-a întâmplat!

Alex se opri în prag, apoi se retrase în tăcere. Nu dorea nicidecum să participe la un consiliu de familie acum. Înainte de

a ieși, adresă totuși surorii lui, care-l văzuse, un mic semn de complicitate și bătu discret în retragere.

– Alex, dragul meu! exclamă atunci vocea mamei lui. Ne întrebam unde erai. Vino să ni te alături!

Alex scoase un oftat adânc și se supuse. Hotărât lucru, noaptea se anunța lungă...

După ce își turnă un whisky, se apropie de masă. Stephanie, cu o expresie îndârjită, era așezată la mijloc.

– Nu este nimic de explicat, răspunse ea mamei sale. Nu mă mai căsătoresc, asta-i tot.

Alex făcu ochii mari. Ce se întâmpla oare în familia lor de trei zile? Mai întâi Jon, părăsit de soția lui, apoi această dramă cu Lindsey și acum Stephanie care își anula căsătoria în ajunul ceremoniei!

– Am înțeles, draga mea. Nu repeți asta de cinci minute.

– N-am nici o explicație să vă dau.

Domnul Trent o privi cu o expresie mânioasă.

– Ai putea răspunde pe un alt ton, Stephanie. Te-am așteptat totuși ore întregi și suntem neliniștiți.

– Îmi pare rău, tată. Am fost... ocupată.

– Mă întreb cu ce, fetițo! Am cutreierat insula în trei fără să putem să vă dibuim. Unde ați fost?

Cum Stephanie nu răspundea, Jon își drese glasul.

– I-am găsit pe plaja publică de Coconut Drive.

– Pe plaja publică! exclamă doamna Trent. Dar de ce? Clubul se găsește practic în mijlocul oceanului! Dacă voiai să te

plimbi puțin cu logodnicul tău n-aveai nevoie să fugi atât de departe!

– Cred că n-a avut de ales, mamă, reluă Jon.

– Cum așa?

Stephanie scoase un oftat profund.

– Jeffrey m-a dus acolo pretinzând că vrea să-mi vorbească în particular. Dar când am vrut să mă întorc la restaurant, m-a reținut cu forța.

– De necrezut! murmură Louise Trent. Un tânăr atât de cuviincios!

– În aparență, poate, dar în realitate este un ticălos...

– Stephanie, te rog! o întrerupse tatăl ei. Vrei să ne explici în sfârșit ce s-a întâmplat?

Tânăra îl privi în față.

– Ca să vorbesc clar, voi spune că, de când ne cunoaștem, Jeffrey nu mi-a fost fidel. Departe de asta... A fost chiar deosebit de schimbător.

Alex tresări. Revelația surorii lui îi amintea prea mult de reproșurile lui Lindsey.

– Ești sigură? întrebă Louise Trent după o tăcere stupefiată.

Stephanie avu un râs amar.

– Din nenorocire... Un "prieten" anonim mi-a trimis un plic conținând mai multe fotografii revelatoare.

Alex își strânse degetele pe pahar. Plicul pe care chelnerul i-l înmânase Stephaniei.

Și criticile lui Lindsey îi reveniră din nou în memorie.

Totuși, nu se putea face o paralelă între el și Jeffrey. Deoarece, dacă ar fi fost logodit cu Lindsey, i-ar fi rămas fidel cu scrupulozitate.

– Aceste fotografii sunt poate trucate, se hazardă doamna Trent.

– Mamă! exclamă Stephanie. Știu ce spun. În plic, se află în special o fotografie mărită în care Jeffrey sărută una din cele mai bune și mai vechi prietene ale mele, în seara logodnei noastre. De altfel, îmi amintesc foarte bine că arăta bizar în ziua aceea, și mi-a făcut stranii apropouri despre fidelitate.

– Dumnezeule... gemu doamna Trent, în timp ce Alex își punea paharul pe masă cu zgomot.

– Îl voi bate măr pe tipul ăsta! Unde este?

Fratele lui îi puse mâna pe umăr.

– S-a făcut deja.

– Bravon Jon. Te recunosc.

– N-am nici un amestec.

– Dar atunci, cine...?

– Mica noastră surioară s-a ocupat de el așa cum o merita. Când i-am găsit, el avea un ochi învinețit și buza superioară spartă. Știi bine că Stephanie n-a suportat niciodată să i se opună cineva...

Alex îi aruncă surorii lui o privire uimită și o luă în brațe izbucnind în râs.

– Minunata mea soră și caracterul ei afurisit! Acela care te va îmbrobodi nu s-a născut încă. Oricum, nu-l regret pe acest

încrezut de Jeffrey. Nu era făcut pentru tine. Și chiar dacă lecția este dură, e preferabil că ai primit-o înainte de căsătorie decât după...

– Alex are dreptate! declară atunci Louise Trent așezându-se din nou pe scaun. Jeffrey este un mizerabil!

Apoi se întrerupse, cu lacrimi în ochi.

– În cazul acesta, de ce plângi? exclamă Stephanie îmbrățișând-o.

– Pentru că mă bucuram să am doi copii căsătoriți înainte de sfârșitul weekendului și acum nu mai am decât unul!

La aceste cuvinte, Jon sări de pe scaun și-și turnă o jumătate pahar de whisky, pe care-l goli dintr-o înghițitură.

Alex avu un zâmbet ușor. Următoarea rundă începea...

– Mamă, tată, începu Jon cu o voce nesigură, trebuie să vă spun ceva.

Domnul și doamna Trent întoarseră spre el o privire încrezătoare. Cu Jon nu avuseseră niciodată probleme.

– Rachel și cu mine ne-am separat.

Se făcu liniște. Apoi, mama lui se lăsă fără putere pe spătarul scaunului.

– Oh, nu...

– Este serios? întrebă domnul Trent.

– Bineînțeles. Altfel, nu v-aș vorbi despre asta.

– Dar... ce se întâmplă în această familie? întrebă Louise Trent. Nimeni nu poate sta locului?

Apoi, întorcând spre Alex o privire plină de speranță:

– Din fericire, există Lindsey... Este atât de fermecătoare.

Alex zâmbi crispat. Dacă mama lui ar ști...

– Sincer, mamă, exclamă imediat Stephanie, nu te înțeleg! Cum poți să te gândești la căsătoria lui Alex după veștile pe care le-ai aflat? În ceea ce mă privește, îi doresc lui Alex să profite de bucuriile de celibatar, cât mai mult posibil. Așa cum este de altfel și intenția mea.

Și izbucni în râs. Dar veselia ei suna fals și lui Alex i se strânse inima. Stephanie suferea și el nu putea s-o consoleze deoarece, în ciuda trădării lui Jeffrey și a divorțului probabil al lui Jon, niciodată nu se gândise atât de serios să se căsătorească...

– Știi, Stephanie... începu el.

Dar nu-și putu termina fraza. Izbucnind brusc în hohote, tânăra părăsi camera alergând, în timp ce scaunul ei se răsturna la podea.

Toată lumea se ridică în același timp

– Rămâneți așezați, spuse imediat Alex. Stephanie este destul de tulburată fără să ne lansăm toți pe urmele ei. Este preferabil să-i vorbesc singur.

– Dacă vrei, replică mama sa. Dar fă-o repede. Nu vreau s-o văd că dispare în natură a doua oară. Mai ales în starea în care se află! În acest timp, tatăl tău și cu mine vom avea o mică discuție cu Jon. Am impresia că are multe lucruri să ne spună...

Cu capul retras între umeri, Jon aruncă fratelui său un S.O.S. mut. Dar acesta îi răspunse printr-o mimică dezolată, răsucindu-se pe călcâie. Jon trebuia să se descurce singur. El avea alte probleme mai urgente de rezolvat.

***

A doua zi dimineață, deschizând ochii, Lindsey văzu soarele strecurându-se printre jaluzele. Dar de data asta nu încercă nici o plăcere. Și nici zgomotul valurilor sau mirosul de iod care se infiltra pe sub ușă. Totuși, se simți fericită pentru Stephanie. Cel puțin, căsătoria noii sale prietene va fi reușită. Chiar dacă nu va fi aici ca s-o vadă... Deoarece, după ce petrecuse o noapte aproape albă, Lindsey sunase la compania aeriană pentru a-și avansa plecarea. În mai puțin de două ore va fi în drum spre Saint Louis. Și, cu puțin noroc, Alex nu va descoperi absența ei decât după ce va pleca.

Alex...

Se ridică brusc, luă valiza, și începu s-o umple.

Ce se va întâmpla acum? Degeaba îl blestemase pe Alex toată noaptea și-i criticase lașitatea, nu-l putea condamna, nici să uite extraordinara voluptate pe care o simțise în brațele lui...

Dar dorința pe care o încerca pentru el nu-i era de-ajuns. În ajun, când îi mărturisise că-i ascunsese dragostea lui timp de zece ani, își amintise cât de imatur se arătase Danny. Și încercase atunci un sentiment de panică ce n-o părăsea nici în această dimineață. Da, ca și Danny, Alex era dotat cu farmec și o forță de convingere irezistibile.

Dar, dacă Lindsey crezuse minciunile lui Danny ani de zile, n-o va lua de la capăt cu Alex. Nici cu un altul.

În acest moment se auzi un ciocănit ușor în ușa ei.

– Lindsey...

Alex... Încetă să respire și hotărî să nu se miște. Dar el bătu din nou. Lindsey oftă și se îndreptă spre ușă. Dacă nu răspundea, Alex îi va asedia camera până când îi va deschide.

– Sosesc, răspunse ea cu o voce gâtuită.

Și se îndreptă spre ușă.

Îmbrăcat cu aceleași haine ca în ajun, cu obrajii umbriți de un început de barbă, Alex părea atât de obosit, încât își uită instantaneu toate reproșurile împotriva lui.

– Pot să intru? întrebă el încet.

Lindsey își mușcă buza și reflectă. În fața acestui Alex umil și blând, hotărârile și reproșurile ei nu mai stăteau în picioare.

– Trebuie neapărat să-ți vorbesc, reluă văzând-o că ezită. Bineînțeles, dacă nu vrei să mă primești în camera ta, vom merge în altă parte.

Ea îl privi cu o atenție sporită. Părea schimbat. Da, ceva în el era altfel. Dar ce?

– Intră, spuse ea în fine, fără însuflețire.

– Nu vreau să te forțez, replică el imediat cu un aer abătut. Dacă preferi să cobori să te alături familiei mele în salon, sunt sigur că amănuntele relației noastre vor da "savoare" micului lor dejun.

– "Savoare"? Ce tot îndrugi? Ai înnebunit?

Și îl împinse în interior cu bruschețe.

– Da, răspunse el izbucnind brusc în râs. Nebun după tine.

– Alex... Ai uitat ce ți-am spus noaptea trecută?

– Câtuși de puțin. Este chiar motivul prezenței mele aici. Sunt câteva lucruri pe care nu le-ai înțeles și vreau să ți le explic.

– Îmi pare rău, dar nu am dispoziție pentru asta.

Alex îi aruncă o privire ciudată și izbucni din nou în râs. Surprinsă, Lindsey se apropie de el.

– Dar... ai băut!

– Nu destul.

Ea se retrase, uimită, incapabilă să rostească un cuvânt.

– Ce înseamnă asta? întrebă atunci Alex, îndreptând un deget spre valiza pusă pe pat.

– Bagajul meu. Următorul avion pentru Saint Louis decolează în două ore.

– Și plecai fără să mă previi...

– Nu, bineînțeles. Îți pregătisem un bilet.

Ochii lui Alex cercetară camera și se opriră asupra unei hârtii puse pe noptieră. Se îndreptă spre pat, luă foaia și citi cu voce tare.

"Alex,

Îmi pare rău că nu voi putea asista la căsătorie. Este nevoie de mine la Saint Louis.

Lindsey".

El o privi cu un aer feroce.

– Este laconic... Jamie este bolnav?

– Nu.

– Casa ta a luat foc?

– Ascultă...

– Fratele tău a încercat să-și pună capăt zilelor?

– Te rog!

– În cazul acesta, de ce atâta grabă?

Ea îl măsură fără să răspundă.

– Înțeleg... murmură el atunci cu un aer înverșunat. Dorești pur și simplu să te întorci acasă. Nici o problemă. Vreau chiar să te conduc.

– Dar... n-ai dreptul!

Alex ridică din umeri.

– Nici o lege nu-mi interzice să călătoresc în același timp cu tine. În plus, plecările și venirile mele nu mă privesc decât pe mine. Trebuie s-o înțelegi cu ușurință, tu care ții atât la libertate.

Și trecu în camera lui prin ușa de comunicare.

Lindsey rămase țintuită locului, roșie în obraji.

– Nu poți să-mi faci asta! exclamă ea urmându-l. Gândește-te cel puțin la Stephanie! N-o s-o lași baltă în ziua căsătoriei ei!

Alex întoarse spre ea o față ciudată și tristă.

– Căsătoria nu va avea loc. Logodnicul ei și-a schimbat părerea...

Capitolul 9

Două ore mai târziu, Alex aștepta în fața porții de îmbarcare a avionului cu destinația Saint Louis. Era la capătul epuizării. Nu dormise, noaptea precedentă.

După ce petrecuse ore ca s-o consoleze pe mama sa și s-o liniștească pe surioara lui, bătuse la ușa camerei lui Lindsey în speranța de a regăsi femeia pe care o iubea, de a se întinde lângă ea ca să doarmă. Dar ea se arătase atât de ostilă și atât de hotărâtă să-l părăsească, încât hotărâse s-o urmeze, dacă trebuia, până la capătul lumii...

Își trecu mâna peste obrajii proaspăt rași și fixă umerii lui Lindsey în momentul când o voce din difuzor îi ruga să se îndrepte spre avion.

Ceafa rigidă a tinerei femei trăda iritarea, precum și indignarea. De altfel, nu deschisese gura de când părăsiseră insula. În afară de a refuza cu răceală propunerea lui Alex de a-i duce valiza.

El cercetă silueta ei zveltă, picioarele interminabile, părul lung mătăsos și-și reprimă un oftat. Lindsey s-ar fi lăsat mai curând spânzurată decât să-i acorde cea mai mică favoare. Totuși, el rămânea acolo, pândind o privire de la ea. Nu era absurd?

Când pătrunseră în avion și însoțitoarea de bord le indică scaunele, Alex își aminti cu groază că nu era plasat lângă Lindsey. Nu era deloc uimitor, fiindcă nu-și luaseră împreună biletele. Așezându-se totuși pe brațul fotoliului situat la dreapta celui ocupat de tânăra femeie, așteptă ca ea să-și aranjeze bagajul de mână în locul de deasupra scaunului ei.

– Nu ne-am terminat discuția, Lindsey. Am încă multe să-ți spun.

– Sincer, momentul este prost ales...

În aceeași clipă, un pasager tuși nervos în spatele lui, atenționându-l că bloca trecerea. Se așeză în grabă pe scaunul din dreapta, pe care nimeni nu-l ocupase încă.

– Îmi răspunzi așa de fiecare dată când încerc să încep o discuție. Mai întâi în casa părinților mei, apoi pe drumul spre aeroport, și acum aici. Cât timp îmi va trebui să aștept momentul potrivit?

Vorbise tare și câteva capete se întoarseră spre el. Lindsey se ghemui pe scaunul ei cu un aer jenat în timp ce o sexagenară se apleca spre Alex și-i atingea umărul.

– Ocupați locul meu, tinere domn.

El sări în picioare.

– Scuzați-mă, doamnă. Aveam nevoie doar să vorbesc cu... prietena mea.

– Unde sunteți instalat?

El indică fotoliul din cealaltă parte a culoarului central.

– Aici.

Ea îl privi mijindu-și ochii.

– Și așteptați fără îndoială să vă propun scaunul meu ca să vă așezați lângă prietena dumneavoastră?

Alex clipi repede. Șansa se va întoarce în sfârșit!

– Ei bine, vă înșelați, replică tăios sexagenara. Mi-am rezervat biletul cu foarte mult timp înainte ca să fiu sigură că o să stau lângă hublou și nu voi renunța la el. Vă rog să mă lăsați să trec...

Alex îi aruncă o privire furioasă, dar se duse la locul său fără să răspundă. Cât despre Lindsey, luă broșura conținând instrucțiunile de respectat în caz de primejdie și se cufundă în lectură cu un interes excesiv. În aceeași clipă, un copil începu să urle. Femeia așezată lângă Alex se întoarse spre el.

– Sper că fiul meu nu vă va deranja în timpul zborului. Este prima dată când merge cu avionul.

Alex îi adresă un zâmbet crispat. Aparatul era încă la sol. Ce va fi când va decola! Apoi coborî spătarul scaunului și închise ochii.

Deodată, o mână se așeză cu delicatețe pe umărul lui.

– Sosim la Saint Louis, domnule! Vă rog să vă ridicați spătarul.

Alex deschise ochii, buimăcit. Saint Louis!

Așadar, dormise timp de trei ore! Apoi privi în jurul lui. Lângă el, copilul, pe genunchii mamei sale, sporovăia. Cât despre Lindsey, părea să-l fi uitat complet.

Îndată ce aparatul aterizează, Lindsey se îndreptă spre ieșire și Alex se ridică în grabă ca s-o urmeze. Dar vecina lui îi atinse brațul.

– Scuzați-mă, domnule. Ați putea să-l țineți pe bebelușul meu în timp ce îmi iau bagajul de mână?

– Eu... bineînțeles, doamnă răspunse el luând copilul.

Bebelușul îi adresă un zâmbet deschis și Alex se simți foarte emoționat. Această mică ființă era atât de caldă, atât de ușoară în brațele lui... Apoi, mama lui îl recuperă. Alex o salută, mângâie obrazul copilului și se grăbi spre ieșire, s-o caute pe Lindsey.

N-o găsi decât la retragerea bagajelor.

– De data asta, spuse el instalându-se lângă ea, în fața unei benzi rulante care se învârtea încă în gol, nu-mi vei scăpa. Vreau să am o discuție cu tine și o voi avea!

– Nu și dacă pot s-o evit, răspunse ea fără să-l privească.

– Ai putea cel puțin să-mi explici ce se întâmplă. Nu înțeleg nimic din atitudinea ta.

– Dacă ești destul de stupid ca să pui această întrebare, nu vei înțelege niciodată răspunsul.

Alex întoarse spre ea o față încordată.

– Atitudinea ta este inexplicabilă. Ți-am spus că mă atrăgeai dintotdeauna, dar tu făceai nazuri. În locul tău, totuși, multe femei s-ar fi simțit flatate.

– Înfumuratule! Și apoi, să știi că eu nu sunt ca ele.

– Asta... nu se poate spune contrariul

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Doar că...

El scoase un oftat adânc.

– Că Danny este mort de doi ani și că tu n-ai cunoscut intim un bărbat de atunci. Este totuși o atitudine ciudată pentru o tânără văduvă de douăzeci și șase de ani. Nimic uimitor, deci, ți-e teamă.

Ea îi aruncă o privire glacială.

– Îți imaginezi într-adevăr că bărbații îmi provoacă teamă?

Alex nu răspunse.

– În plus, cine îți permite să afirmi că n-am avut aventuri de la dispariția lui Danny?

– Nimic. O intuiție.

– Sunteți cu adevărat dezolanți, murmură ea atunci când banda rulantă pornise și apăreau bagajele.

– "Voi"? Despre cine vorbești?

– Despre bărbații care mă înconjoară și care se neliniștesc de moralitatea mea fără să se sinchisească de binele meu.

Alex rămase tăcut.

– Iată valiza mea, spuse brusc Lindsey, ridicându-se.

Și, două minute mai târziu, alerga spre stația de taxiuri.

Alex se simți pierdut. Totuși, de data asta, șansa îi surâse. Bagajul lui sosi câteva secunde după al lui Lindsey și o ajunse din urmă.

Un vânt înghețat îi biciui fața când trecu prin ușile automate. Se opri o secundă, cu respirația tăiată. După climatul blând din Florida, ceața din Saint Louis îi părea deosebit de ostilă.

Ajunse în momentul când Lindsey se urca în taxi.

– Lindsey! strigă el sosind în dreptul ei. Spune-mi ce se întâmplă! Ce-am făcut ca să merit un asemenea tratament?

Ea îl privi în tăcere, cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Răspunde-mi, te rog. Cineva a distrus încrederea pe care o aveai în bărbați. Dar eu nu am nici un amestec în asta.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Lindsey. O șterse imediat, cu un gest nerăbdător.

– Nu face pe nevinovatul, Alex. Sunt sigură că știi totul.

El păli.

– Despre ce vorbești? Îți jur că nu înțeleg nimic.

– Mincinosule! Nu erai cel mai bun prieten al lui Danny?

– Bineînțeles, și n-am ascuns-o niciodată. Unde vrei să ajungi?

– Îți povestea totul...

– Adică?

Lindsey îl privi cu un aer nefericit.

– Aventurile lui, printre altele.

– Cum?

– Danny mă înșela. La mai puțin de un an după ce îmi jurase fidelitate, își călcase deja jurământul și tu o știai prin forța lucrurilor.

Alex rămase cu gura căscată, incapabil să creadă ce auzise.

– Dar nu, nu știam!

– Oricum, ai dreptate într-o privință: bărbații mă sperie îngrozitor. În asemenea măsură, încât nu voi mai avea încredere în ei. Niciodată.

Și cu aceste cuvinte, se refugie plângând în interiorul taxiului ei.

De data asta, Alex nu făcu nici un gest s-o rețină.

***

Lindsey de-abia avu timp să-l sărute pe Jamie și să-și lase valiza când se sună la ușă.

Când deschise, nu fu surprinsă să-l recunoască pe Alex. Începu totuși să tremure violent. Poate pentru că aerul rece pătrundea în interiorul casei...

– N-aveai dreptul să fugi după ce m-ai anunțat ceva atât de grav, declară Alex pe șleau, cu fața marcată de oboseală și de încordare.

Lindsey își strânse degetele în pumn. Era extenuată, decepționată, fără speranță. Alex n-o voia? De ce n-o lăsa în pace?

– Oricum, reluă ea cu o voce obosită, nu putem face nimic. Nimeni nu poate reveni în trecut.

– Într-adevăr, dar se poate oricum împiedica trecutul să distrugă prezentul. Iată de ce nu voi lăsa eșecul tău cu Danny să compromită șansele viitorului nostru.

Vorbise cu o voce clară și atât de sigură, încât Lindsey se îndepărtă, aproape fără voia ei, pentru a-l lăsa să intre.

Alex de-abia trecu pragul și reluă cu vehemență:

– În plus, Danny nu mi-a spus nimic despre aventurile lui. Îți jur, trebuie să mă crezi!

Lindsey îl privi cu atenție. Părea scandalizat, scos din sărite.

– Danny a fost totdeauna un om închis, continuă el, și nu făcea decât după capul lui. Când eram tineri, Rick și cu mine ne petreceam timpul sfătuindu-l să asculte de rațiune, în zadar, trebuie să recunosc. Totuși, dacă ar fi venit să-mi spună că te înșela, nu l-aș fi acceptat. Fiindcă n-aș fi suportat să te facă să suferi.

Lindsey simți că i se strânge inima. Alex era foarte sincer, era vizibil. Privirea, vocea lui, paloarea vorbeau pentru el. Putea oare să aibă totală încredere în el? Mintea ei se tulbură. Trecutul era încă atât de prezent în memoria ei! Și amintirile ei atât de vii! Uneori, i se părea că viitorul era în urma ei.

Nu avu timp să găsească o replică, deoarece Jamie intră în trombă în sufragerie.

– Unchiule Alex! strigă el aruncându-se în brațele lui și căutând prin buzunarele bluzonului de piele. Unde sunt scoicile mele?

– Au rămas în valiza mea. Ți le voi aduce data viitoare. De acord?

Copilul își încreți nasul.

– Când?

– Ei bine...

– Mâine?

– Vom vedea.

– Vii să te joci cu mine?

Alex aruncă o privire întrebătoare spre Lindsey. Ea ezită. De câteva zile, nu mai controla evenimentele, ca și cum cursul vieții ei îi scăpa.

Jamie profită atunci pentru a reveni în forță.

– Pot să mă joc cu Alex, te rog, mamă?

De data asta, încuviință cu un semn din cap. La urma urmei, Jamie nu trebuie să suporte consecințele problemelor ei cu Alex.

– Bineînțeles, comoara mea.

O asemenea bucurie se citi atunci pe fața copilului, încât nu regretă că cedase.

În jumătatea de oră care urmă, ea profită că micuțul era ocupat pentru a ajunge în camera ei și să-și desfacă valiza, în timp ce râsete și strigăte se auzeau din camera de zi.

Când reveni în salon, se simțea mai sfâșiată ca oricând între dorința de a-l îndepărta pe Alex din viața ei și aceea de a nu-l lipsi pe Jamie de cel mai bun prieten al lui.

Copilul căsca profund când ea intră în încăpere.

– Se pare, declară ea, că este ora să mergi la culcare.

Luându-și imediat ursulețul preferat Jamie se îndreptă spre ea fără să opună rezistență.

– Nu-i spui la revedere lui Alex? îl întrebă ea, surprinsă.

– La revedere, unchiule Alex, murmură el cu voce obosită, întorcându-se pe jumătate.

Și se prăbuși în brațele mamei lui.

– Mă duc să-l duc în pat, șopti Lindsey. Nu mai poate.

Dar rămase cu fiul ei mult după ce adormi, cu speranța secretă că Alex va pleca.

Când se întoarse în salon, el se învârtea ca un leu în cușcă.

– Este timpul să pleci acasă acum, declară ea foarte repede.

– Nu înainte să vorbim.

Ea scoase un oftat. Cum să se lanseze într-o discuție complicată când se simțea atât de obosită, atât de vulnerabilă, incapabilă să se lupte și chiar să se apere?

– Nu mai am nimic de spus.

– Eu, da.

– Ce-ai putea adăuga? M-ai asigurat că nu știai nimic despre aventurile extraconjugale ale lui Danny și te cred. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mă odihnesc. Săptămâna a fost lungă și mult prea puțin odihnitoare decât îmi imaginam.

Privirea lui Alex se întunecă.

– Este vorba de viitorul tău, Lindsey! Ceea ce a făcut Danny este de neiertat, dar ăsta nu este un motiv pentru a condamna toți bărbații de pe pământ.

– Nu condamn...

– Ba da! Experiența ta cu Danny te face oarbă. Ai fost atât de decepționată, încât nici un bărbat nu mai găsește îndurare în ochii tăi. Pe de altă parte, consideri atitudinea mea frivolă cu

femeile ca o trăsătură inerentă a caracterului meu, în timp ce n-a fost ghidată decât de frustrarea de a nu putea să te iubesc. Dacă privi puțin în jurul tău, ți-ai da poate seama. Dar tu te-ai rupt de lume. În asemenea măsură încât, dacă nu-ți telefonam cu regularitate, aș fi dispărut din viața ta ca mulți din vechii tăi prieteni.

Lindsey rămase o clipă fără să răspundă, surprinsă de justețea analizei.

– Mi se întâmplă totuși să te sun, spuse ea fără convingere.

– Doar când Jamie ți-o cere!

De data asta, ea nu răspunse. Alex făcu un pas spre ea și-i luă mâinile.

– Nu mă respinge, te rog.

Ea își plecă încet capul și-și puse fruntea pe umărul lui, tremurând.

Dar se desprinse aproape imediat. Își pierdea judecata? Părăsise Whisper Key Island ca o hoață ca s-o rupă cu Alex și iată că se regăsea în brațele lui, fremătând la simpla lui atingere.

El o privi cu neliniște.

– Ce se întâmplă?

– Nu pot să fac asta.

– Care "asta"?

– Să mă lansez într-o... relație.

– Cine vorbește să te lansezi? Eu aș vrea să aluneci încet în ea.

– Inutil să mă tentezi. Decizia mea este luată. răspunsul este nu.

Alex scutură încet din cap.

– Nu vorbești serios!

– Ba da. Experiența mea cu bărbații este limitată, recunosc. Dar sunt sigură de un lucru: nu sunt genul de a acționa mai întâi și să reflectez după aceea.

– Vorbești ca și cum aș vrea să te rănesc. Știi bine că nu este adevărat.

– Ai putea. Fără să vrei, evident. Și apoi, ești un seducător. Ori, n-am intenția să mă găsesc pe ultimul loc de pe lista numeroaselor tale cuceriri.

Alex se încruntă.

– N-ai ascultat ce ți-am spus acum câteva minute.

– Poate, dar a cui este vina dacă explicațiile tale nu mă înduioșează? ripostă Lindsey cu trufie. Știu doar un lucru: dacă m-ai fi iubit cu adevărat, mi-ai fi spus-o. Singurul motiv pentru care ai tăcut este incapacitatea ta de a te angaja într-o relație durabilă. Din nefericire, astăzi eu sunt cea care nu mă simt pregătită.

Alex o privi fără să răspundă, distrus.

– Da, reluă ea, cu fața dură. Acum, sunt și mai înspăimântată decât tine la ideea de a mă angaja. Iată de ce îți cer încă o dată să pleci. Sunt într-adevăr epuizată.

– Foarte bine, murmură el, foarte palid. Nu mă voi impune mai mult. Dar să știi că nu mă voi opri aici! Povestea noastră nu s-a sfârșit.

– A început oare vreodată?

El o sfidă cu privirea.

– Da, acum zece ani. Că mă crezi sau nu, ești femeia vieții mele și ai fost întotdeauna.

– Te rog, n-o lua de la capăt.

– Nu te teme, plec. Dar voi reveni.

Și, brusc, o trase spre el și o sărută.

Apoi, fără a-i lăsa timp să-și revină din surpriză, se răsuci pe călcâie și ieși.

Lindsey încuie imediat ușa și se refugie pe canapea.

Rămase acolo, deprimată, ore întregi, incapabilă să știe dacă trebuia să se felicite pentru plecarea lui Alex sau să plângă.

Capitolul 10

Cincisprezece zile mai târziu, Lindsey opri mașina în parcarea magazinului lui Peter Kincaine și își frecă tâmplele. De la întoarcerea din Florida, era pradă unei migrene sâcâitoare căreia nici un remediu nu-i venea de hac. Probabil era stresul.

În plus, Alex nu-i ușura sarcina.. Ezitările lui de odinioară, făcuseră loc unei voințe de fier. Venea să-l vadă pe Jamie în fiecare zi și-și sporea atențiile față de ea. La început, refuzase categoric să-l primească atunci când era singură, dar el dăduse dovadă de o asemenea delicatețe, încât începuse treptat să cedeze.

Acum, noaptea când se găsea singură, frământată de gânduri, înțelegea cât de atașată era de el.

Uneori, își spunea că el se schimbase și că dorea într-adevăr să se implice într-o relație durabilă, dar rămânea totuși foarte vigilentă. Lui Alex îi plăcuseră totdeauna provocările. Și fără

îndoială, de aceea dorea atât de mult să cucerească această femeie inaccesibilă, fosta soție a prietenului său cel mai bun. Trebuia ca ea să consimtă la dorințele lui ca să descopere în sfârșit că n-o iubea?

Deschise portiera mașinii cu un suspin și coborî. După căldura din vehicul, frigul i se păru și mai teribil și magazinul lui Peter mai îmbietor cu culorile lui calde, lumina care se reflecta pe pielea fotoliilor și lemnul lustruit al mobilelor. Și apoi, într-o oră sau două, când va termina cu anticarul, se va ocupa în sfârșit de Jamie cum își dorea.

Peter Kincaine se repezi în întâmpinarea ei. Înalt, zvelt și teribil de fermecător cu părul lui des blond, nu amintea deloc imaginea unui amator de mobile vechi.

– Sunt încântat să te văd, Lindsey. Ca întotdeauna.

Ea roși sub privirea lui intensă și închise înfiorată ușa în urma ei. Mai puțin pentru că-i era frig decât pentru că Peter nu-și ascunsese niciodată dorința pentru ea. De un an de când lucrau împreună, Kincaine îi repetase adeseori cât de mult dorea să stabilească o relație mai intimă cu ea. Și încăpățânarea lui n-avea egal decât cu cea a lui Alex. Da, cu cât trecea timpul, cu atât îi era mai greu să-l țină la distanță.

– Ți-am adus ce-ai comandat, declară ea ridicând cutia pe care o ținea sub braț.

– Perfect. Pune-o pe masă. O să examinăm munca ta împreună. Dar sunt chiar de pe acum sigur că totul este perfect.

Lindsey se execută, deschise cutia și scoase lezarda lată din mătase bicoloră decorată cu mătase violetă.

– Sper că vor pune perfect în valoare vechile dumitale tapiserii.

Kincaine încuviință cu un semn din cap.

– Într-adevăr, sunt splendide. Clienții se vor arunca asupra lor. Bravo, Lindsey. Permite-mi să te invit la cină pentru a sărbători această frumoasă reușită.

Tânăra femeie deschise gura să refuze, dar se răzgândi brusc. Era momentul acum sau niciodată să-și lărgească cercul de prieteni bărbați și, prin ricoșeu, să-l mintă pe Alex. Deoarece, dacă după decesul lui Danny nu acordase deloc vreun loc bărbaților, Peter merita fără îndoială să intre în cercul restrâns al cunoștințelor ei masculine.

– De ce nu? murmură ea în cele din urmă.

Zâmbetul încântat al lui Peter o flată fără voia ei.

– Astă-seară?

– Din păcate, este imposibil. Am promis fiului meu să-l duc la pizzerie.

– Atunci, mâine?

– Va fi perfect.

O jumătate de oră mai târziu, Lindsey îl părăsi pe Kincaine și reveni la mașină ridicându-și zgribulită gulerul mantoului.

"Lindsey, Lindsey ce vrei să faci"? răsună o voce în sinea ei.

Scutură din cap. Răspunsul era simplu: acceptase o întâlnire cu un bărbat pentru care nu simțea nimic, dar care îi permitea

cel puțin să ia o distanță salutară față de Alex și să scape de presiunea constantă pe care o exercita asupra ei.

***

În seara aceea, Lindsey încerca să citească, având urechea atentă fără voia ei la telefon, când acesta sună.

Ridică receptorul fără să aștepte.

– Lindsey? Aici Alex. Scuză-mă că te sun puțin cam târziu, dar telefonul meu mobil este descărcat și toate cabinele erau ocupate.

– Ce se întâmplă? Unde ești?

– La aeroportul din Los Angeles.

– Los Angeles! Dar ce faci acolo?

– Jon m-a sunat mai devreme. Avea probleme cu un client și intrase în panică. A trebuit să ajung cu primul avion.

– Când te întorci?

– Mâine sau duminică. Clientul este foarte dificil și mi-e teamă că sâmbătă nu vom avea destul timp pentru a-l convinge. De fapt, totul va depinde de rezultatul negocierilor noastre cu el.

Duminică? Tânăra femeie își înăbuși un oftat de ușurare. În felul acesta, nu va fi nevoie să-i vorbească lui Alex despre întâlnirea ei cu Peter.

– Lindsey... Mai ești acolo?

– Da, da...

– Pari ciudată. Totul este în ordine?

– Da. Sunt doar puțin ametită.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am însoțit pe Jamie la o pizzerie cu alți copii și au făcut o gălăgie infernală. Jamie în primul rând, de altfel.

Alex începu să râdă.

– Știi cât de mult îl ador. Dar n-aș fi vrut să fiu în locul tău.... Când se dezlănțuie, nimeni nu poate să-l oprească.

Lindsey clătină din cap zâmbind. Deși Alex n-avea copii, părea înzestrat cu intuiții îndată ce era vorba de Jamie. Și asta întărea puterea lui asupra ei.

Tăcerea se lăsă pe linie.

– De fapt, reluă în cele din urmă Alex, n-aveam nimic special să-ți spun. Numai să-ți urez noapte bună și să-ți reamintesc că mă gândeam foarte intens la tine.

Lindsey roși.

– Alex...

– Nu te neliniști, nu-ți cer răspuns. Dar nu poți să mă oprești să mă gândesc la tine și nici să sper că-mi vei acorda încrederea ta.

Lindsey închise ochii. De ce nu-l anunța pe Alex că mâine seară ieșea cu Peter? N-avea totuși nici un motiv să i-o ascundă. Poate fiindcă l-ar fi interesat prea mult? Poate și pentru că se simțea în mod tainic vinovată. Dar de ce? Nu-i repetase destul lui Alex că era liberă?

– Nu ești foarte vorbăreață, astă-seară, șopti el deodată în receptor. Nu te voi mai reține.

– Așteaptă! exclamă deodată Lindsey. Am ceva să-ți spun.

– Da, ce?

Ea ezită.

– Lindsey?

– Nu, nimic. Poate aștepta până la întoarcerea ta. Noapte bună.

– Noapte bună. Te sun mâine.

Lindsey lăsă receptorul, stânjenită, cu impresia stranie că semăna cu Danny din vremea când îi ascundea o parte din viața lui. "Ca să nu te rănesc" îi spusese el mai târziu, în loc de explicație. Era de necrezut! Ea care suferise atâta din cauza ascunzișurilor lui Danny, cum putea să se comporte ca el? Apoi ridică din umeri. La urma urmei, Alex nu era soțul ei...

***

Lindsey aruncă o privire imaginii ei din oglindă și clătină din cap cu satisfacție. Era îmbrăcată toată în negru și această culoare severă se potrivea cu situația. În zece sau cincisprezece minute, când Peter va veni s-o caute, îi va spune cu calm că-și schimbase părerea, dar nu îndrăznise să i-o spună prin telefon.

Peter nu-i va purta pică și va continua să întrețină cu el excelente raporturi profesionale. În orice caz, spera.

În aceeași clipă, se auzi soneria de la ușă.

Lindsey se încruntă. Peter venea mai devreme.

– Pot să mă duc să deschid, mamă? întrebă imediat Jamie.

– Nu, dragul meu, mă duc eu.

Și se îndreptă spre intrare cu o siguranță pe care era departe s-o simtă.

– Deja? spuse ea deschizând.

Dar, spre marea ei uimire, Alex era cel care se afla în fața ușii. Era ud, cearcăne adânci îi marcau conturul ochilor, dar avea un zâmbet fericit pe buze.

– Alex! exclamă ea. Ce faci aici?

– Ciudat mod de a-mi ura bun venit, mormăi el cu o grimasă comică.

– M-ai lăsat să înțeleg că nu te întorci decât mâine.

– Știu, dar situația s-a deblocat în mod miraculos cu clientul nostru, astfel că m-a scutit să-mi petrec noaptea la Los Angeles. Și cum nu era târziu, m-am gândit că vei fi mulțumită să trec să-ți spun bună seara.

Lindsey aruncă pe furiș o privire pe strada pustie. Peter nu se vedea.

– Drăguț din partea ta. Intră să stai câteva minute la adăpost. Plouă atât de tare.

Alex trecu în salon, își scoase haina și cravata cum avea obiceiul, și se lăsă să cadă într-un fotoliu cu un suspin adânc de mulțumire. În cele din urmă, închise pleoapele.

– Alex, murmură Lindsey, nu este momentul să te instalezi.

El deschise ochii, surprins.

– Pleci undeva?

– Da... nu! În fine, eu...

Se întrerupse, furioasă pe ea însăși. De ce acest aer vinovat? N-avea de ce să se justifice în fața lui Alex.

– Să spunem că aș fi preferat să suni înainte de a veni, declară ea pe un ton puțin mai tăios decât ar fi vrut.

– Dar n-am făcut-o niciodată! De obicei, nu era nici o problemă.

– În seara asta, este altceva. Aveam prevăzut ceva.

– Prevăzut ceva!

Ea scoase un oftat exasperat.

– Încetează să repeți ce spun! Nu este nimic extraordinar să ies sâmbătă seara.

– Nu, dar...

– Unchiule Alex! strigă Jamie în acest moment năpustindu-se în cameră. Ai văzut mașina mea frumoasă?

– Este superbă! răspunse aplecându-se spre jucăria pe care copilul i-o arăta.

Apoi, întorcându-se din nou spre Lindsey:

– Dacă mi-ai explica acum ce se întâmplă...

Ea îl sfidă cu privirea.

– Trebuie să-ți dau socoteală de faptele și de gesturile mele?

– Eu...

– Ei bine, să știi că am o întâlnire cu prietenul meu anticarul.

Alex se ridică în picioare.

– Cum?

– Inutil să iei acest aer ofensat! Sunt liberă să văd pe cine vreau, când vreau.

Se măsurară câteva secunde din priviri. Apoi Alex declară cu o voce surdă:

– Nu vreau să ieși cu acest bărbat!

– Ai înnebunit! replică Lindsey, uitând în furia ei că hotărâse să-și anuleze ieșirea. Nu poți să-mi interzici ceva!

Alex căuta o replică în momentul când se sună la ușă.

Se încruntară amândoi și se priviră fără un cuvânt. Apoi Lindsey se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre intrare.

– Bună seara, spuse ea deschizând ușa cu un zâmbet forțat.

Peter, cu un buchet de flori în mână, făcu un pas înainte.

– Ceva nu este în ordine? întrebă el imediat, privind-o cu un aer neliniștit. Pari bulversată.

– Nicidecum! Te așteptam! Intră.

El se execută, dar se opri zărindu-l pe Alex.

– Bună seara...

Acesta nu-și dădu osteneala să-i răspundă, mulțumindu-se să-l măsoare cu insolență.

– Peter, declară imediat Lindsey, ți-l prezint pe Alex Trent, un vechi prieten al defunctului meu soț. Alex, iată-l pe domnul Kincaine.

Alex întinse o mână țeapănă spre anticar.

– Peter, am o mică problemă, spuse atunci tânăra femeie cu o voce limpede. Îngrijitoarea care trebuia să aibă grijă de Jamie a sunat acum o jumătate de oră ca să spună că nu poate veni.

O umbră trecu peste fața lui Peter, în timp ce Alex își redresa umerii.

– Din fericire, reluă Lindsey cu un zâmbet larg, Alex a avut buna idee să treacă pe aici. Și el o va înlocui. Nu-i așa, Alex?

Acesta roși violent. Nu putea să-i refuze acest serviciu, numai dacă se supăra definitiv cu ea.

– Știi că poți conta întotdeauna pe mine.

– Este perfect. Jamie, dragul meu!

– Da, mamă.

– Îți vei petrece seara cu unchiul Alex, deoarece eu cinez cu Peter. Dar nu mă voi întoarce târziu.

Băiatul întinse brațele spre ea.

– Mă vei trezi când vii?

– Nu, dar voi veni să te sărut. Promit. Până atunci, distrați-vă bine, amândoi.

Apoi se întoarse spre Peter.

– Mergem?

Luat pe nepregătite, cu florile încă în mână, el o privi cu un aer încurcat. Lindsey îl scăpă atunci de buchet și i-l întinse lui Alex. Acesta îl strânse în mână gata să-l fărâme, în timp ce ea se răsucea pe călcâie fără să-l privească.

Capitolul 11

Alex închise încet ușa de la camera lui Jamie în spatele lui și ajunse în salonul pustiu.

La mai puțin de o jumătate de oră de la plecarea mamei sale, copilul începuse să caște și ceruse să-i spună o poveste. Alex îl culcase imediat și-i citise un basm. Dar Jamie vrusese să audă pe al doilea. Apoi pe al treilea. Și numai când Făt-Frumos o sărutase pe Albă ca Zăpada, adormise în cele din urmă.

Alex rătăcea prin apartamentul pustiu, blestemându-și prostia. Se arătase odios față de Lindsey și merita lecția pe care i-o dăduse. Dar oricum, ce tupeu! Să plece la brațul acestui stupid anticar încredințându-i grija lui Jamie! La amintirea asta, Alex avu un mic râs nervos. Da, Lindsey nu era lipsită de îndrăzneală, nici de cinism. Totuși, ar fi preferat ca ea să-și exercite talentele pe Kincaine. Acest încrezut... Cum putea să-i găsească cel mai mic farmec?

Se îndreptă cu pași lenți spre camera tinerei femei, deschise ușa și acționă unul din întrerupătoarele electrice. Lampa de pe noptieră se aprinse, scăldând într-o umbră roz tapetul de culoarea ambrei și buchetul mare de flori care trona pe șemineu. Alex ridică din umeri gândindu-se la violetele ridicole ale lui Kincaine, pe care le uitase intenționat într-un colț.

Camera era prima încăpere pe care Lindsey vrusese s-o transforme după moartea lui Danny. Rick și Alex petrecuseră un weekend întreg ca s-o modifice și să instaleze noile mobile. Câteva săptămâni mai târziu, îi propuseseră să transforme și restul casei pentru ca să poată evolua într-un nou cadru. Dar Lindsey refuzase. Intrase deja într-un tunel din care părea că nu mai voia să iasă.

Alex se așeză cu precauție pe pat și observă o ramă pe noptieră. Luând-o cu grijă, descoperi, foarte surprins, nu fotografia lui Danny, așa cum se aștepta, ci una reprezentându-l pe el, în compania lui Danny și a lui Rick.

– Cei trei mușchetari... murmură el încet.

"Inseparabili și în moarte...." Era deviza lor.

O puse la loc, tulburat. Cum ar putea Lindsey să-l iubească vreodată după ce-l considerase atâta timp drept un alter ego al lui Danny și al lui Rick, dotat cu aceleași gusturi, cu aceleași aversiuni... și chiar înclinația pentru brunete cu ochi negri din care ea era cel mai frumos specimen? Și mai ales, cum ar putea să aibă încredere în bărbatul care semăna atât de mult cu soțul care o înșelase?

Răvășit de disperare, Alex luă din nou fotografia și-l fixă pe Danny cu o privire întunecată.

– De ce i-ai făcut atâta rău? Și de ce, de dincolo de moarte, ne împiedici să ne iubim?

Apoi puse rama la loc și se ridică în picioare, cu brațele atârnând și cu privirea goală.

Atunci când parfumul lui Lindsey veni să-i gâdile nările, observă măsuța de toaletă acoperită de produse cosmetice. Zărind peria de păr, își imagină cum netezea ea pletele lungi și negre și scoase un oftat adânc. Ce se întâmpla? Cu cât se simțea mai îndrăgostit de Lindsey, cu atât se arăta mai stângaci și ea se îndepărta mai mult de el. Cum să oprească asta? Stinse lumina, se ridică încet și ajunse la ușă cu pași greoi.

Tocmai atunci sună telefonul.

Alex traversă antreul și intră în grabă în salon. Nu trebuia să-l trezească pe Jamie.

– Alo?

– Alex? Salut, sunt Rick. Unde este sora mea?

– A ieșit.

– Nu ești cu ea?

– S-ar spune că nu.

– Într-adevăr, dar... ce faci acolo?

– Îl păzesc pe Jamie.

Urmă o pauză.

– Să recapitulăm: este sâmbătă seara și Lindsey a ieșit, în timp ce tu ești baby-sitter. Bizar... Avea întâlnire?

Alex scoase un mormăit de neînțeles.

– Cu anticarul, nu-i așa?

– Îi voi spune lui Lindsey că ai sunat imediat ce se întoarce, replică Alex fără să răspundă la întrebare.

– La ce oră se întoarce?

– N-am idee. Nu mi-a încredințat programul. Acum, dacă n-ai nimic altceva să-mi spui...

Tăcere. Apoi vocea lui Rick reluă:

– Cât timp vei lăsa să se degradeze situația, Alex?

– Despre ce vorbești?

– Despre relațiile tale cu Lindsey, evident. Nu face pe șiretul cu mine. Pretinzi că ești prietenul ei cel mai bun de ani de zile, dar nu merge. Trebuie să-i spui ce simți realmente pentru ea.

– Am făcut-o. Dar se pare că sentimentele mele n-o interesează.

Urmă o nouă tăcere.

– Este imposibil, reluă Rick. Îmi cunosc sora și știu că o interesezi. Este altceva. Sunt sigur că nu-mi spui totul.

Nici un răspuns.

– Alex?

– Mmm?

– Este din cauza lui Danny?

Alex reflectă foarte repede. Rick îl cunoștea la fel de bine cum își cunoștea sora. La ce bun să nege evidența... Totuși, răspunse foarte repede:

– Nu.

– Cu atât mai bine, pentru că ar fi stupid. Danny este mort și nimic nu-l va face să revină.

– Pentru Lindsey, problema nu se rezumă la acest raționament.

– Doar nu-i cânți în strună, acum!

Cum Alex ofta, Rick reluă:

– Convinge-o cum vrei, dar fă-o repede, pentru că refuz să-mi văd sora în brațele unui vânzător de mobile vechi!

– Fac ce pot. Numai că Lindsey nu este foarte cooperantă.

– Înțeleg. După ruptura mea cu Sandy, zac în genul ăsta de situație de dimineață până seara.

Alex clătină din cap. Hotărât lucru, destinul se va arăta puțin îndurător de câteva săptămâni. Mai întâi Rick, apoi Jon, Stephanie, și acum el.

– Apropo, reluă el amintindu-și că prietenul lui traversa și el o perioadă dificilă, îți amintesc că oferta mea în legătură cu vila noastră familială este încă valabilă. Este la dispoziția ta cât vei vrea. Colorado este foarte frumos în această perioadă a anului.

– Mulțumesc, Alex. Îmi voi aminti. Până atunci, încearcă s-o convingi pe sora mea. Merită să fie fericită și fericirea ei este în mâinile tale, sunt sigur.

– Bine, șefule! răspunse Alex ascunzându-și emoția. Voi face tot posibilul.

Și închise telefonul, puțin mai liniștit. Susținerea neașteptată a lui Rick îl ajutase mai mult decât și-ar fi putut imagina.

***

Lindsey se juca de cinci minute cu furculița cu o bucată de pizza, gândindu-se la Alex. Își părăsise apartamentul în plină formă, încântată că-l pusese la punct și ajunsese foarte veselă la restaurant. Dar, după zece minute, buna ei dispoziție se risipise și figura obosită a lui Alex nu înceta s-o obsedeze.

– L-am descoperit în sudul Franței în timpul unei escapade în Europa, spuse Peter. Este o foarte frumoasă mobilă Ludovic XIV.

Lindsey clătină mașinal din cap. Această cină cu Peter era un adevărat dezastru. Totuși, anticarul era pe cât de inteligent, pe atât de cultivat, și făcea tot posibilul să întrețină conversația. Dar nu era... Alex.

– Oricum ar fi, continuă el fără s-o slăbească din ochi, am pierdut mult timp să mă debarasez de alienații care se cuibăriseră în interior.

– Înțeleg, răspunse Lindsey, întrebându-se ce făcea Alex.

– Înțelegi, reluă Kincaine, acest gen de creaturi cu trei capete care-l confundă pe Ludovic XIV cu Ludovic XVI sunt insuportabile. În plus, este imposibil să închei un târg cinstit cu ei!

– Bineînțeles!

Mâna lui Peter se așeză peste cea a tinerei femei.

– Lindsey...

Ea clipi din ochi ca și cum ieșea dintr-un vis.

– Nu asculți ce-ți povestesc.

– Ba da! Vorbeai despre.... Ludovic XIV, cred.

– Și despre alienați.

– Despre... ce?

– Nu contează, spuneam orice sperând să te fac să reacționezi. Dar ești cu mintea în altă parte. Unde? Poate la un alt bărbat?

– Ce-ți imaginezi? protestă ea fără convingere.

– Lindsey, aș fi orb dacă n-aș fi observat că este ceva între tine și acest prieten care stă acum cu Jamie.

Ea își lăsă furculița și-și împinse farfuria. Întrucât Peter voia să-i ușureze sarcina...

– Îmi pare rău, Peter...

– N-ai motiv. Mie îmi pare rău. Este ceva serios între tine și acest... Alex?

Lindsey se încruntă, căutând cuvintele potrivite.

– S-ar spune că încercăm să găsim o cale să ne întâlnim. Dar nu este ușor.

– Cu atât mai mult, cu cât nu se aștepta cu siguranță să mă vadă astă-seară...

– Recunosc.

Rămaseră tăcuți. Apoi Peter profită de trecerea chelnerului pentru a-i cere nota.

– Am să te conduc. Este tot ce-mi rămâne de făcut.

– De ce? Avem tot timpul!

El o privi cu tristețe.

– Sunt prea orgolios ca să petrec seara cu o femeie care se gândește la altul. Mai ales dacă domnul în chestiune are grijă de copilul doamnei în absența sa. Cu asta nu mai pot lupta.

– Sunt într-adevăr confuză, replică Lindsey plecând capul.

– Te asigur că n-ai de ce, răspunse Peter cu un zâmbet slab, în timp ce chelnerul punea nota în fața lui. L-am făcut totuși gelos pe Alex al tău și sunt foarte mândru de asta.

Ea ridică spre el o privire recunoscătoare.

– Ești într-adevăr foarte amabil. Nu mă așteptam la o asemenea eleganță din partea ta.

– Meriți toată considerația, Lindsey. Și să știi că, dacă nu găsești teren de înțelegere cu prietenul tău, voi fi fericit să te revăd ca să... terminăm această masă în mod corect. Acum, te voi conduce. Fiul tău ar putea să se neliniștească....

Lindsey se ridică, având mintea în altă parte. Apoi merse spre ieșire și-și dădu brusc seama că grăbea pasul și se simțea fericită. Se opri brusc. Fericită! Din ce motiv? Și răspunsul îi apăru deodată cu o limpezime fulgerătoare: era fericită să-l regăsească pe Alex. Inima ei începu să bată cu putere. De data asta, nu mai putea să nege evidența. Dar de ce-i trebuise atâta timp să-și descopere dragostea? Și ce se va întâmpla, acum? După modul în care îl tratase pe Alex înainte de a-l părăsi astă-seară, nu era oare prea târziu?

Peter îi deschise portiera lui Lindsey, ținând-o deschisă.

Ea coborî în frig, gândindu-se la căldura din Florida. Fusese atât de fericită acolo...

Ecoul pașilor pe drumul de cărămidă răsună în tăcere. Acum, Alex, prevenit de întoarcerea ei, o pândea cu siguranță în spatele ușii. Și Lindsey zâmbi amintindu-și de tatăl ei care o aștepta totdeauna în prag când era adolescentă, rezervându-i o primire mai mult sau mai puțin călduroasă în funcție de ora la care se întorcea.

– Vrei să te însoțesc înăuntru? întrebă Peter.

– Nu mulțumesc, nu-i nevoie...

În clipa aceea, ușa de la intrare se deschise și apăru Alex. Peter îi aruncă o privire prudentă și deschise gura să vorbească. Dar Lindsey i-o luă înainte.

– Mulțumesc pentru tot. Pe curând...

Peter îi strânse mâna cu tristețe.

– Da, pe curând...

Și se răsuci imediat pe călcâie. Lindsey se întoarse pentru a privi mașina anticarului cum dispare în noapte. Apoi se îndreptă în grabă spre interiorul casei.

Cum Alex se îndepărta ca s-o lase să treacă, ea îi aruncă pe furiș o privire și fu uimită să-l vadă îngrijorat și obosit. Ea care se aștepta la reproșuri...

– Ce face Jamie?

– Doarme. Și tu, cum ți-ai petrecut seara?

– Bine, dar a fost puțin scurtată.

Alex o ajută pe Lindsey să-și scoată mantoul și eșarfa.

– Ce păcat...

– Mincinosule! Nu crezi un cuvânt. Oricum, nu erai obligat să mă aștepți în prag. Mi-ai amintit de tatăl meu când locuiam încă la el.

– Nu doream ca acest Kincaine al tău să se simtă autorizat să intre sau să te sărute în fața ușii. Și știam că n-o va face în fața mea.

– Evident. În genul acesta de situație, nu se apreciază deloc prezența martorilor.

Alex strânse maxilarele.

– Cred mai curând că știa că dacă te atingea îl făceam fărâme.

Lindsey ridică din umeri.

– Te înșeli. Peter s-a arătat extrem de cavaler. Nu este un macho și pumnii nu-i servesc drept creier.

– Poate, dar v-ați scurtat totuși seara.

Apoi, după o ușoară ezitare, întrebă:

– La cererea ta sau a lui?

Lindsey îl fixă fără să răspundă. Părea atât de descumpănit și atât de mâhnit, încât nu mai știa ce atitudine să adopte.

Cum tăcerea se prelungea, Alex se apropie de ea fără s-o slăbească din ochi și o luă în brațe. Scoțând un oftat de ușurare, Lindsey se cuibări la pieptul lui. Nimic nu mai conta acum, decât regăsirea lor.

Dar el se desprinse pe neașteptate.

– Lindsey, n-aș vrea să crezi...

Fără să-l lase să sfârșească, îl strânse în brațe și-i căută buzele. Alex nu opuse nici cea mai mică rezistență.

– N-ai de ce să te mai neliniștești, murmură ea după un sărut lung. Am reflectat și am hotărât să am încredere în tine.

Apoi, adăugă într-o suflare:

– Oricum, chiar dacă aș vrea, n-aș putea face altfel.

– Mă vei mai părăsi pentru alt bărbat?

– Singura mea dorință este să nu-mi dai ocazia.

– Îl vei revedea pe acest anticar?

– Alex, Alex... nu vorbi așa. Nu mai suntem adolescenți. Nu-l voi revedea pe Peter între patru ochi, dar nu-l voi șterge din relațiile mele profesionale. Este un client bun, s-a arătat întotdeauna corect cu mine și sper că va mai face apel la serviciile mele. Cu toate că după această seară dezastruoasă, mă îndoiesc că va mai dori...

– Cu atât mai bine. N-are decât să dispară din circulație!

Lindsey scoase un suspin decepționat.

– Într-adevăr, este descurajant. Încerc să construiesc cu tine o relație inteligentă, și tu reacționezi ca un copil răsfățat. Amintește-ți că am nevoie să-mi câștig existența și nu te voi lăsa să sabotezi ceea ce am construit în doi ani. Pentru bunăstarea mea și a lui Jamie.

– Începând de acum, eu mă voi ocupa de asta.

Lindsey făcu un pas înapoi, cu o privire înverșunată.

– Nici nu se pune problema! N-ai înțeles nimic sau o faci expres?

– Vreau să ne căsătorim.

Ea se încruntă.

– Ce-ai spus?

– Că vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea clipi din pleoape. De ce Alex se arăta atât de direct, atât de repezit? Bineînțeles, nu trebuia să înțeleagă ezitările ei, dar era un motiv ca să vrea să-i conducă viața?

– Este un ordin?

– Nu înțeleg...

– Și eu, înțeleg foarte bine: mai întâi decizi pe cine trebuie să văd și să nu văd, apoi vrei să mă împiedici să lucrez, și pentru a sfârși, vrei să mă căsătoresc.

– Credeam că vei fi fericită de propunerea mea. Tu care mă credeai incapabil să mă angajez!

– Trebuie oare să aplaud?

– Lindsey...

Îl fulgeră cu privirea.

– De fapt, dacă nu ieșeam cu Peter în seara asta, nu m-ai fi cerut niciodată în căsătorie! Te cunosc, Alex! Ai lăsat să treacă zece ani fără să spui nimic, și dacă întâlnirea mea cu un bărbat seducător și îndrăgostit nu te-ar fi făcut gelos, ai fi rămas veșnic tăcut. Nu te vei schimba niciodată!

– Lindsey! exclamă el, în panică. Ce se întâmplă? De ce strigi? Ce ți-am făcut?

– Ai face mai bine să te întorci acasă la tine. Vom relua această discuție mâine.

– Nici nu se pune problema! exclamă el cu energia disperării. De data asta nu vei scăpa de mine. Nu înainte de a-mi spune totul.

– Nu face pe inocentul. M-ai înțeles perfect. Datorez cererea ta în căsătorie ieșirii mele cu Peter și refuz să pornesc cu stângul. Nu se clădește viitorul pe un acces de gelozie.

– Uiți totuși un amănunt.

– Care?

– Am avut numeroase explicații care nu-i datorau nimic lui Kincaine, la Whisper Key Island. În plus, știi că, de la întoarcerea noastră, aștept un semn din partea ta. Ori, în loc de răspuns, fugi, mă eviți ca și cum aș avea ciumă, și ai întâlnire cu un înfumurat chiar în seara când mă crezi la Los Angeles.

– Scutește-mă de scenele tale de gelozie! îi porunci imediat Lindsey. Eu îți țin socoteala când cinezi în oraș cu cuceririle tale?

– Nu mi-aș fi permis niciodată să mă afișez într-un restaurant din Saint Louis cu o femeie după cele ce am trăit în Florida!

– Vorbești întotdeauna despre tine! Dar nu se învârtește totul în jurul persoanei tale! Te-ai întrebat cel puțin ce simțim, Peter și cu mine, unul pentru altul? De luni de zile îmi propunea întâlniri pe care le-am refuzat una după alta.

– Găsesc cu atât mai curios că ai acceptat subit.

Lindsey se tulbură.

– Aveam nevoie să-mi schimb ideile. Este o crimă?

– Cred mai degrabă că erai în căutarea unui subterfugiu pentru întrebările pe care ți le puneai despre relația noastră.

– Ce înțelegi prin "relație"? Certurile noastre neîncetate?

– Admit că raporturile noastre au rămas la stadiul tatonări. Dar era un început. Numai că tu te-ai servit de Kincaine ca să le compromiți.

– Nu înțeleg nimic.

– Fie. Voi fi mai clar. Dacă i-aș fi lăsat timp lui Peter să te seducă, asta ar fi rezolvat problema ta. Alex afară, bun venit Peter...

– Este ridicol!

– Dimpotrivă. Este foarte logic. Ți-a fost teamă de mine și nu te condamn. După cele trăite cu Danny, era normal să n-ai încredere în cel mai bun prieten al lui și să nu mai riști să fii decepționată.

– Pentru cineva care a ezitat zece ani înainte de a-mi mărturisi dragostea lui, severitatea ta mi se pare deosebit de deplasată.

Alex acuză lovitura și-și plecă trist capul.

– În plus, reluă Lindsey, te crezi foarte subtil și foarte bun psiholog, dar ignori principalul! Ți-aș fi spus-o imediat, dar ai început să-mi dai ordine.

Privirea lui Alex deveni scrutătoare.

– Despre ce este vorba? Spune-mi, te rog.

– Exact înainte de întoarcerea ta neașteptată de la Los Angeles, hotărâsem să anulez cina cu Peter.

Alex făcu ochii mari.

– Să anulezi cina! Dar...

– De altfel, de aceea îngrijitoarea era absentă.

Contrar a ceea ce am afirmat, eu o contramandasem în timpul după-amiezii. Când ai sunat, credeam că era Peter și mă pregăteam să-i anunț hotărârea mea.

Alex își ascunse capul în mâini.

– Dumnezeule! M-am purtat ca un idiot! Ce ni se întâmplă, Lindsey? De ce atâtea neînțelegeri între noi?

– Poate pentru că nu dorim să mergem mai departe, răspunse ea cu o voce egală.

Alex își ridică brusc capul.

– Nu, Lindsey. Te iubesc de ani de zile și nu intenționez să măi trăiesc fără tine. Dar tu? Dacă cel puțin ai accepta să ai încredere în mine...

Tânăra femeie scoase un suspin să frângă inimi. Trebuia să-l oprească înainte să fie prea târziu. Alex o iubea și ea îl iubea pe Alex. Atunci, de ce să continue să se sfâșie?

– Oh, Alex... Am reflectat atât și m-am gândit atât de mult la noi, încât nu mai pot nega evidența. Știu că te iubesc, acum, și că te-am iubit probabil întotdeauna. Ai fost prietenul meu și nu m-ai lăsat baltă niciodată. Nimeni n-a știut să mă facă să mă simt atât de vie ca tine. Știu de asemenea că nu ești Danny, chiar dacă ți-am atribuit defectele lui din cauza prieteniei care vă lega. În fine, sunt sigură că n-ai știut trădarea lui față de mine, deși am crezut întotdeauna contrariul.

– Trebuie să înțeleg că în sfârșit mă crezi?

– Da, din toată inima.

Alex închise ochii, gata să plângă.

– Îți mulțumesc.

Și toată oboseala lui păru alungată ca prin minune. Fața lui se lumină, mușchii i se relaxară. Apoi luă mâna lui Lindsey și o duse cu tandrețe la buze.

– Îți voi pune din nou întrebarea, mereu aceeași: accepți să te căsătorești cu mine?

Lindsey deschise gura ca să răspundă, dar el adăugă foarte repede:

– Mi-a fost atât de teamă, adineauri, încât ți-aș fi spus orice. Dar căsătoria noastră va fi întemeiată pe încredere reciprocă. Îți vei păstra prietenii și slujba, bineînțeles. Și dacă mă arăt uneori prea cicălitor, știu că mă vei readuce pe drumul drept.

– În aceste condiții, răspunse ea cu blândețe, accept să mă căsătoresc cu tine.

Alex o strânse în brațe.

– În sfârșit...

Apoi adăugă, după câteva secunde:

– Săptămâna viitoare. Ești de acord?

Lindsey făcu ochii mari.

– Vrei să ne căsătorim săptămâna viitoare! Haide, este imposibil!

– De ce?

– Dar... pentru că familia ta trăiește în Florida și tatăl meu la Saint Louis. Nu vom putea să organizăm totul în atât de puțin timp. În plus, ar fi crud față de sora ta.

Cu siguranță, nu și-a revenit după ruptura cu Jeffrey și să-i impunem atât de repede căsătoria noastră ar fi lipsă de delicatețe.

Alex oftă.

– Ai dreptate. Dar atunci, când?

– Timpul necesar să organizăm o ceremonie frumoasă în Florida. Ar fi atât de frumos să ne căsătorim acolo și să facem un foc de artificii pe plajă, după apusul soarelui!

Alex o privi zâmbind.

– De acord pentru Florida.

– Ceremonia ar putea fi totuși foarte simplă. Cele două familii ale noastre, câțiva prieteni fără s-o uităm pe Sandy și părinții ei și apoi poate...

Alex izbucni în râs.

– Vom invita pe cine vei vrea. Chiar și pe anticarul tău. Și voi transporta eu însumi toată această mică lume cu avionul, dacă trebuie. Din moment ce te căsătorești cu mine. Dar, te rog, jură-mi că nu-ți schimbi părerea.

– Îți jur. Hotărârea n-am luat-o cu ușurință. Ea s-a copt atâta timp în capul meu, încât acum sunt sigură de mine.

– Și eu la fel, Lindsey. Îți jur să te iubesc toată viața.

Și se sărutară cu siguranța că nimic, de acum înainte, nu-i va putea despărți.

Epilog

O adiere de vânt făcu să fluture rochia lui Lindsey în timp ce preotul declara cu o frumoasă voce gravă:

– Ne-am reunit în această zi, pe această plajă, pentru a oficia căsătoria dintre acest bărbat și această femeie...

Alex închise și deschise foarte repede ochii, ca să se asigure că nu visa. Nu, totul era la locul lui: Lindsey, pastorul, familia, prietenii... Și zâmbi, cu impresia că plutește pe un mic nor. Cât așteptase această zi? Zece ani? Mai bine ar spune o eternitate. Și acum că visul lui se realiza în sfârșit, nu-i venea să creadă. Inima lui bătea să i se rupă în piept. De-abia reușea să respire.

Întoarse încet capul spre Lindsey. Cât de frumoasă era cu micile șuvițe negre scăpând de sub voalul alb, cu buzele machiate cu roz și acest surâs radios! Își plecă ochii și zâmbi zărind picioarele goale ale lui Lindsey înfundate în nisip.

"Mireasa cu picioarele goale", o botezase când îi împărtășise ideea ei originală. Dar fiindcă slujba trebuia să fie celebrată pe plajă, de ce să nu-și acorde această mică fantezie? De altfel, pentru a-și dovedi solidaritatea față de prietena lor, Sandy și Stephanie își scoseseră și ele pantofii.

Deodată, Jamie scăpă de sub supravegherea Louisei Trent și merse cu pași mărunți și grăbiți până la mama sa. Aceasta își plecă ochii spre el și se priviră zâmbind. Alex își reținu un oftat de fericire deplină. Copilul era și el în culmea fericirii.

– Alex Trent, se auzi atunci vocea solemnă a pastorului, dorești s-o iei de soție pe Lindsey Benedict Richards, aici prezentă?

– Da, răspunse el cu o voce plină de emoție.

– Și dumneata, Lindsey Benedict Richards, dorești să-l iei de soț pe Alex Louis Trent, aici prezent?

Ea întoarse ușor capul spre el.

– Da.

Preotul clătină din cap cu un aer satisfăcut.

– Puteți să schimbați verighetele...

Alex întoarse atunci capul spre Jon, care trebuia să le dea inelele, dar acesta nu se mișcă. Cu ochii ațintiți asupra lui Rachel, nu-și mai încăpea în piele de fericirea cea mai completă. Trei luni după despărțirea lor, se împăcaseră și păreau mai îndrăgostiți ca oricând.

– Verighetele, vă rog, repetă pastorul.

De data asta, Jon se repezi spre altar și întinse o cutiuță mirilor.

– Lindsey, spuse pastorul, repetați după mine: "Alex, accept acest inel ca un simbol al dragostei mele și al fidelității mele eterne".

Alex simți un nod în gât. De câte ori îi auzise pe alții făcând acest jurământ? Însă numai astăzi îi înțelegea toată importanța.

Lindsey repetă fraza și trecu, tremurând, verigheta pe degetul lui Alex.

– Alex, repetă după mine: "Lindsey, acceptă acest inel ca un simbol al dragostei mele și al fidelității mele eterne".

La rândul său, Alex rosti fraza cu o voce emoționată și se execută. Atunci, Lindsey îi aruncă o privire atât de vibrantă, încât știu cu certitudine că-l va iubi întotdeauna.

– În virtutea puterilor care-mi sunt conferite, reluă pastorul, vă declar soț și soție în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Apoi întoarse capul zâmbind spre Alex:

– Puteți să vă sărutați soția.

Un murmur de aprobare se ridică din asistență când Alex o strânse în brațe pe Lindsey.

Câteva minute mai târziu, domnul Trent lua cuvântul:

– Dragi prieteni, vă rog să reveniți pe verandă, unde ne așteaptă bufetul.

Alex luă atunci brațul lui Lindsey și o conduse spre casă, în timp ce Rick îl lua pe al Stephaniei și se îndepărtară... în sens opus, spre plajă.

– Am impresia că o idilă este pe cale să se lege, șopti Lindsey la urechea lui Alex.

– Într-adevăr. Și aș fi cel mai fericit dintre bărbați dacă Stephanie și Rick se îndrăgostesc unul de altul. Mi-era atâta teamă că sora mea nu-și va reveni după ruptura cu Jeffrey. Dar am greșit. Ea n-a fost niciodată atât de radioasă și atât de veselă.

– Când Alex mi-a anunțat intenția lui de a se căsători, declară doamna Trent ridicând cupa cu șampanie spre invitații strânși în jurul bufetului, nu-mi credeam urechilor. Exista deci o femeie capabilă să-l seducă pe acest celibatar înveterat! Dar, când ne-a prezentat-o pe Lindsey, nu m-am mai mirat deloc. Îmi părea minunată în toate privințele și am fost încântați s-o primim în acea zi printre noi. Astăzi, ea face parte din familia noastră și suntem profund fericiți.

O salvă de aplauze întâmpină declarația ei.

Apoi veni rândul lui Jon să ia cuvântul.

– Vă voi mărturisi fără înconjur că așteptam această zi de mult timp. O cunosc pe Lindsey de ani de zile și știam că dacă o femeie, pe această lume, putea să-l facă fericit pe fratele meu, ea era aceea.

Îi mulțumesc că a devenit soția lui precum și pentru că ne-a adus un nepot adorabil.

Apoi, întorcându-se spre Jamie:

– Acum trei zile mi-ai încredințat un secret cerându-mi să nu-l dezvălui decât după căsătorie: acest secret este o dorință. Aceea de a avea un mic frățior sau o mică surioară de Crăciun. Lindsey, Alex, asta înseamnă că vă rămân exact nouă luni pentru a îndeplini dorința lui Jamie. Vă doresc așadar o foarte frumoasă lună de miere...

Urmă un hohot de râs general, în timp ce Lindsey făcea ochii mari și Alex își trecea degetul sub gulerul cămășii, cu un aer jenat.

– Fiți totuși liniștiți, reluă Jon, cu ochii ciudat de strălucitori. Când copilul vostru va veni pe lume, va avea deja o mică verișoară pentru a-l întâmpina; fiindcă o fericire nu vine niciodată singură, am plăcerea să vă anunț că Rachel așteaptă un eveniment fericit.

Tânăra femeie încuviință cu un surâs fericit în timp ce răsunară noi aplauze.

– Și pentru a termina pe o notă mai serioasă, să știți, Lindsey și Alex, că vă doresc toată fericirea din lume, pentru că o meritați din plin...

Copleșit de emoție, Alex strânse talia lui Lindsey în timp ce ea își ștergea pe furiș o lacrimă.

– Spune-mi că plângi de fericire, îi șopti el la ureche.

– Da, Alex, plâng de fericire.

– Te iubesc și te voi iubi întotdeauna. Îți jur. Nu vei avea nici cel mai mic motiv să te îndoiești de mine.

Și, ignorând privirile asistenței fixate asupra lor, Alex se aplecă spre soția lui și o sărută cu patimă.

Sfârșit